

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 94

Izlazi subotom

Zagreb, 20. ožujka 2010.

Obnavlja se Hrvatska pravoslavna crkva Ivo Matanović i Iguman Jelisej

Josip Kokić:

**ŠTO I KAKO ČINITI I KOJE JE POUKE NUŽNO
IZVUĆI IZ RADNIČKO-SELJAČKE BUNE**

Diana Majhen:

KOME SMETA HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA?

Mladen Schwartz:

OPLJAČKANA VOJSKA

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Maj hrvatski dom

- Zvonimir R. Došen: NIKOLA PEJNOVIĆ "TESLA" (1)..... 3

Pogled iz uredništva

- NE – BALKANSKIM SAVEZIMA PLJAČKAŠA NACIONALNOG BOGATSTVA, MAFUJAŠA I RAZVRATNIKA..... 5

U žarištu

- Josip Kokić: ŠTO I KAKO ČINITI I KOJE JE POUKE NUŽNO IZVUĆI IZ RADNIČKO-SELJAČKE BUNE..... 7
- Diana Majhen: KOME SMETA HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA?..... 9
- Mladen Schwartz: OPLJAČKANA VOJSKA..... 10
- Vjekoslav Škrebilin: RAČUN DOLAZI, TREBA GA PLATITI..... 13
- Branko Stojković: HRVATI - MORAMO SE AGRESIVNIJE BORITI I SUPROSTAVITI SE BANDI LOPOVSKOJI..... 14
- Akademik Mirko Vidović: SVEZNADER JE BIO BOLJEVIČKI AGENTI..... 15
- Mladen Schwartz: HRVATI PREŽIVJELI JOŠ JEDNE IZBORE! (4. dio)..... 21
- mr. sc. Nikola Bičanić: PARTIZANSKI POSLUJERATNI ZLOČINI U GOSPIČU I OKOLICI (8. dio)..... 21
- Dragutin Šafarić: IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (10. dio)..... 23
- Safet Jaskić: SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (6. dio)..... 25
- Harun Yahya : PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (17. dio)..... 27
- Stjepan Marčetić: POSLJEDNI VOJSKOVODA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (14. dio)..... 29

Stajališta

- Ana Baričević: IZ ZADRA KRENULA OBNOVA HRVATSKE PRAVOSLAVNE CRKVE..... 30
- Rudi Tomić: ČESTITKA ZA VI. OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA..... 34
- Ravnogorac : GOSPOĐA JADRANKA..... 34
- Jure Prpić: MISTERIJ BLAŽENOG KARDINALA ALOJZIJA STEPINCA! (4. dio)..... 34
- prof. Žarko Marić: "EKSPLOZIJA NA STARČEVIĆEVOM GROBU"..... 37
- Đivo Bašić: DUBROVNIK I NJEGOV ZAŠTITNIK (1. dio)..... 38
- dr. Atif Hadžikadić: KVARENJE HRVATSKOGA JEZIKA (5. dio)..... 41

Hrvatska država

- Ivo Omrčanin: GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (12. dio)..... 42
- Martina Grahek Ravančić: BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (18. dio)..... 43
- Marko Samardžija: SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (37. dio)..... 45
- VLASTITA IMENA (401 nastavak)..... 45

- Radoslav Lopašić: DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (14. dio)..... 46
- dr. Mile Budak: BAZALO (34. nastavak)..... 47

Bosno moja

- DRUGI GENOCID NAD BOŠNJACIMA (1. dio)..... 48
- Marko Dragić: SREDNJOVEKOVNI BOSANSKI VLADARI (6. dio)..... 49
- Rasim Filipović: „OD KAKO JE BANJA LUKA POSTALA . . ." (10. dio)..... 50
- UROTA U KARADORĐEVU (23 dio)..... 51
- dr. Muhamed Borogovac: SLUČAJ GANIĆ - UVID U VELIKU SLIKU..... 53
- Bilal Hasanović: AHLAK – ISLAMSKI MORAL (9. dio)..... 55
- Predrag Matvejević: JUGOSLAVENSTVO DANAS (43. nastavak)..... 56

Bog nas je stvorio

- III NEDJELJA DOŠAŠĆA..... 57
- Mieczysław Malinski: RLEČ ZA SVAKI TJEDAN (50. nastavak)..... 59
- Josip Badalić D.I. : BOŽJI PUSTOLOV (2. nastavak)..... 59

Ustaški hitrozov

- Gen Kamen: USTAŠO, ŠTA SE BRE ZEVZEČITE SA NAM! (7. dio)..... 61
- Mr. Ivan Čulić: SRAMNO RJEŠENJE (3. dio)..... 62

Kolači

- Marija Dragun:..... 63

NIKOLA PEJNOVIĆ "TESLA" (1)

Vrhunski izumitelj, super-genij i enigmatični mistik

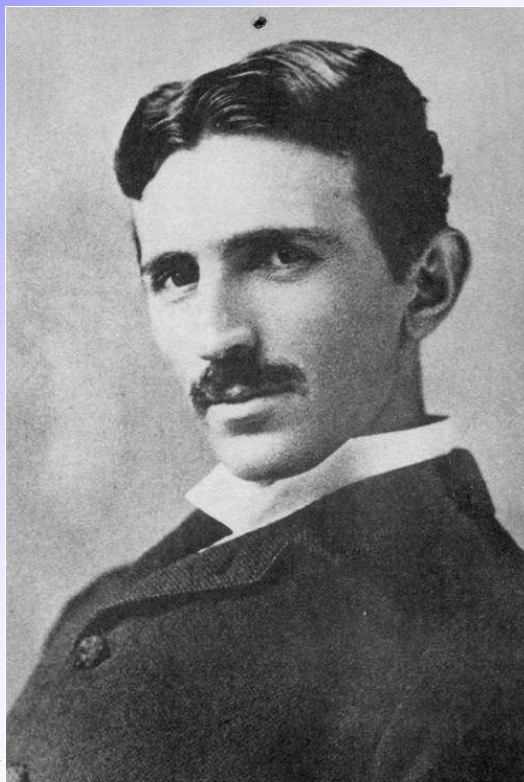
Zvonimir R. Došen, Kanada

Mnogo toga je napisano, piše se i pisat će se o ovome uistinu zagonetnom čovjeku koji je, slobodno možemo reći, izumio moderni svijet u kojem mi danas živimo i uživamo plodove njegovog rada. Svojim brojnim izumima, od kojih je možda najpoznatiji izum naizmjenične struje, izum koji je u takorekuć jednome trenutku, u tehnološkom pogledu, preobrazio ondašnji primitivni svijet i postavio temelje svim varijantama današnjih tehnoloških postignuća koja čitavom čovječanstvu omogućuju ...

Bez ovoga i još nekih drugih njegovih izuma današnji svijet ne bi bio u stanju prehraniti ni polovicu današnjeg pučanstva, a da i ne govorimo o stilu i kvaliteti njegova života.

Nikola se rodio u malom zaselku pod brdom Bogdanić kod Smiljana, nedaleko od Gospića, u obitelji pravoslavnog svećenika, Milutina Pejnovića (nekada je to prezime pisano i Peinović). Milutin Pejnović imao je petero djece, tri kćeri, Milku, Maricu i Anđeliju, i dva sina Danijela i Nikolu. Nikola je bio četvrto dijete. Pod Bogdanićem je, pokraj puta koji iz Smiljana vodi prema selu Bužim, u vrijeme Nikolinog djetinjstva bilo pet obitelji (kuća) Pejnović, pet ih je bilo rimokatoličke, a pet istočno-pravoslavne vjeroispovijesti. Stanovništvo svih sela i zaselaka u okolici, Smiljan, Bužim, Rastoka, Trnovac, Zaoštra, Brezovo polje (Brize), Jadovno, Žitnik, Oteš, Pazarišta i dr., bilo je u vrijeme Nikolinog djetinjstva, kao i danas, čisto rimo-katoličke vjere. Nu, pokraj ovih pet obitelji Pejnovića, nedaleko, pod Debelim Brdom, između Smiljana i Trnovca nalazio se još i zaselak, Podkraj, s pravoslavnim stanovništvom prezimena Lemaić. Uz ove, između Smiljana i zaselka Kolakovica, bilo je nekoliko pravoslavnih obitelji Basarića. Svima i svakome iz gore nabroje-

nih sela i okolice poznato je da ovo malobrojno pučanstvo istočno-pravoslavne vjere, bez obzira na razna tumačenja o podrijetlu, nikada nije osjećalo da pripada nekakvoj srbskoj zajednici. Nije se tu gledalo na to da li je netko bio ove ili one vjere. Kad bi se u Trnovcu, Smiljanu, Rastoki, i drugim selima slavio katolički Božić, Uskrs ili bilo koji blagdan, u mnogim kućama gosti su bili Lemaići, Basarići i Pejnovići, a kad bi se kod njih slavili pravoslavni blagdani, onda su u goste uvijek pozivani Pavelići, Brkljačići, Kovačevići, Marasi, Uzelci, Radoševići i dr. (svi Uzelci, Kovačevići i Radoševići u tome kraju su rimokatoličke vjere).

A photograph of Nikola Tesla, age thirty-seven, taken by Sarony. (Columbia University Libraries)

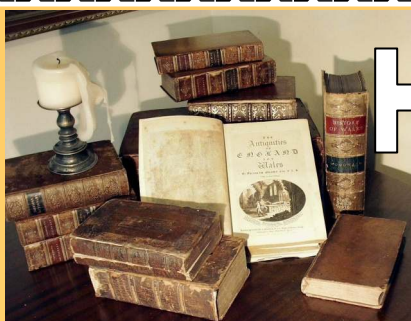
Sve je to bilo tako negdje do 1920., kad je u hrvatskoj Liki "uskrsla" Srpska Pravoslavna Crkva, te kad je za paroha u Smiljan postavljen velikosrbin, četnik,

prota Matija Stijačić, a za 1 "ravnatelja" gospićke bolnice (i "Gospićkog Sreza") superčetnik, dr. Petar Zec.

Tek tada su svi pravoslavci trebali automatski postati "pravoslavni Srbi", svi katolici "pokatoličeni Srbi", a čitava Lika, "Srpska Lika". To je vrlo sažet opis onoga što se tada zbivalo u tim našim hrvatskim krajevima.

Nu, ovdje je najvažnije da se, barem ukratko, pozabavimo biografijom čovjeka o kojemu je riječ. Najprije, mnogima je poznato (a mnogima izgleda nije) da nigdje u Lici, a posebno u Smiljanu i okolici nije nikada postojalo prezime Tesla.

Jedino u selu Raduč bilo je prezimena Teslić. Jedan od tih Teslića, isto mu je bilo ime Nikola, po ulazku partizana u Gospić 4. travnja 1945., kad je Jakov Blažević izdao "borcima" dozvolu za "slobodne ruke" u trajanju od 24 sata, žedan hrvatske krvi, pijan i razjaren u Bilajskoj ulici nožem je usmrtio 64 osobe, većinom staraca, žena i djece. No, o tome drugi put.

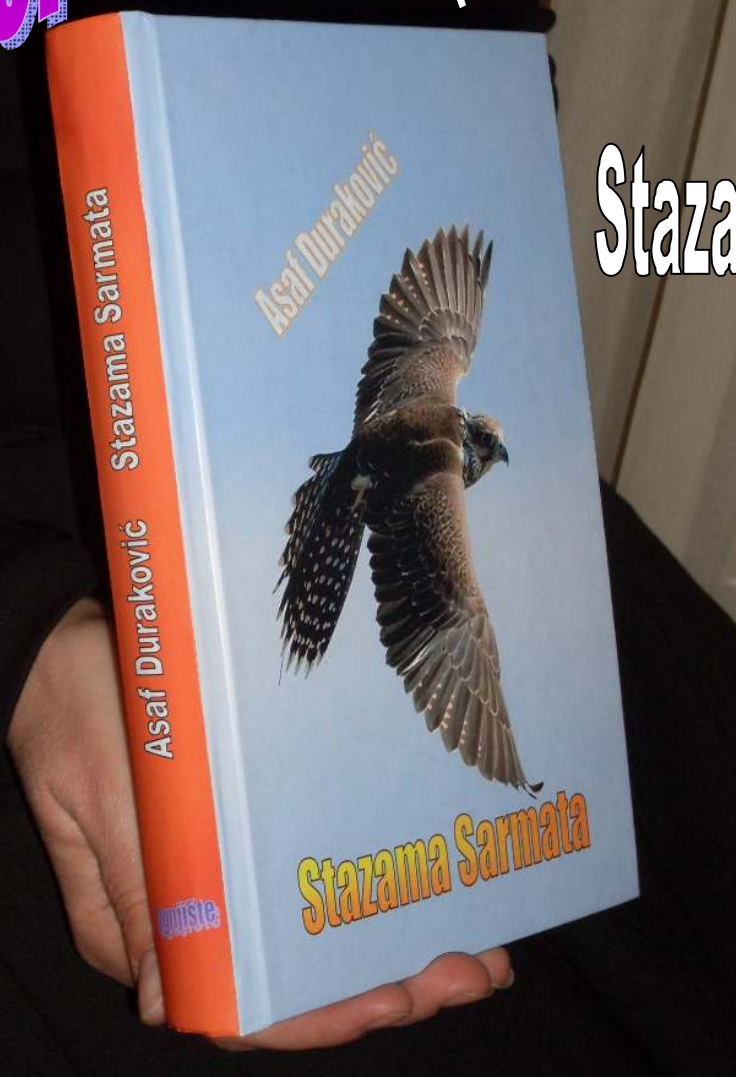
Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

NOVO!

prof. dr. Asaf Duraković

Stazama Sarmata

100,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrtje poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

NE - BALKANSKIM SAVEZIMA PLJAČKAŠA NACIONALNOG BOGATSTVA, MAFIJAŠA I RAZVRATNIKA

Priopćenje Hrvatskog uljudbenog pokreta povodom susreta Tomislava Karamarka, ministra unutarnjih poslova RH sa Sadikom Ahmetovićem, ministrom sigurnosti BiH

1. Zaprepašteni smo. Tomislav Karamarko, hrvatski ministar unutarnjih poslova, pregovara sa svojim b.h. kolegom Sadikom Ahmetovićem, ministrom sigurnosti BiH. Čini to unatoč općepoznatoj činjenici na upletenost svoga sugovornika u prostituciju koju upravo raspetljava policija srebreničkog kraja.

2. Radosnu vijest o akciji srebreničke policije protiv kriminalaca primili smo s oduševljenjem. Odmah smo pomislili na ubojice iz Srebrenice. S razlogom smo računali da se radi o hvatanju četničkih zločinaca, u prvom redu "đenerala" Ratka Mladića. Na žalost, brzo smo se ohladili, kad smo spoznali pravu žalosnu istinu. Nisu u pitanju ubojice mirnih Srebreničana, nego se radi o našem čovjeku, o krvi naše krvi. O ogavnom ponašanju, o seksualnom zlostavljanju malodobnica.

3. Braćo Bošnjaci, zar smo toliko nisko pali, pa nas vode kojekakvi razvratnici, kurvari i pedofili? Gdje nam je tisućljetna djedovska vjera, gdje nam je ponos, gdje nam je čast?

4. Susret Tomislava Karamarka, ministra unutarnjih poslova RH sa Sadikom Ahmetovićem ne možemo drugačije shvatiti, nego kao izravnu, i brzu, potporu počinitelju gnjusnog zločina. Zar

smo to zaslužili? Istodobno ministar Tomislav Karamarko nije tako revan kad treba kazneno goniti počinitelje najtežih kaznenih djela pljačke nacionalne imovine, a koji sjede u samom državnom i političkom vrhu. Niti kad se pred njim nalaze neprikrivene prijetnje smrću hrvatskim nacionalistima od strane kojekakvih Đindimilovića. Niti kad se zdravi građani podvrgavaju psihijatrijskim vještačenjima i "spremanju" u ludnice.

5. Zabrinuti smo. Kud nas to vodi aktualna državna vlast. K paklenoj rijeci bez povratka. Hrvatskoj je mjesto tamo gdje vladaju istina i poštenje, gdje je cilj živjeti od svoga rada, a ne od mučki na račun svoga bližnjega.

6. Nikako ne prihvaćamo živjeti u državi bez kriterija, s korupcijom i razvratom na svakom koraku. Štoviše, koji se čak i vrlinom smatra. Nismo se za takvu Hrvatsku zalagali i borili.

7. Stoga odmah tražimo:

a) prestanak sve učestalijih zapadno-balkanskih susreta hrvatskih dužnosnika i saveza, sve dok Hrvatski Sabor ne donesene odgovarajuću deklaraciju kojom bi se jamčilo da će svi takvi politički poticaji iznad svega poštovati tradicijske vrijednosti i interese hrvatskog naroda,

b) žurnu sjednicu Vlade RH na kojoj će se raspraviti, i hrvatsko pučanstvo o tome izvijestiti, u kakve se sve to integracije u zadnje vrijeme nastoji uvući Republiku Hrvatsku, a bez ikakvih konzultacija glede narodne volje o tome,

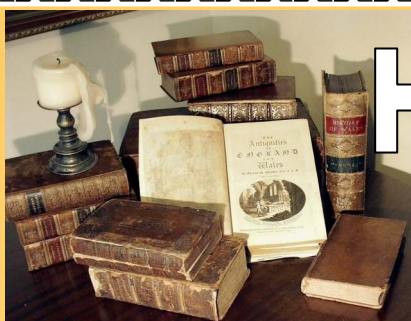
c) ispriku Tomislava Karamarka, ministra unutarnjih poslova RH, hrvatskoj javnosti zbog iskazanoj "nesmotrenosti" i "naivnosti", koju je pokazao susrevši se sa Sadikom Ahmetović, ministrom sigurnosti BiH, osobom uključenom u prostitucijske sveze, čime je nedvojbeno okrnjio ugled Republike Hrvatske.

U Zagrebu, na dne 17. ožujka 2010.

HRVATSKI ULJUBENI POKRET
dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

Sadik Ahmetović

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

NOVO!

dr. sc. Tomislav Dragun

dr. sc. Tomislav Dragun

Ratko Šćekić,
sudac

ovako kroji pravdu

Prva knjiga

Ratko Šćekić
sudac
ovako kroji pravdu

Prva knjiga

2

75,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrtje poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

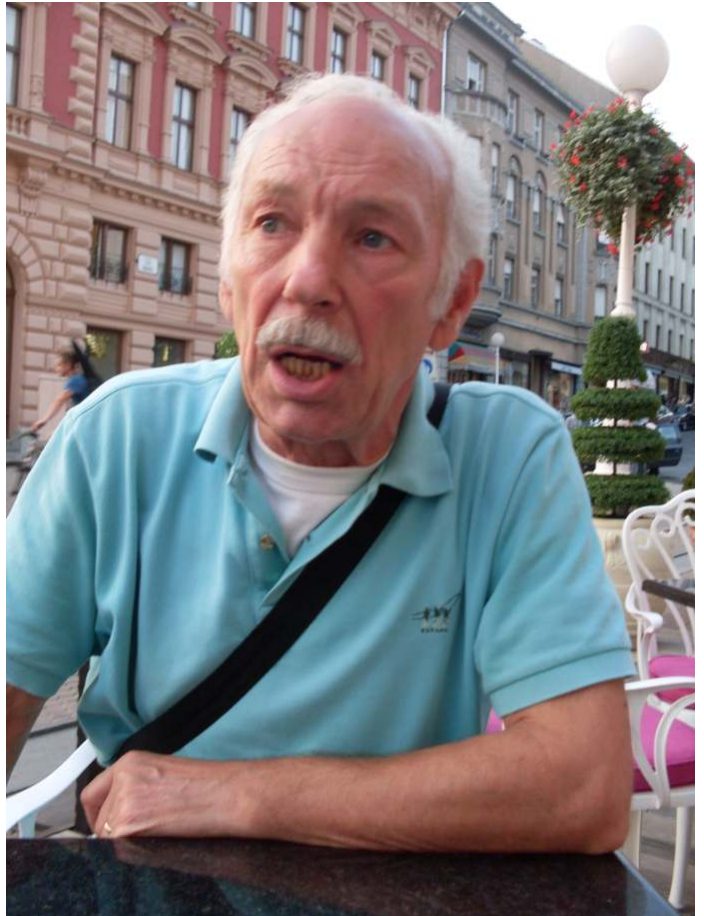
ŠTO I KAKO ČINITI I KOJE JE POUKE NUŽNO IZVUĆI IZ RADNIČKO-SELJAČKE BUNE

Josip Kokić, Zagreb

Činjenica je, a koju je teško pobiti, da je Vlada, svaka Vlada više ili manje, najviše odgovorna za stanje u državi, ali također i Sabor koji joj daje placet i koji donosi takve zakone koji su u harmoniji s onima koji ih donose. Dobili smo i dobivamo zakone upravo onakve kakvi su zastupnici po svojem moralu i karakteru, čast rijetkima. Loši zakoni loši zastupnici, pa samim time i njihove odluke. Nakon izbora koji u biti to nisu, zastupnici i svi ostali se poput suncokreta okreću svojim osobnim i grupnim interesima, pritom posve zaboravljajući interese naroda i države. Partitokratska poslušnost se nastavlja, a ona je također posve slijepa za nacionalne interese. Inače slijepa poslušnost ljude pretvara u brojke ili robote, oduzima im svaku osobnost a potire moral do samog gaženja. Poslušnost je nužna i dobra ukoliko je u skladu s elementarnim ljudskim pravima, savješću koja počiva na kršćanskim načelima i zalaganjima za opće i javno dobro. Isto važi i u Crkvi. Sve izvan nauka Crkve mora podlijevati osobnoj savjesti, dakle izgrađenoj savjesti koja prima informacije, jer bez informiranosti teško je donositi odluke i biti kritičan i samokritičan. Povjerenje i poštovanje na tom putu se mora graditi i dokazivati u svakodnevnom životu. Jedino na taj način rast će svijest o važnosti općeg dobra.

Gledajući ove dane, tjedne, mjesece i godine agoniju i tragediju radnika i seljaka i njihovu borbu za svoja prava, koja su neotuđiva, a to je pravo na rad i život dostojan čovjeka i njegove obitelji. Od strane Vlasti, posebice osobe Jadranke Kosor koju karakterizira patološka bahatost i bešćutnost, koja živi u krajnjem izobilju i koja se permanentno smješka na sve ljudske nedaće, ne može i ne smije biti i ostati na čelu Vlade. Na to mjesto je postavljena mimo svih demokratskih prava, dakle trosekundnom aklamacijom stranačkih poslušnika, jasno po nalogu onih kojima i služe, a to je TUDINAC.

Stanje u ovoj buni je krajnje indikativno, jer je policija, dakle hrvatska policija, nasrnula na svoje građane svojim blokadama, sprječavajući njihovu borbu za svoja prava, koja im je Vlada za-

Josip Kokić
dopredsjednik Odbora za preoblikovanje Hrvatskog
uljudbenog pokreta

garantirala. Nisu oni došli rušiti nikoga, već ih samo prisiliti nakon svih normalnih pokušaja u uljudenom svijetu, da ispune ono što su dogovorili sa seljacima. Bunt i buna su temeljna prava građana, kad se čaša strpljenja prelije u njihovu obrani svojih temeljnih prava.

Događalo se je da su na različitim stranama barikada bili isti članovi jedne obitelji. To me je podsjetilo na Staljina i njemu slične ili iste, **kako su se u političkim procesima, obitelji rastakale i svjedočile jedni protiv drugih, kako bi preživjeli.** Iz te iste škole potječe i „naša“ Jadranka, koja je u vrijeme agresije na RH bila članica Pokreta za Jugoslaviju, a danas zagovornica integracija po svaku cijenu s onima koji su se pokazali krajnje bešćutni u agresiji na našu državu Hrvatsku. Odlazi stvarati osobnu trilateralu s našim susjedima i s istoka i sa zapada, koji nas ne mogu smisliti pa se tako i ponašaju, a

Hrvatski uljudbeni

pokret

stranka

**Domoljubnih
i
Državotvornih**

Hrvata

Dr. Ante Starčević

da ne spominjemo kolike su nevine žrtve platile svojim životom njihovu zločinačku dimenziju. Da ne bi dalje nabrajao, jer bi se moglo nabrajati u nedogled, predlažem radnicima i seljacima i njihovim sindikatima koji sve ove godine uglavnom samo pričaju, a tu i tamo kad njihovim vođama zagusti organiziraju poneki štrajk slijedeće:

STVORITI NOVČANI FOND ZA ONE KOJI ĆE U BUDUĆIM DEMOKRATSKIM NEMIRIMA BILO IZ POLICIJE ILI OSTALIH DRŽAVNIH INSTITUCIJA STATI NA STRANU RADNIKA I SELJAKA, ZBOG TOGA IZGUBITI POSAO ILI BITI PROGANJANI, OSIGURATI EGZISTENCIJU NJIMA I NJIHOVIM OBITELJIMA!!!

U protivnom mogu nas samo očekivati još gore tragedije. Sjećam se također 2001. godine kada je Vlada Ivica Račana masovno izbacivala policajce, koji su u većini bili i hrvatski branitelji, da bi dovela svoje ideološke i političke istomišljenike, na Markovu trgu. Njihov prosvjed je trajao godinama, pa i štrajkom glađu. Digli su me usred noći i pozvali u pomoć. Hvala Bogu, kao pojedinac spriječio sam moguće krvoproliće između te dvije grupacije savanjske dvometrene željezne ograde i samih štrajkaša unutar ograde, gdje sam i sam

bio. Čak nam nisu dopuštali ni u WC, koji se nalazio preko puta u samostanu crkve Sv. Marka, a specijalci su čak pokušali ući i u Crkvu, što sam osobno spriječio rekavši, samo preko mene mrtvog. Glavni i odgovorni je bio tada **Ranko Ostojić** iz SDP-a. Ti, više-manje isti zastupnici iz SDP-a danas dijele lekcije u Saboru o demokraciji i ljudskim pravima i pravima žena, a tada su pjevali drugu pjesmu, i samo čekaju prijevremene izbore kako bi ponovo zasjeli.

Taj film ovaj narod, domoljubni narod je već gledao i gospodo iz svih stranaka bilo kojeg ideološkog opredjeljenja ne računajte na izbore koje će te Vi kontrolirati i kreirati po svojoj volji na HRVATSKE DOMOLJUBE I ISTINSKE BRANITELJE KOJI SU U ENORMNOJ VEĆINI!!! Znam da Vam se itekako žuri u EU kako bi nas dokrajčili i podali grabljivcima duše i tijela, čak i potpisali ulazak već ove godine. **NAŠA VJERA I NAŠA NADA SADRŽANA JE U STEPINČEVOJ:**

IN TE DOMINE SPERAVI!!!, U TEBE SE BOŽE UZDAM!!!

BOG I HRVATI!!!

KOME SMETA HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA?

Diana Majhen, Zagreb

Bura koja se posljednjih dana digla na sam spomen osnivanja Hrvatske pravoslavne crkve u najmanju je ruku zanimljiva za promatranje. Evo je i episkop (što god to bilo) dalmatinski Fotije zatražio pomoć ni manje ni više nego od predsjednika Josipovića, kako bi ovaj spriječio osnivanje takve Crkve.

Sad, ne znaš što je smješnije. To što se taj Fotije obraća čovjeku koji se javno izjasnio kao agnostik i od jednog agnostika traži da se upliće u crkvena i vjerska zbivanja, ili to što episkop smatra da bi Hrvatska pravoslavna crkva bila proustaška i militantna.

Shvaća li uopće taj Fotije da se nalazi u Hrvatskoj, koja jamči slobodu vjerskih opredjeljenja, te da nigdje ne stoji kako Srpska pravoslavna crkva mora ostati jedna i jedina. Prema postojećem zakonu, svatko ima pravo registrirati vjersku zajednicu ukoliko ona broji 500 članova, a nigdje ne

piše da je episkop Fotije nadležan za davanje tih odobrenja, niti da se njega mora pitati za mišljenje pri osnivanju istih.

Iako spomenuti episkop smatra kako bi formiranje Hrvatske pravoslavne crkve dovelo do novih vjerskih i rasnih netrpeljivosti, to je samo njegovo mišljenje na koje svakako ima pravo, ali mi se čini da se tu nazire strah od nečeg drugog, a ne od nekih povampirenih ustaša koji bi valjda u dobi od 90 godina povelili neki novi rat protiv Srpske pravoslavne crkve.

Meni osobno ovo izgleda kao da je već započeta neka bitka za vjernike, a da episkop ni najmanje nije sklon tome ostati bez dobrog dijela svojih vjernika, kao da zaboravlja da je to isključivo slobodan izbor svakog čovjeka.

Što je u biti loše u ideji Hrvatske pravoslavne crkve, izuzev to što se ne sviđa Srpskoj pravoslavnoj crkvi, Miloradu Pupovcu i još nekima?

Pa u Hrvatskoj ima veliki broj Srba koji tu žive već generacijama, koji Hrvatsku smatraju svojom

Domovinom iako su zadržali svoju pravoslavnu vjeru. Nije li čak i poželjno da se takvim ljudima da izbor između Srpske i Hrvatske pravoslavne crkve? A odluka je isključivo njihova, sigurno nitko neće hodati okolo i tjerati bičem ljude da posjećuju HPC.

Ako je tome tako, a jeste, da se u biti sve svodi čisto na odluku svakog čovjeka, čemu sva ova histerija i traženje pomoći Ive Josipovića (ne mogu a da se ne smijem na ovo) koji bi valjda trebao zabraniti osnivanje HPC i time vjerske slobode baciti jedno sto godina unazad?

A argumenti tipa da je u NDH 1942. godine formirana HPC, te da iz tih razloga ona danas ne može biti formirana, jednaki su „argumentima“ kako se u NDH disalo, ženilo ili jelo, pa shodno tome, danas se to ne bi smjelo raditi, kako se povijest ne bi ponavljala.

Doista su zanimljivi ovakvi stavovi.

Kada se radi o četničkim zločinima u Domovinskom ratu, onda nam poručuju kako trebamo jedni drugima pružiti ruke, zaboraviti prošlost i živjeti dalje sretno i zadovoljno.

Al pokušaj uraditi nešto što im nije po volji, bez obzira što se time nitko ne povređuje, odjednom više ni govora o nekom zaboravu, vade se zločini od prije 70 godina, dok bi mi trebali zaboraviti

ove njihove unazad zadnjih 20.

Bilo bi dobro da se oni, koji tako postupaju, konačno zapitaju da li im je u interesu suživot, ili vađenje prošlosti? Jer, ne možeš prošlost vaditi selektivno, samo one dijelove koji ti pašu, a za ostalo se praviti kao da se nije ni dogodilo. Ne mogu nas mlatiti po glavi ustašama, NDH i Jasenovcem, a očekivati da se ne spominju srbočetničke horde koje su po našoj zemlji ubijale i palile, te stvarale koncentracione logore u kojima su žrtve bile Hrvati.

Možda to jednom shvati čak i episkop Fotije.

Episkop Fotije

OPLJAČKANA VOJSKA

Mladen Schwartz, Zagreb

Hrvatska braćo i sestre!

Današnja Posthrvatska, Pseudohrvatska u kojoj vladaju snage udružene antihrvatske koalicije na način jugovine tek smanjenoga prostora, ne ispunja svoju zadaću, zadaću koja bi trebala zdravoj državi predstavljati svetinju: služba općem nacionalnom probitku. Zato u njoj, kako dobro znademo, ne valja naprosto ama baš ništa. Osobito je bolno da su u njoj uništene financije i vojska. Jer, sjećamo se još one izreke iz boljih vremena, iz vremena odgovorne i sposobne nacionalne vladavine:

*Plug i brana Hrvatima su hrana,
a Ustaša, to mu je obrana.*

Danas nema ni hrane ni obrane, a osobito su gla-

dni branitelji, koji su svojom krvlju i životima, puni plemenitog idealizma i pripravnosti na žrtvu, stvorili ovo što je u početku svima nama svijetlilo kao uzvišeni ideal Nacionalne Države, a sada vidimo kako nam se pred očima topi poput ožujskog snijega.

Nisu junački hrvatski ratnici samo gladni. Njih se, što je još i puno gore, lišilo dostojanstva. Oslobođitelji Hrvatske pretvoreni su u rulju prosjaka i luđaka, načinilo se od njih duševne bolesnike koji provode svoje isprazne dane u moljakanju kojekakvih mirovina, invalidnina, i još su sretni oni koje se pripusti na inscenirana, staljinska sudišta pod inozemnom komandom, ili pod komandom domaćih slugana i pripuza onih stranih gazdiju. Jer, ako se pobjedničkom ratniku sudi kao ratnom zločincu, barem mu se pridaje nekakva važnost i ljudskost.

Hrvatski je ratnik pauperiziran i kriminaliziran.

A kako ratnik ne će biti ponižen i uvrijeđen kada se popljuje i sam rat? Namah je nastalo mekano, ženskasto, pacifističko vrijeme, a hrvatski je narod, po genijalnoj dijagnozi svojega ignoriranog Starčevića, smjesta zaboravio tko mu je smrtni neprijatelj, i ponovno se s njime slizao, pjevajući sa Srbinom tko nas to zavadi, i nikad više, nikad više rata.

I kako vojnik ne će biti deklasiran, marginaliziran, ridikuliziran, kada je uništena i sama vojska? Dio uništen – smanjivanjem trupe i dokidanjem opće vojne obveze, pretvaranjem vojnika u plaćenika vlastite Domovine, u profesionalca poput automehaničara, slastičara ili prostitutke, a drugi dio prefunkcioniran, da u postrojbama nadnacionalnog i nenarodnog, tuđinskog vojnog pakta, prema povijesno uhodanom modelu, kao *antemurale democratice*, krvari za nehrvatski i protuhrvatski interes, protiv naše islamsko-arapske braće, koja bi nam trebala biti braća po oružju, a za interese judeo-američkog imperijalizma.

Propala je vojska, ali su propale i financije. Ova zemlja od samog početka uopće nije imala izgleda dostići sa svojim gospodarstvom zelene grane. Pretvorba i privatizacija, kleptokracija i mafio-kracija, ratno profiterstvo, pljačke, rasprodaja, stečajevi, nelikvidnost, uvoz umjesto izvoza, trgovina umjesto proizvodnje, nezaposlenost umjesto rada, nedostojna borba za plaćice, koru kruha, goli život. Kako u politici, tako i u gospodarstvu, demokratska klika koja je, u službi tuđina, 1990 zasjela narodu na grbaču, neumorno je ponavljala svoju mantru da, nakon sloma komunizma, nema druge negoli bezostatno prigrliti demokratski parlamentarizam i liberalni kapitalizam. Rezultat nam je bjelodan: sprega blebetanja i ljudožderja, bez volje, bez muževnih odluka, bez nade u boljitak. Rezultat je samo sveopća, dubo-

ka kriza, koju zapravo valja nazivati katastrofom.

Ova lažna država vodi rat protiv hrvatskog ratnika svim rodovima oružja, ona protiv njega vodi i financijski rat. Nije dosta da ga je degradirala, razoružala, da mu se izruguje, da ga šalje u ubožnice i ludnice; ona ga je i opljačkala. Danas smo zato ovdje, danas o tome govorimo, danas protiv toga dižemo svoj glas. Okupili smo se da osudimo ono osude dostojno i da se osvijestimo o putovima njegova nadvladavanja. Jer, od dijagnostičkih jadikovki i ritualnoga cviljenja nema nam *fajde*. Hoćemo li obnoviti vojsku, hoćemo li ozdraviti gospodarstvo – moramo ponajprije stvoriti Hrvatsku Državu.

Vara se ljuto onaj tko drži da „imamo Hrvatsku“. Nemamo mi ništa, a ako smo čak nešto i imali, oduzela nam je, uništila nam je veleizdajnička klika u službi vanjskoga neprijatelja. I stoga je danas majka svih hrvatskih rješenja: uspostava Hrvatske Države. Da je ima, ne bi vojska ostala bez oružja niti, skupa s cijelim narodom, bez kruha. Da je ima, bila bi herojska osloboditeljska vojska slavljena i čašćena kako zavrijeđuje, onako kako je to pokojna jugovina činila sa svojim šumskim banditima. A umjesto na vlastitom, puška nam je na euro-američkom ramenu, umjesto u vlastitom, novac završio u židovskom džepu. A pamet, ako je takve i bilo, rastepena posvuda diljem bijeloga svijeta, baš kao i izvršna vlast.

Bez Države, bez politike, nema ni gospodarstva niti vojske. To bi trebalo danas konačno postati jasno svima onima što sanjaju o hrvatskom preporodu isključivo ekonomskim instrumentarijem, ili pak parcijalnim zahvatima ovdje ili ondje, koji se doslovce svode na pretakanje iz šupljeg u prazno.

Dignimo se, uzmimo što nam pripada, spasimo svoj narod! Osvojimo vlast u ime Božje, vladajmo po vlastitom hrvatskom zakonu, ne dajmo se ni od koga omesti! Tada će nam dospjeti u red financije, jaka će nas ponosna vojska braniti, i nitko ju više nikada ne će pljačkati!

Tako nam Svevišnji Bog pomogao!

Živjela velika i vječna Hrvatska u svojim granicama, odana samo sebi!

Borba se nastavlja – Za Dom Spremni!

O. Iveković, Oprostaj Katarine i Petra Zrinskog

Hrvatski uljudbeni

pokret

stranka

**Domoljubnih
i
Državotvornih**

Hrvata

Dr. Ante Pavelić

Poruka

RAČUN DOLAZI, TREBA GA PLATITI

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Prije desetak godina počinjena je pljačka Proračuna Republike Hrvatske, kojom je fiktivno-knjigovodstvenim putem oteto nekoliko desetaka milijuna proračunskih kuna.

Zbog prikrivanja ovog kriminalnog čina, temeljem dokaza osumnjičeni su i najviši državni činovnici. Tadašnji premijer član SDP-a, tadašnji predsjednik Sabora član HSS-a, tadašnji predsjednik države također...

O svemu su upoznata i nadležna državna tijela: ministarstva financija, policije, pravosuđa... predstavnici javnosti... Kako bi prikrili a time i onemogućili bilo kakvu istragu ili proces, družina imenuje JOSIPA VRESKA, jednog od sudionika pljačke, zamjenikom ministra MUP-a RH. I ovaj primjer neprocesuirane pljačke dokaz je kako našom državom vlada organizirana skupina kriminalaca.

Što će se dogoditi s članovima ove nakaradne udruge kada nadležne institucije profunkcioniraju?

Bez obzira na okolnosti, nadležna državna tijela moraju početi obavljati svoj temeljni posao. U suprotnom prijeto ozbiljna opasnost gubitka teško stečene slobode te u konačnici države. Pošto su svi počinitelji i prikrivači ovog zločina još na slobodi i na svojim pozicijama, dužnost mi je pred svekolikom javnosti ukazati na takvu svekoliku pogubnu činjenicu.

Josipa Vreska jednog od sudionika počinjenja pljačke Proračuna, zločinačka organizacija šalje s mjesta zamjenika ministra MUP-a RH na poziciju člana Državnog izbornog povjerenstva. Stoga postaje očito zašto se na tlu Republike Hrvatske još nije pojavila politička opcija koja se može i hoće obračunati s organiziranim kriminalom i u vrhu naše zemlje.

Zašto sumnjivci na poziciju Glavnog državnog odvjetnika RH instaliraju MLADENA BAJIĆA?

Zanimljivo je kako taj lik već godinama odgovara svim tzv. političkim opcijama u nas, pošto stopira pokretanje ikakvog procesa, kako u ovom slučaju tako primjerice i stopiranje otvaranja arhiva Fonda za privatizaciju. Štoviše, Mladen Bajić i njegovi jurišnici trude se zagorčiti život svima

koji ukazuju i dokažu počinjenje kaznenih djela od strane već unaprijed amnestiranih osoba. U ovom trenutku Bajić i njegovi poslodavci drhte nad svojom sudbinom jer su pročitani i razobličeni.

Svjesni su skore neminovnosti izlaska na svjetlost dana.

Svjesni su skorog procesuiranja svih kriminalnih radnji proizašlih ili počinjenjem ili prikrivanjem počinitelja kriminala a koja su kaznena djela počinila lica s imunitetom t.j. njegovi Bajićevi poslodavci. Jer da nije tako, već bi se odavno pred institucijama Republike Hrvatske našli likovi poput ZLATKA TOMČIĆA, JOSIPA VRESKA, STJEPANA MESIĆA, bivšeg premijera a sada pokojnog IVICE RAČANA, IVE SANADERA, SLAVKA LINIĆA, dvostrukog ubojice RADMIRA ČAČIĆA, VESNE PUSIĆ...

Njihova je doktrina djelovanja s ciljem održavanja na vlasti jednostavna i učinkovita. Ako kontroliraš institucije, sustavno kontroliraš cijelu državu i narod pa makar i državu i narod nepovratno upropastili. Pokušaj sakrivanja arhiva Fonda za privatizaciju još jedan je u nizu dokaza kako se kriminalci održavaju na sceni Republike Hrvatske.

Međutim svemu dođe kraj.

I u ovom se prikazu ostvaruje narodna poslovice: "MOŽEŠ KOLIKO HOĆEŠ, ALI NE MOŽEŠ DOKLE HOĆEŠ."

Događaj koji sam upravo iznio dobiva i svoj sudski epilog. Već treću kalendarsku godinu ovaj slučaj pljačke Proračuna Republike Hrvatske nalazi se pred Općinskim kaznenim sudom u Zagrebu pod brojem KO-1149/08. Nije teško zaključiti kako i danas javno prozване bitange ali i mnoge danas nespomenute bitange, panično i grčevito rade kako nadležni sudac nikada ne bi odredio datum održavanja glavne rasprave u ovom predmetu.

Josip Vreska

HRVATI - MORAMO SE AGRESIVNIJE BORITI I SUPROSTAVITI SE BANDI LOPOVSKOJ!

Branko Stojković, Bjelovar

Tko je nas Hrvate uništio?

Našu zemlju nije uništio "potres i cunami", a nije kriva ni "kiša i oluja". Našu Hrvatsku uništili su oni ljudi - koji imaju ime i prezime. To je bilo tipično uništenje cijelog Hrvatskog naroda. Nije dan čovjek normalan i pošten nema pravo ovo opovrgnuti - da ovo nije istina. Hrvatska je postala tako povijesni činilac bezakonja... Mi Hrvati "šaptom" padamo u ruke osvajačima, izdajnicima i ratnim profiterima. Pljačka je nažalost počinjena od strane „naših“, od Hrvata. Pitam se: Kako je to sve moguće u slobodnoj i suverenoj, pobjedničkoj Republici Hrvatskoj? Kakvi smo to mi ljudi kad možemo trpjeti ovakve "naše političare", koji samo: lažu, muljaju i krađu...

Političke stranke i njihovi političari dobro žive

Kakva je to država, politika, elita, koja tolerira sve zločine? Sve sami rodoljubi i domoljubi, koje se busaju u prsa, a šute na najgore stvari. Stjepan Mesić i Budimir Lončar su 1991. godine uništavali Hrvate s jugo generalima, poslije su nam oni došli za šefove. Sjetimo se rata koji su oni raspiravali. Mesić nas je sada uništio do kraja. Stalno sam dosad govorio da imamo lažnog predsjednika. Prije su nam bili krivi: Turci, Srbi, Slo-

Dragutin Šafarić i Ivan Pandža

venci, a tko nam je sad kriv? Podsjeća li nas to na nešto? Zašto je prešućen Hrvatski Holokaust? U kojem je glavni sudionik bio Stjepan Mesić. Moram spomenuti, na samom početku, bilo je to - rušenje Hrvatskog Naroda. Koje je i nastavljenno...

Nikada nismo maknuli one koji su nas uništavali

Treba svima biti jasno, da je napad najbolja odbrana i zato su svi bivši komunistički komesari i njihovi tajni agenti UDB-aši, koji su sada tobože najveći demokrati i globalisti u igri. Takve i tolike zločine nad vlastitim narodom nema nigdje - ni u jednoj državi.

Ovaj tekst, je posljednja prilika za to, gdje će se Hrvati svrstati. Jer sve manje nas ima i nitko nas ne okuplja oko sebe. Vjerujem da je sada posljednji trenutak da nešto učinimo za Hrvatsku. Mi smo Hrvati "ČUDAN NAROD" Uvijek se borimo za slobodu i slobodnu državu, a poslije je da jemo drugome da s njom gospodari. Ovo je "nova Hrvatska apokalipsa", bez obzira na današnju vlast u Hrvatskoj, mi se moramo osloboditi od nametnute laži i šutnje, moramo slobodno govoriti i dati u javnost, sve što smo patili i proživljavali i bez prekida. Moramo učiniti nove generacije sretnim i našu povijest.

dr. sc. Tomislav Dragun, Branko Stojković i Dean Golubić

SVEZNADER JE BIO BOLJŠEVIČKI AGENT!

Akademik Mirko Vidović, Pariz

Sl.001/07-a

Gospodinu Ivi SANADERU,
Predsjedniku Vlade Republike Hrvatske

Predmet: "**Temelji hrvatske države**".

Gospodine Predsjednice Ministarskog vijeća
Republike Hrvatske!

Jučer, u ponedjeljak između 15h30 i 14h30 Vi ste u emisiji 'Kako Vlada vlada' odgovarali na pitanje novinarkе, načelno, o temama koje su sadržane u protokolarnom radu Vlade RH. Zatim ste odgovarali na telefonski postavljena pitanja nekih građana.

U svojstvu Glavnog konceptora i Direktora - na zahtjev međunarodne zajednice - poslova u toku priprema i primjenjivanja odredbi sadržanih u 'Završnom dokumentu Helsinške konferencije', dužnost mi je da Vam svratim pozornost na nekoherentnost u vašim izjavama i na ideološki osjenčene izjave Vas kao predsjednika vlade Hrvatske kao pravne, a ne ideološke države. U vašim izjavama ne vidi se da Vi uopće pravite razlike između ideologije HDZ i načela na kojima počiva obnovljena državna neovisnost Hrvatske.

Posebno se osvrćem na sadržaj Vašeg odgovora osobi koja Vam je postavila pitanje u vezi s 'antifašističkim borbama' i njihovim pravima i dužnostima. Vaš odgovor na njegovo pitanje bio bi zadovoljavajući, da niste insistirali da je 'antifašizam ugrađen u temelje ove države' i da Hrvatska kao samostalna i pravna država počiva na ideološkim svađama iz prošlosti, kad je Republika Hrvatska bila dvostruko zarobljena – pod imperativima interesa velikosrpske politike i pod imperativima marksističke ideologije. Vi zapravo insistirate da je sadašnja Hrvatska kao nezavisna i pravna država kontinuitet Bakarićeve Republike Hrvatske i da je Referendum o samoodređenju Hrvatske i pravno korektno izveden prekid svih državno-pravnih veza i odnosa između Zagreba i Beograda posve zanemaren u Vašem načinu vladanja nad hrvatskom nacijom općenito.

Dužan sam svratiti Vam pozornost na slijedeće činjenice, u nakani da Vampomognem, kako bi hrvatski narod u vašem načinu vladanja prepoznao svoju odluku da bude nezavisan i oslobođen od ikoje vrste ideoloških prinuda:

a) Hrvatsku državu nisu izmislili ni Pavelić, ni Bakarić, ni Tuđman a još manje Stjepan Mesić sa svojim 'drugovima' borbama i rukovodiocima. Hrvatska država je (pod raznim nazivima, ali u kontinuitetu većinskog sjedilačkog pučanstva) jedna od najstarijih državnih udružbi koja je postojala, kao zemlja banova, prije rimske okupacije; koja je obnovljena kao zemlja banova nakon rimske okupacije i koja nikad ustvari nije izgubila ni tradiciju ni kontinuitet svog uzvišenog smisla o svojoj vlastitoj posebnosti u ukupnosti zemalja i država europskih prostora kao - posebna i samoupravna politička stvarnost! Sve to sažeto je u izreci našeg naroda:

Tuđe ne ćemo, svoje ne damo.

Ni jedna filozofska doktrina, ni jedna vjerske egzegeza, ni jedan tajni pokret, pa niti ikoja ideologija, nisu ugrađivani u temelje hrvatske državnosti'. Hrvatska državnost je uvijek počivala na djelovanju svog Sabora u kojem su plemenski (županijski) i staleški (predstavnicima naše narodne Crkve i Katolički kler) dogovorno analizirali opće stanje u zemlji i donosili odluke da se održe u svom svojstvu, da ne postanu ičija kolonija ni otuđen narod s ugašenom svijesću o samostalnosti.

Hrvatska država je nastala i nadgrađivana je na postavkama hrvatskog državnog prava kojima

Akademik Mirko Vidović

Hrvatski uljudbeni

pokret

stranka

Domoljubnih
i
Državotvornih
Hrvata

Zagrebački muftija
Ismet ef. Muftić

Poruka

odgovara samo vladavina prava. Da bi se takav koncept hrvatske državnosti trajno održao i ostao zaštićen od ideoloških debilitacija, potrebno je poraditi na pripremama za izradbu dobro promišljenog, koherentnog i trajnog novog 'Hrvatskog ustava'. Ideologije se ne ugrađuju u državne temelje, na njima se stvaraju samo političke stranke i pokreti.

b) Jedan Vama bliski suradnik mi je osobno rekao, da se je razišao s Vama kad ste 'sklopili tajni sporazum s gosp. Ivicom Račanom i s gosp. Stjepanom Mesićem' **da ćete braniti tekovine Bakarićeve Republike Hrvatske kao jedine povijesno prihvatljive za nadgradnju Hrvatske kao samostalne države** voljom svog naroda (a ne odlukama CK SKH ili ikoje druge stranke). U svim Vašim nastupima dobija se dojam da ste i Vi bili ne samo član SKH nego i visoki kadrovik u CK SKH: Vi nikad ni jednim javnim nastupom niste se ogradili od strahovitih zločina na kojima počiva Bakarićeva Republika nastala kao negacija posvemašnje nezavisnosti Hrvatske. Da bi to Bakarić postigao, Tito je (dne 30.09.1944) zbacio s položaja Andriju Hebranga, vođu hrvatskog pokreta oslobođenja od svih stranih okupatora. Zbog svog protivljenja razbijanja, prema Milovanu Đilasu, cjeline NDH, posebno otkidanja Srijema i Boke Kotorske, Andrija Hebrang je bio zatvoren, mučen, ubijen i zakopan na nepoznato mjesto. Ono što mu nisu učinili sunarodnjaci na krajnjoj desnici, načinili su mu oni na krajnjoj ljevici - Bakarićevi i Mesićevi 'drugovi'.

c) Zarobljujuće i beznadežno djeluju i Vaša uporna nastojanja da opravdate zločine na kojima je utemeljena Bakarićeva Republika Hrvatska insistirajući na zločinima fašističkih i nacističkih okupatora, zaboravljajući da je Hrvatska bila jedna od rijetkih zemalja u Europi tridesetih i četrdesetih godina dvadesetog stoljeća, u kojoj nije bilo organizirane ni fašističke ni nacističke stranke, naprotiv, takvo strančarstvo bilo je zabranjeno posebnim dekretom ondašnjih vlasti još godine 1942. Hrvatski narod je, četrdesetih godina dvadesetog stoljeća bio teškom žrtvom fašističkih okupatora, a nakon rata komunističkih zlotvora. To je nepobitna istina!

d) Vi ste u nekoliko navrata isticali svoje pripadništvo Katoličkoj crkvi i svojoj privrženosti katoličkoj vjeri u Hrvatskoj. Kako se to može povezati s izjavom pok. Alojzija Stepinca na sudu 1946, kad je, odgovarajući na pitanja javnog tužitelja

Trg Sv. Petra

Jakova Blaževića, naglasio da se je 'hrvatski narod plebiscitarno izjasnio za svoju nezavisnu državu Hrvatsku jer je bio rob u bivšoj kraljevskoj Jugoslaviji'. Ako se je hrvatski narod 'plebiscitarno izjasnio za NDH (koju je priznao plebiscitarno izabrani Dr Vladko Maček i pozvao svoje birače da je brane!); nitko ga nije pitao želi li on rušenje NDH i povratak pod jugoslavenski jaram, da vuče kola Bakarićeve Republike za tuđi račun i na svoju ogromnu štetu!

e) Ni jedna podrobnost ni u 'Međunarodnom paktu o građanskim i političkim pravima čovjeka', a niti u 'Završnom dokumentu Helsinške deklaracije' ne predviđa održanje ideološki koncipiranih i genocidom stvorenih država, nago sasvim naprotiv: predviđeno je pravo neslobodnih i zarobljenih naroda da se izjasne žele li ili ne izići iz stanja zarobljenja i postati nacije udružene u nezavisne države. Države se ne izmišljaju, one su povijesni i pravni pojam kojem se mora zajamčiti i pravo na samoodređenje, na kontinuitet državnosti. Hrvatska država je prvi put postala međunarodno priznati politički subjekt godine 681, kad je papa Agaton uredio diplomatske odnose s hrvatskim banom 'na grobu Svetog Petra', kako to dokazuju provjerljivi povijesni izvori.

Sveta Stolica, prema tome, nije 'prva priznala hrvatsku državu 1992. - ona je ponovila ono što je priznala prije trinaest stoljeća.

f) Primjena načela iz gore navedena dva temeljna dokumenta iz Međunarodnog i Europskog prava, nije stvar ni CK SKH premundurenog u SDP, a niti pokreta HDZ. Lideri oba ta pokreta tražili su, uoči Referenduma za nezavisnost od 19.05.1991., od hrvatskog naroda da ne glasa za nezavisnost nego za pretvorbu jugoslavenske fe-

deracije u konfederaciju. Narod ih je dezavuirao i prirodno bi bilo da su ti, dezavuirani lideri, morali odstupiti u pozadinu i prepustiti daljnje upravljanje događajima onim koji su se borili da se narod izjasni o svojoj budućnosti kako bi mu, u ime tih odluka, neporočni mogli služiti.

g) Dok se je narod borio grčevito s malo sredstava da brani kućni prag, partijski i obavještajni kadrovici su ga s leđa pljačkali, a po zapovijedi svojih 'vođa' počinili su teška ratna nedjela. Zapovjednika sjajne obrane Vukovara ste dali isprebijati, sa fronte povući teško oružje, a onda ste Vukovar predali neprijatelju, 40 dana nakon prekida svih državno-pravnih odnosa s Beogradom. Izdajniku ste digli spomenik, a vukovarske heroje marginalizirali iz nikom pametnom shvatljivih razloga.

To sigurno nije učinjeno u ime hrvatskog naroda, nego po opciji vodećih ljudi opasnih ideoloških fanatika i manipulatora. Oni su u najspornijim slučajevima ratnih zločina, slali najprimitivnije elemente da počine zlo, a onda ih loviti kao divljač da bi dokazali svoju ispravnost, kao da se u činjenju tih zločina nije vršila njihova volja. Najjapsurdnije je da su se na sudu u Den Haagu našli, kao svjedoci, Vrhovni zapovjednik neprijateljske vojske, onaj koji bi pred tim istim sudom morao snositi prvenstvenu odgovornost za počinjene zločine i s jedne i s druge strane!

h) U Vašim jučerašnjim izjavama vi ste potvrdili opetovane izjave Stjepana Mesića - da je 'Badinterova Komisija' odlučila definitivno da republičke granice ostanu trajnim i definitivnim granicama republika i pokrajina, što je netočno. Lako je provjeriti iz postojeće dokumentacije da sam ja, obavljajući dužnost kojoj nisam mogao izbjeći i da sam htio, prije donošenja 'Glavnog strateškog plana', tražio od sila pobjednica i u prvom i u Drugom svjetskom ratu da formiraju 'ad hoc' Komisiju koja bi zajamčila ostvarenje Wilsonovih načela u povodu završetka Prvog svjetskog rata, a i ideala održavanja Hrvatske kao nezavisne države, za što su se zalagali u toku Drugog svjetskog rata: Dr Maček, Dr Pavelić, gosp. Hebrang i nadbiskup Štepinac, a ne i KPJ na čelu s J.B.Titom i njegovim guvernerom 'socijalističke republike' osakaćene Hrvatske.

Nakon toga je formirana 'Komisija Badinter' koja se je izjasnila protiv nasilnog mijenjanja granica

prema vani i protiv nasilnog svojtatanja uzurpiranog ili prigrabljenog teritorija susjednih republika.

Rektifikacije granica i retrocesija nezakonito oduzimanih teritorija je, prema 'Završnom dokumentu Helsinške konferencije' predviđen proces u drugoj fazi primjene tih dogovorenih odredbi, ali samo mirnim putem, putem pregovora i dogovora.

i) Nakon donošenja 'Glavnog strateškog plana' za obranu Hrvatske, izišao sam i s idejom, da se Glavnom Tajniku OUN predloži da što prije formira Međunarodni sud na kojem će se suditi vinovnicima rata i ratnim zločincima, koji budu djelovali protiv slova i duha 'Završnog dokumenta Helsinške konferencije' i međunarodno pozitivnog prava općenito. Prvi šef diplomacije koji je to i službeno izveo bio je gosp. Šeparović, ondašnji šef hrvatske diplomacije.

j) Vaše opetovane tvrdnje da je sadašnja Republika Hrvatska naša konačna sudbina i da, nakon pokušaja razbijanja Bosne, u ime ideoloških postavki kojima se Vi rukovoditi, suđeno da se odrekemo primjene načela koje je ugrađeno u Glavni koncept obnove Hrvatske kao nezavisne, pravne i demokratske države, a to načelo glasi:

"Obnoviti Hrvatsku kao nezavisnu državu na cijelom povijesnom, etničkom i pravnom području".

U tom načelu ne prepoznaje se Bakarićeva Republika Hrvatska, nego li Hrvatska sa Srijemom i Bokom Kotorskom te Bosna u granicama koje je međunarodna zajednica priznala na Berlinskom kongresu 1878, uz pravno utemeljene korekcije (što se tiče Sandžaka) nakon toga, ali u uzajamnom sporazumu ondašnjih zakonitih vlasti. Ovo što gosp. Šeks čini u Podgorici ovih dana je - neprihvatljivo za Hrvatsku pa ni za međunarodnu zajednicu uopće, budući da predstavlja predaju tuđinu i agresoru hrvatskog teritorija na koje Crna Gora nema ama baš nikakvo pravo!

k) Vaše instistiranje na odricanju od pravnog aspekta obnove hrvatske državnosti i privrženost ideološkom relativizmu nemaju iza sebe međunarodnu zajednicu niti ćete vi u tom uspjjeti, ni vi ni itko tko bi pošao Vašim stopama. Shvatite, prema tome, zašto su bakarićevci, tuđmanovci i relativizatori slobodno izražene volje hrvatskog naroda da ostvari svoju plebiscitarno izraženu volju za državnom nezavisnošću u svjetlu načela:

Srijem

'Tude ne ćemo, svoje ne damo' - dospjeli na listu 'Zloćinaćke organizacije' koju je izradio Tužiteljski stol MKS u Den Haagu i zašto se svi ćlanovi s te liste moraju pokoriti već zapoćetom procesu lustracije, jer Hrvatska ne može naći svoje dostojno mjesto među ravnopravnima u EU i u NATO Savezu dok se sa svih položaja vlasti, na kojima se donose odluke i daju zapovijedi, ne udalje svi oni koji su kompromitirani u zloćinima naćinjenima u zadnjih sedamdeset godina!

l) Nemilosrdna ideoloćka cenzura koju ste uveli nasumice i nezakonito u sva podrućja znanosti, znanja, umijeća, umjetnosti i komunikacija u Hrvatskoj - šiteći progonitelje, suce i tamnićare disidenata i prepuštajući tajnim službama da i dalje teroriziraju politićke zatvorenike i prognanike kojima nisu priznata nikakva prava niti su drućstveno zašiteeni - prouzrokovali su u Hrvatskoj zastrašujuću pustoš u zadnjih 15 godina izuzimajući kreativnu misao iz svih segmenata prorežimskih komesara namještenih po svim strukturama naslijeđenima iz propalog režima. Takvo uplitanje ideologije pod isprikom politike srozalo je i mass-media u Hrvatskoj na sramotno 53 mjesto po slobodi izraza i pravu na istinu po savjesti u suvremenom svijetu!

Našao sam, dakle, povod i iskoristio priliku da Vas podsjetim na ono što vi sigurno već znate. I

da dodam, da svojim postupnim povlaćenjem s prve crte vladavine u Hrvatskoj, zajedno s ostalima s liste 'Zloćinaćke organizacije', autori tog debakla puste hrvatski narod na miru!

Vaša politika je posvema raskrinkana baš u zadnje vrijeme kad ste: ćineći sve da se nagodimo s našim istoćnim smrtnim neprijateljima i otimaćima naše zemlje, i s njima ućemo u prijateljske i povjerljive odnose, na zapadu ste sve ućinili da zavadite hrvatski narod sa svojim zapadnim susjedima katolićke tradicije a koji su nam izdašno pomagali da se otarasimo bahatosti i divljaštva onih na istoku.

U to ime, nastavljajući svoj posao, zadržat ću u arhivu i ovaj dokument, kao dokaz da ste na vrijeme upozoreni kako su prošla vremena ideoloćkih diktata koji usporavaju i onemogućuju hrvatskom narodu ostvarenje njegove teźnje da ostane tamo gdje je uvijek bio - u okrilju civilizacije europskog zapada.

S duźnim poštovanjem

Mirko Vidović

Glavni konceptor i

Direktor u procesu primjene odredbi

'Završnog dokumenta Helsinške deklaracije'

Livron, dne 20.02.2007.

Hrvatski uljudbeni

pokret

stranka

Domoljubnih
i
Državotvornih

Hrvata

Stjepan Radić

Poruka

HRVATI PREŽIVJELI JOŠ JEDNE IZBORE! (4. dio)

Mladen Schwartz, Zagreb

TU SMO GDJE JESMO

Većina onih koji su dali glas Ivi Josipoviću jamačno bi izabrala i na treći mandat svojega heroja Mesića, ali eto, nije išlo. Oni pak drugi, gonjeni svojim duboko usađenim ovčjim instinktom, glasovali su naprosto za imena koja su bila ponudena na izbor, i glasovali su sretno i ponosno, kako i doliči rođenom robu, koji pokorno izvršava zapovijedi, sokoljen iluzijom da ispunja svoju slobodnu volju. (Kao kada kamen, gonjen slobodnim padom prema tlu, veli: tako sam htio!) Nema dvojbe da će Mesić dati sve od sebe eda bi svoju publiku usrećio nekom drugom vrstom političkog *engagementa* (treći blok!), jer nam sigurno ne će dati mira niti u slijedećem razdoblju. Donedavna se tek reklamirao kao „doživotni bivši predsjednik“, da bi sada (kao što se dalo očekivati) započeo strašiti bolju Hrvatsku najavama nekakvog ostanka u

politici. A ono što prema ovlastima možda ne bude mogao sam, obavljat će njegov dostojni nasljednik. Stoga su uobičajeno naivne bile vjera i nada s „desnoga“ krila da će Mesićev odlazak sve riješiti. Niti će on otići, niti će išta biti riješeno. Kako bi se usrećili *elektomani*, bolesni ovisnici o izborima, ne će proći dugo, i opet ćemo časno i dostojanstveno smjeti izići na urne. I nije nimalo upitno da ćemo, opet sretno i ponosno, izabrati bata-Zokija, da u slijedećoj fazi sekundira majstor-Joci. Predstoji nam pet ili, nedajbože, punih deset godina *tandemokracije*, opet ćemo morati stiskati i zube i nos, opet ćemo obilato rigati i bljuvati, zanovjetat ćemo, zapomagati, odavati se ispraznim žalopojkama i jalovu kritizerstvu, osim ako – i sve dok – oni umniji, bolji i jači među nama **ne pozovu na pravedni otpor**, na razbijanje sankrosanktnih okvira ovoga do srži pokvarenog sustava, i ne podvuku crtu te konačno započnu Sve Novo!

PARTIZANSKI POSLIJERATNI ZLOČINI U GOSPIĆU I OKOLICI (8. dio)

mr. sc. Nikola Bićanić, Zagreb, - "Glas Koncila" br. 11/08

U Gospiću i u njegovoj neposrednoj okolini partizani su u dvije godine, nakon ulaska u grad 4. travnja 1945., na razne načine ubili više od 3.500 nevinih osoba. Žrtve su bili muškarci i žene, mladići i starci, intelektualci i seljaci, svih dobi i zanimanja, a među njima je bilo i svećenika. Feljton donosi široj javnosti nepoznate podatke o tim zločinima.

"PAZI DJECU... LJUBI TE JOSO"

Tih su godina glave padale i zbog rodbinske veze, prijateljstva ili samo poznanstva s "neprijateljem" bez obzira na krivnju, kao što je to bio slučaj s mladim ustašom, 20-godišnjim Jurjom Čanićem, kojega je gospićka Ozna u srpnju 1945. otkrila i uhitila u gospićkoj Kaniži. Osudila ga je po kratkome postupku na smrt i strijeljala, ali s njim u vezi iskonstruirana je i krivnja njegovih bližih i daljih nevinih susjeda. Ozna je od susjeda zatvorila i Zoru Devčić, koja je jedva napunila 18 godina, i osudila je na kaznu zatvora u tra-

janju 20 godina, koja joj je kasnije smanjena. Iz te skupine navodnih pomagača osuđeni su i strijeljani: dr. vet. med. Josip Stilinović u 37. godini života, Marija Čanić u 22. godini, Mica Kukić u 37. godini i abiturijentica gospićke gimnazije Ivanka Lilovac u 19. godini. Uz njih su na 10 godina zatvora s prisilnim radom osuđene: 45-godišnja Marija Lilovac, 34-godišnja Roža Rosandić, 20-godišnja Ankica Čanić, i 18-godišnja Marinka Čanić; a 8 godina zatvora dobila je 19-godišnja Olga Ugarković. Spomenuti veterinar Stilinović, koji je strijeljan 9. rujna 1945, ostavio je ženu Jelku i kćeri: 12-godišnju Anu Mariju i 2-godišnju Karmen. Ana Marija živi u Zagrebu i čuva papirić koji je njezin otac prije nego su ga povelili na strijeljanje kriomice gurnuo znancu koji je bio u njegovoj ćeliji a poslije je bio oslobođen. Na njemu piše: "Plati misu - mene nema, oprosti. Pazi djecu. Lijekove i... (nešto nečitljivo). Ljubi te Joso."

TE SUNČANE LJETNE NEDJELJE

Jedna od većih skupina pogubljenih uz gospićko katoličko groblje bila je i 17. lipnja 1945. popodne. Te sunčane ljetne nedjelje nevini su obješeni: Mile

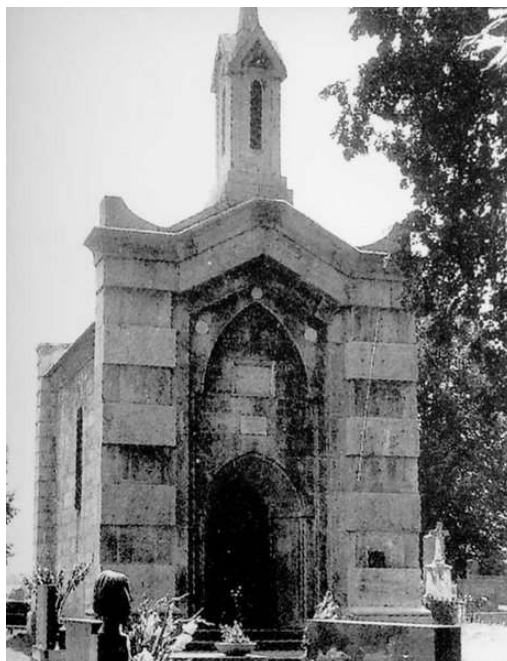
Baburić, Mile Biondić, Josip Erega, Mijo Gomerčić, Vlade Levar, Ante Šikić i Ante Verzon, a strijeljani su: Niko Adžija, Joso Babić, Jure Došen, Mijo Draženović, Josan Kolaković, Petar Lisac, Stipe Mesić, Mate Milaković, Ivan Orešković, Mijo Orešković, Martin Pavičić, Ivan Rukavina, Jure Stilinović, Mile Šašić, Ilija Vignjević i Josip Vukelić. Na vješalama se posebno mučio Vlade Levar iz gospićke Smiljanske ulice jer je bio visok pa se nogama otiskivao od zemlje. Pokopali su ih u velikoj raki na prostoru gdje je neko vrijeme u ratu do kapitulacije Italije g. 1943. bilo talijansko vojničko groblje. Među njima spomenuti Josan Kolaković prije Drugoga svjetskog rata bio je popularan i ugledan gospićki gradonačelnik, za kojega nitko nije znao da je bilo komu zlo učinio. Partizani su 4. srpnja 1945. strijeljali i njegova 28-godišnjeg sina Josicu, koji je bio državni činovnik i nije oružja nosio. Grešno je i pomisliti, makar je istina: na velikom grobištu Hrvata uz katoličko groblje sv. Marije Magdalene u Gospiću nema dičnoga spomenika kakav bi trebao resiti to mjesto, već umjesto njega, kao znak rugla dostojan zgražanja, stoji javni nužnik. Sve je počelo još u doba čvrstoga komunizma, u prvoj polovici 70-ih godina 20. stoljeća kad je nekomu, komu su i hrvatstvo i svetost bili nakaze, dopala u mandat izgradnja novih gospićkih školskih objekata, i uz njih vezanoga sportsko-rekreativnog centra.

Uzalud su bili svi prosvjedi objavljeni u negdašnjim zagrebačkim "Školskim novinama" i "Vjesniku" u kojima se podsjećalo da nikakva, pa ni tzv. socijalistička pedagogija ne dozvoljava da zgrada osnovne škole i sportski i rekreativni centar bude blizu groblja. Uz to, taj centar zahvatio je i u narodu dobro znana, a službeno nepriznata **posljednja počivališta blizu 2,5 tisuće Hrvata**. Kada je gospićko komunalno poduzeće "Usluga" pripremalo teren za izgradnju novoga nogometnog stadiona, vozaču teretnjaka Vladi Matijeviću iz Kaniže je pozlilo jer je trebao zemlju s ostacima izrovanih ljudskih kostiju odvoziti na gospićko smetlište. Imao je tek devet godina kad je 13. srpnja 1945. na tome mjestu ubijen bez dokazane krivnje njegov otac Ivan Matijević Iveća. Iste su godine partizani na dru-

gome stratištu ubili i njegova strica, Josipa Matijevića Joječega. Danas je ulica uz gospićko katoličko groblje nova i prekrivena je asfaltom, a u njoj javni nužnik dominira kao sablasni spomenik! Za razliku od toga, prema otkrivenim ljudskim lubanjama i kostima uz zapadnu granicu katoličkog groblja 6. rujna 1999, tijekom radova povezivanja nove gospićke ulice kod Balinovca u gospićki energetska sustav, pokazan je primjeren odnos. Kod ulaza u groblje na zid s izvanjske strane postavljena je spomen-ploča, a dio iskopanih kostiju pokopan je u mali grob blizu grobnice senjskih žrtava.

IAKO JE ORUŽJE TREBALO UMUKNUTI...

Iako je travnja 1945. u Gospiću prestao rat, pa je trebalo umuknuti oružje, pucnjevi su se iz daljine, nažalost, mogli čuti još dosta vremena. Zato je npr. s nepunih pola kilometra Kaniške ulice, od vojarne i bolnice do pošte, rijetko koja od tridesetak hrvatskih obitelji ostala pošteđena. Što je znano, što neznano, iz njih su nestali mladići: Đuka Fajdetic, Zvonimir Johman, Ivica Bićanić, braća Stipe i Joso Vuković, braća Nenad, Lujo i Ivan Čačić Glorijini, Drago Butković, Juraj Juco Ugarković, Slavko Peršić, Vlade Alar, kolege su ga zvali Rus, braća dipl. ing. šumarstva Ante Brkljačić Pić i Ivica Brkljačić, braća Mladen, Ivica i Drago Kasumović, Ive Ciganović Rampin, zatim nakupac Mile Šerić Mejo, pa Milan Šikić, Ante Mihić Čićo, Stjepan Lilovac i njegova kći Ivanka Lilovac, stari Juraj Hunjet i njegov sin Zvonko, trgovac David Knežević Daša, Ivan Benković, kod Maribora nestao domobranski dopukovnik Milan Ugarković, zapovjednik bojne Domobranske zastavničke škole oružanih snaga NDH, od čijih je 719 upisanih pitomaca njih 523 završilo na stratištima Bleiburga i duž hrvatskoga križnog puta, zatim Ivica Rukavina Đani, Joža Golub, mati Ive Fajdića Anica udana Došen, Ivan Devčić, poštanski namještenik i 65-godišnji općinski bilježnik Jurica Došen "Bradonja", koji je početkom srpnja godine 1945. obolio od pjejavoga tifusa i umro kao partizanski zatvorenik u gospićkoj kaznionici.

Kapelica sv. Marije Magdalene pored koje je strijeljana s. Žarka Ivas

IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (10. dio)

Priredio: *Dragutin Šafarić*,
Velenje, Slovenija

Sva pojedinačna i masovna ubojstva koja je izvršila jugoslavenska vojska neposredno prije formalnog kraja Drugog svjetskog rata i mjesecima nakon njegovog završetka, a posebice vezano za događaje poznate pod nazivom Bleiburška tragedija i Križni put, događala su se pod patronatom Ozne. Naime, Tito je 15. kolovoza 1944. potpisao Uputstvo o osnivanju vojnih jedinica Korpusa narodne obrane Jugoslavije (KNOJ) kao formacija zaduženih za "borbu s antinarodnim ustanicima i likvidiranje antinarodnih bandi, čišćenje oslobođenih teritorija od ostataka razbijenih neprijateljskih jedinica, špijuna i diverzanata". Knoj je bio podređen direktno Titu, ali je on njime rukovodio preko načelnika Ozne Aleksandra Rankovića. Prvi komadant Knoja bio je Jovo Vukotić, a njegov zamjenik Nikola Ljubičić. Prvi politkomesar Knoja bio je Vlado Janjić, a prvi obavještajni oficir Mesud Hotić.

U ožujku 1946. Ozna je reorganizirana, to jest razdvojena na civilne i vojne službe, koje dobivaju nova imena: Uprava za istraživanje i dokumentaciju (LTID) i Uprava državne bezbednosti (UDBA) te Vojnoobavještajna služba (VOS) i Kontraobavještajna služba (KOS). KOS je 1955. preimenovan u Organ bezbednosti (OB) Jugoslavenske narodne armije (JNA), a Udba 1966. godine, nakon tzv. Brijunskog plenuma, u Službu državne bezbednosti (SDB), odnosno Službu državne sigurnosti (SDS).

OB JNA djelovao je pri Saveznom sekretarijatu narodne odbrane (SSNO). Organizacijska struktura OB bila je prilagođena ustroju JNA. Pri armijskim oblastima, garnizonima, pukovima itd., odnosno odgovarajućim jedinicama u mornarici i zrakoplovstvu, postojale su tzv. Kontraobavještajne grupe (KOG), dok je pri Teritorijalnoj odbrani (TO) djelovala tzv. Bezbednost teritorijalne odbrane (BTO). VOS je također bio podređen SSNO, a svoju aktivnost razvijao je preko vojnih misija i diplomatskih predstavništva SFRJ u inozemstvu.

UID, koji je kasnije preimenovan u Službu za istraživanje i dokumentaciju (SID), bio je u sastavu Saveznog sekretarijata inostranih poslova (SSIP). Djelovao je uglavnom preko jugoslavenskih diplomatsko-konzularnih (DKP) i vanjskotrgovačkih predstavništava u inozemstvu.

SDB, kao civilna kontraobavještajna služba, nalazila se u sastavu Saveznog sekretarijata unutrašnjih poslova (SSUP). Sastojala se od više uprava (odjela), a svoju organizacijsku mrežu razvijala je putem Republičkih sekretarijata za unutrašnje poslove

(RSUP), a ovi preko centara SDB-a i njihovih ispostava. Unutrašnji organizacijski ustroj republičkih centrala i centara SDI-a bio je sukladan strukturi saveznog SDB-a.

Radom svih službi koordiniralo se iz kabineta J. B. Tita, a nakon njegove smrti iz kabineta Predsjedništva SFRJ.

Nakon raspada Jugoslavije velik broj osoba iz jugokomunističke tajne policije nastavio je svoj posao u službama novih država.

POSTUPAK DONOŠENJA ODLUKE O "OFANZIVNIM AKCIJAMA"

Otmice i ubojstva hrvatskih političkih emigranata nazivale su se u žargonu jugoslavenskih tajnih službi "ofanzivnim akcijama" ili "specijalnim zadacima". U proceduru obavještajnog izviđanja, planiranja, organiziranja i izvođenja otmica i likvidacija hrvatskih emigranata bile su najčešće uključene sve tri glavne jugoslavenske tajne službe.

Prema saznanjima Komisije, a posebno iz izjava svjedoka iz vrha struktura hrvatske, bosanskohercegovačke i savezne beogradske Službe državne sigurnosti, oko 70% rada Udbe protiv emigracije odnosio na hrvatsku emigraciju, a ostalih 30% na srpsku, albansku i muslimansku emigraciju. U Drugu upravu SSUP-a stizale su informacije iz svih republičkih središta vezano uz osobe od saveznog interesa. Ta je uprava bila glavno mjesto gdje se odlučivalo o "ofanzivnim akcijama" prema hrvatskim emigrantima.

Hrvatski uljudbeni

pokret

stranka

Domoljubnih
i
Državotvornih
Hrvata

bl. Alojzije Stepinac

Poruka

SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (6. dio)

Safet Jaskić, "Drinapress", Valencia, Španjolska, 1967. – ulomci iz knjige

Ovdje je zanimljivo spomenuti, kako se komunisti brinu za svoje ljude. U zgradi postaje sa mnom je stanovao nadstojnik iste Sulejman Rakanović (on je kasnije prilikom moga hapšenja 1945. godine došao na sud i teretio me), kojemu su kao komunističkom agentu imovinu spasili i prenijeli je u vagone, dok su moju opljačkali i dijelom uništili, a onda su zgradu zapalili.

Poslije tih događaja, u ljetu godine 1942. hrvatske i njemačke vojne jedinice pripremale su se na čišćenje Kozare kao vrlo važnog srbokomunističkog legla u namjeri da ga osvoje i unište. Krug, koji prave Bos. Dubica, Bos. Kostajnica, Bos. Novi, Prijedor i Bos. Gradiška, bio je pretvoren u обруč i, zahvaljujući dobroj organizaciji i čvrstoći toga обруča, podhvatao je polučio vrlo dobre rezultate. Samo mali dio tih bandi uspio se je probiti i prebaciti u Grmeč. Kozara je za njih tada bila, kako je pisala njihova "Borba", jedno groblje. Preko 1.700 boraca, te preko 200 članova partije, političkih komesara, komandira četa i drugih, koji su se nalazili na raznim terenskim mjestima, izgubili su živote u "kozarskoj ofenzivi". U ovom čišćenju zarobljen je skoro sav t. zv. partizanski "narodni sud": Mira Cikota, Atif Topić, Adela Sunarić, Dr. Zukanović, Gertruda Stern i drugi.

Svi odrasli stanovnici Kozare, koji su u njoj bili zatečeni, morali su po nalogu njemačke komande biti dovedeni u Prijedor i Bos. Bubicu, gdje se je onda provjeravalo od strane Nijemaca, da li je dotični bio aktiviziran na strani komunista ili nije. Takvom jednom zgodom bio sam prisutan u Bos. Dubici i vidio, kako su Nijemci dolazili do tih podataka. Oni su tom prilikom postavili u redove sve te seljake iz Kozare, a onda su pozvali nekoga između njih samih i onda zapovjedili mu da odvoji onoga, tko je bio partizan, a tko nije. Tako je došao i neki "Brko", koji je prstom označivao, tko je bio partizan. Kad je došao do na kraj reda, polovica reda bila je označena kao "partizani". Nijemci su onda te označene partizane zadržali, a ostale su ljude pustili kućama.

Mira Cikota, sekretar Mjesnog komiteta KPJ za Prijedor

Nijemci su na takav način dolazili do partizana, ali, po mišljenju mnogih, čitavo to odvajanje nije bilo u redu, jer se je ono odvijalo onako, kako je htio onaj, koji ih je odabirao. On je to mogao činiti pristrano, po lijepom licu i po kaputu, ali ne onako, kako bi to u stvari trebalo biti učinjeno.

Odmah poslije čišćenja Kozare hrvatske vlasti u Prijedoru bile su obavještene, da na srb-

ski Ilindan, 2. rujna 1942. godine, srbokomunisti spremaju ponovno napasti Prijedor s namjerom da ovaj put potpuno iztrijebe sve muslimane i katolike, koji su iza prvog napada još ostali na životu, te da poslije toga pred pravoslavnom crkvom zaigraju kolo u znak pobjede i da na kraju nestanu. Hrvatske su vlasti za ovo saznale, pojačale su posadu i očekivale napad.

Na srbski Ilindan, Srbin Pero Radetić, građanin Prijedora, opalio je iz svoje kuće iz vojničke puške i ubio domobranskog stražara, koji je preko Bereka pod lipama bio na straži. Čim je vojnik pao, upala je vojska i policija u Radetića kuću i tu pronašla vojničku pušku, u kojoj je još bila izpaljena čahura. U stanu su zatekli jednog jedinog stanovnika kuće, spomenutog Peru sa sinom. Pero je bio odatle odveden. Nekako u isto vrijeme bio je u Radetića gaju napadnut osobni vlak, koji je ulazio u Prijedor.

U gradu je nastala uzbuna, a obzirom na to da je očekivao napad i da je jedan vojnik poginuo na stražarskom mjestu, vojska je išla po gradu u srbke kuće tražiti oružje. Dok se po našim hrvatskim kućama nije moglo naći nikakvo oružje, tom prilikom su po srbskim kućama nađene čak i bombe. Ustaše i Nijemci su sve kod kojih je pronađeno oružje pohapsili. Tom iztragom je također ustanovljeno, da su Srbi bili u vezi s partizanima u šumi. Pritajeni partizani su samo čekali da dođe do napada i tada bi oni iza leđa pucali na vojsku i pomogli da grad padne. Međutim, krivicom Pere

Radetića, koji je ubio stražara i tako stvar prera-
no započeo, napad na grad nije uspio.

Tih dana održano je u Banja Luci pred prijekim
sudom suđenje članovima t. zv. "narodnog suda",
koji su za vrijeme "čišćenja" bili zarobljeni u Ko-
zari. Suđeni su: Mira Cikota, sekretar mjestnog
komiteta PKJ u Prijedoru; Atif Topić, polit, kome-
sar vojno-političkog omladinskog tečaja; Adela
Sunarić, član partizanskog obavještajnog biroa za
operativni štab u Bosanskoj Krajini, te Dr. Ger-
truda Stern i Dr. Zukanović, oboje liječnici.

Suđenje je bilo javno i trajalo je nekoliko dana.
Kroz samo suđenje prošlo je mnogo svjedoka obtu-
žbe, koji su optuženi vrlo teško teretili. Taj parti-
zanski sud sa sjedištem u selu Božicama u Kozari
optužen je bio za preko 1.100 ubijenih građana i
vojnika grada Prijedora. Sve te žrtve bile su ubije-
ne prilikom gore opisanom pada Prijedora. Druge
žrtve, koje su oni poubijali još prije pada Prijedora
nisu im bile uračunate na suđenju, jer se je sud
pozabavio samo njihovim nasiljima, progonima,
maltretiranjima i ostalim nečastnim poslovima u
samom Prijedoru. Ti članovi "narodnog suda" pre-
bacivali su krivicu jedan na drugoga. Sama Mira
Cikota izjavila je, da ona nije ni bila član toga su-
da, nego da je uvijek sjedila negdje kod vrata i
bila samo promatrač.

Svi, osim Atifa Topića, koji je osuđen na 10 godi-
na, bili su osuđeni na smrt. Građani grada Pri-
jedora tražili su, da se Mi-
ru Cikotu, koja je tako
mnogo zla počinila u Pri-
jedoru, objesi u njihovome
gradu. Na to traženje Mi-
ra je prevezena iz Banja
Luke u Prijedor i obješena
je na javnom trgu.

Kasnije, Srbi su doveli iz
Banja Luke sudca Marića,
koji je vodio suđenje Mire
Cikote, i objesili su ga na
istome mjestu, gdje je ona
bila prije obješena, bez
obzira na to što je sudac
Marić nju pravedno osudi-
o za mnoge zločine, a Sr-
bokomunisti njega na
pravdi Boga.

Uvijek i svugdje srboko-
munistička promičba tru-

dila se je iz petnih žila da hrvatsku vlast optuži
za progone i pokolje t. zv. "nevinih" Srba. Među-
tim, kad se uzme u obzir prljavi razbojnički rad
Srba u Hrvatskoj, onda postaje jasno, da su hr-
vatske vlasti naprema Srbima bile preblage. Niti
jedna država na svijetu, pa ni Hrvatska, ne bi mo-
gla dozvoliti, da joj se iza leđa ubijaju njezini naj-
bolji sinovi, da se pale njezini gradovi i sela, pljač-
ka pučanstvo, da joj se ruše pruge, mostovi i drugi
objekti, da se pale i ruše njezine bogomolje i osta-
le vjerske ustanove. Oni, koji misle drugčije, neka
odu u Rusiju i druge komunističke zemlje, pa ne-
ka te stvari tamo pokušaju činiti pa će se brzo uv-
jeriti, kako se ta nasilja skupo plaćaju.

Osim gore nabrojenih, mi imamo mnogo drugih
slučajeva, koji nam jasno govore, kako preko sva-
ke mjere može ići razbojstvo i lopovluk, osobito u
slučaju srbokomunista, e da postignu svoje prlja-
ve ciljeve. O tome najbolje svjedoči slučaj mirnog i
poštenog muslimanskog sela Ališići.

U jeseni godine 1942. srbokomunisti su pod vod-
stvom Srbina Jove Bobovića organizirali nekoliko
stotina kola, koja će ići kao svatovi u selo Rasav-
ce, gdje se nalazi pravoslavna crkva, u kojoj je tre-
balo da se obavi vjenčanje. Za tu zgodu obukli su
mladu i nakitili je, dobro su se naoružali posakri-
vavši oružje u sjeno na kolima, te su krenuli u
crkvu kroz selo Ališići.

Kad su ušli u selo, stali su
pred zgradom, u kojoj je bila
mala posada hrv. domobra-
na i ponudili im da rakijom
nazdrave mladencima, kako
je to običaj svugdje u našim
krajevima. U međuvremenu
su svi izašli iz kola i dobro
se razporedili, pa kad su vi-
djeli, da je kucnuo pogodan
čas, zgrabili su oružje i na-
valili na goloruke vojnike i
mještane seljake i sve pou-
bijali. Za tren oka ležalo je
naokolo mnogo lješeva, jer
se žrtve nisu nadale napadu
na ovako nitkovski način.
Kad su sve do jednoga čovje-
ka na posadi pobili, ovi lijepi
svatovi su se ubrzo razmili
po cijelome selu, da dokrajče
razbojničko djelo nad osta-
lim mještanima.

Džamija u Ališićima

PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (17. dio)

Harun Yahya (pseudonim autora), Ankara

Scenario Evolucije Čovjeka

U prethodnim poglavljima vidjeli smo da u prirodi nema mehanizama koji bi naveli živa bića da evoluiraju, i vidjeli smo da žive vrste postaju, ne kao rezultat evolucijskog procesa, nego da se pojavljuju sasvim iznenađujuće u njihovoj sadašnjoj savršenoj formi. To jest, one su stvorene svaka posebno. Zbog toga je očigledno da je i "evolucija čovjeka", isto tako, samo priča koja se nikada nije desila.

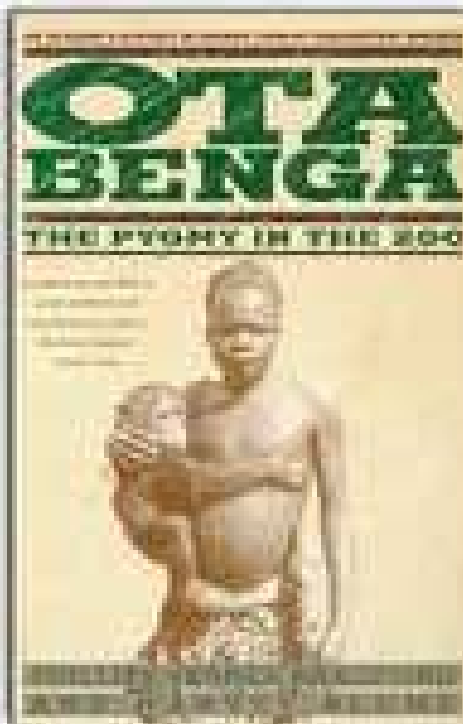
Šta onda evolucionisti predlažu kao osnovu za svoju priču?

Njihova osnova je postojanje mnoštva fosila na kojima su evolucionisti u stanju izgraditi i razvijati imaginarne interpretacije. Kroz cijelu historiju živjelo je više od 6.000 majmunskih vrsta, a većina njih su izumrle. Danas, samo 120 majmunskih vrsta živi na Zemlji. Ovih, otprilike, 6.000 majmunskih vrsta, od kojih su većina izumrle vrste, predstavljaju bogat izvor za evolucioniste.

Evolucionisti su napisali scenarij evolucije čovjeka poredavši u niz neke lubanje koje su im odgovarale, od najmanje do najveće, i ubacivši lubanje nekih izumrlih ljudskih rasa među njih. Prema ovom scenariju, ljudi i suvremeni majmuni imaju zajedničke pretke. Ova bića evoluirala su vremenom i neka od njih su postala majmuni današnjice, dok je druga grupa, koja je slijedila drugu granu evolucije, postala današnjim čovjekom.

Međutim, svi paleontološki, anatomske i biološke nalazi pokazali su da je ova tvrdnja evolucije jednako lažna i ništavna kao i sve druge. Nijedan čvrst ili stvaran dokaz nije pružen da dokaže da postoji srodstvo između čovjeka i majmuna, izuzev krivotvorina, izvrtanja i zavodećih crteža i komentara.

Fosilni zapis pokazuje nam da su kroz cijelu povijest ljudi bili ljudi, a majmuni - majmuni. Neki od fosila za koje evolucionisti tvrde da su pretci čovjeka, ustvari pripadaju ljudskim rasama koje su živjele sve donedavno, do prije, otprilike, 10.000 godina, i onda nestale. Štaviše, mnoge današnje ljudske zajednice imaju isti fizički izgled i karak-

teristike kao ove izumrle ljudske rase, za koje evolucionisti tvrde da su preci ljudi. Sve ovo su jasni dokazi da čovjek nije prošao kroz evolucijski proces u bilo kojem periodu historije.

Što je najvažnije, postoje brojne anatomske razlike između majmuna i čovjeka, a nijedna od njih nije takve vrste da bi mogla nastati kroz evolucijski proces. "Dvonoštvo" je jedna od njih. Kao što ćemo kasnije de-

taljno opisati, dvonoštvo je karakteristično jedino za čovjeka i ono je jedna od najvažnijih osobina koja čovjeka izdvaja od drugih životinja.

Imaginarno obiteljsko stablo čovjeka

Darvinistička teorija drži da je suvremeni čovjek evoluirao iz neke vrste majmunolikih bića. Tvrde se da su za vrijeme ovog navodnog evolucijskog procesa, za koji se pretpostavlja da je počeo prije 4-5 milijuna godina, postojale neke "prijelazne forme" između suvremenog čovjeka i njegovih predaka. Prema ovom potpuno imaginarnom scenariju, postojale su 4 osnovne kategorije:

1. Australopithecines (množina od Australopithecus)
2. Homo habilis
3. Homo erectus
4. Homo sapiens

Imenom "Australopithecus", što znači "Južnoafrički majmun", evolucionisti nazivaju tzv. prve zajedničke pretke ljudi i majmuna. Australopithecus, ništa drugo do stara majmunska vrsta koja je izumrla, ima svoje različite tipove. Neki od njih su jake građe, a drugi su maleni i vitke građe.

Hrvatski uljudbeni

pokret

stranka

**Domoljubnih
i
Državotvornih
Hrvata**

Dr. Vladko Maček

Poruka

POSLJEDNJI VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (14. dio)

Odžačka Posavina – travanj, svibanj - Rat poslije rata

Stjepan Marčetić, Zadar

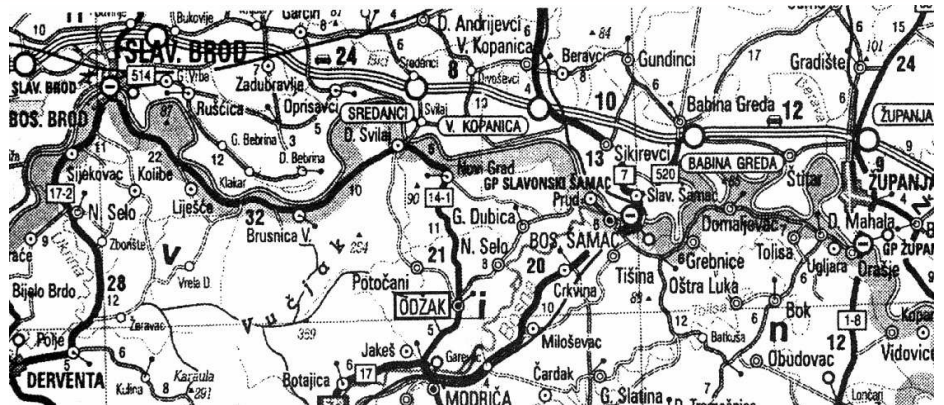
Kako je u toku 7. maja 27. divizija ojačana s 14. brigadom 53. divizije i s dijelom artiljerije te divizije, štab 27. divizije riješio je da se u toku 8. maja izvrše temeljite pripreme i naredne noći u 3 časa izvrši opšti napad na ustašku grupaciju. ... Neprijatelj se vješto koristio svojim rezervama i dobro izvedenim protivnapadima potisnuo je sve tri brigade na polazne položaje.

Kakvog su intenziteta i upornosti bili okršaji te noći i 9. maja, kada je i zvanično kapitulirala nacistička Njemačka, djelomično se može vidjeti i po tome što je, na primjer, samo iz 16. muslimanske brigade na žičanim preprekama ostalo 10 boraca, mrtvih i ranjenih, koje nije bilo moguće iznijeti.

Poslije tog neuspjeha, štab 27. divizije zaključio je da bez angažovanja avijacije i tenkovskih jedinica "... ova grupa ustaša i njihova uporišta neće moći dugo vremena biti likvidirana". ... Sa tom ocjenom upoznao je štab 3. korpusa i zatražio da se na području dejstva divizije angažuju avijacija i tenkovske jedinice."⁵³

Koliku su vojnu snagu partizani iskoristili u pokušajima da probiju crtu obrane branitelja Odžaka u travnju i prvoj polovini svibnja 1945. upravo je nevjerovatno. No još je nevjerovatnije koliko su tek vojnu silu pripremali za okršaje u drugoj polovici svibnja.

"U najužem jugoslavenskom

Odžačka Posavina s okolicom

partijskom i državnom vrhu su osmišljavane i donošene sve odluke, a one su potom izvršavane od podređenih struktura koje je partijski i državni vrh već bio ustrojio i držao pod nadzorom. To se najjasnije može prepoznati iz činjenica koje govore o nastanku, postavljenim zadaćama i djelovanju jugoslavenskih državnih organa u čijoj je nadležnosti, između ostalog, bilo i organiziranje i izvršavanje najtežih oblika poratnih zločina.

Radi se o odjeljenju zaštite naroda (OZN-a) i Korpusu narodne obrane Jugoslavije (KNOJ)."⁵⁴

Već spomenutu ulogu KNOJ-a potvrđuje Đonlagić u daljnjem tekstu, gdje kaže da se jedan bataljun KNOJ-a nalazi s lijeve obale Save, što znači na slavonskoj strani, koja je njegova uloga moglo bi se zaključiti iz toga da ne sudjeluje u izravnim borbama nego čeka završetak okršaja i tek onda stupa na snagu.

Sredinom svibnja partizanske jedinice pod zapovjedništvom štaba 27. divizije raspoređene su na sljedeći način: "... 20. romanijska brigada držala je mostobran i skelski prilaz kod Modriče i bila u ulozi divizijske rezerve; 19. birčanska brigada, ojačana

bataljonom Posavskotrebauskog NOP odreda, na liniji k. 101 (južno od Odžaka) – selo Srnava; 16. muslimanska – na liniji od Srnave (isključno) – Potočani – do zaključno Duge Njive; 14. srednjobosanska brigada od sela Lipika, preko Vrbovca do Svilaža. Na lijevoj obali Save, od Svilaža do u visinu ušća Bosne, nalazio se jedan bataljon KNOJ-a, a na desnoj obali Bosne, od Šamca do u visinu Mrke Ade, Posavsko-trebauski NOP odred (bez bataljona).

Neposredno pred početak opšteg napada, na mjesta gdje su postojali gazovi na Bosni, u raspored Posavsko-trebauskog odreda ubačene su dvije čete 2. bataljona 20. romanijske brigade da spriječe eventualno izvlačenje ustaša na tim mjestima."⁵⁵

Osim ovdje navedenih partizanskih jedinica 19. svibnja je na lijevo krilo partizanskog napada prema Svilažu upućena i 18. brigada 53. divizije, a za njom stiže i štab 53. divizije kao logistička potpora.

⁵³ Ahmed ĐONLAGIĆ, str. 512.-514.

⁵⁴ Josip JURČEVIĆ, str. 58.-59.

⁵⁵ Isto, str. 514.-515.

IZ ZADRA KRENULA OBNOVA HRVATSKE PRAVOSLAVNE CRKVE

"Ne želimo da duhovno rukovođenje pravoslavaca u Hrvatskoj dolazi iz Beograda!"

Ana Baričević, "Vox Glas Zadra", Zadar, 13. ožujka 2010.

"U Hrvatskoj živi veliki broj pravoslavaca koji ne žele da ih se poistovjećuje sa Srbima. Deklariraju se kao Hrvati, ima ih i drugih nacionalnosti, i traže da se nešto poduzme da budu diferencirani od Srba pravoslavne vjeroispovijesti. Njihova djeca u školama ne pohađaju nastavu vjeronauka za učenike pravoslavne vjeroispovijesti, jer ih u školi automatski drže Srbima", riječi su grupe ljudi iz Ogulina, odakle je krenula inicijativa za osnivanje Hrvatske pravoslavne zajednice prije pet godina kada se osnovao Inicijativni odbor na čelu sa Ivom Matanovićem.

"Nespojivo je sa hrvatskim suverenitetom da ingerencije nad pravoslavnom crkvom u Hrvatskoj ima neka druga država. Trenutno u Hrvatskoj svoja vjerska prava ostvaruju Makedonska, Crnogorska i Srpska pravoslavna crkva preko svojih administrativnih, župnih ili episkopalnih ekspozitura", rekao je na jučerašnjoj konferenciji za novinare održanoj u zadarskom hotelu "Kolovare" Iguman Jelisej, predsjednik Udruge Hrvatska pravoslavna zajednica Zagreb (HPZ).

Premda će sjedište ove udruge kojoj je cilj oživljavanje HPZ biti u Zagrebu, njezino čelništvo je za svoje prvo medijsko predstavljanje odabralo baš Zadar.

Kako je istaknuo tajnik Hrvatske pravoslavne zajednice Ivo Matanović, predsjednik Iguman Jelisej trebao bi postati ujedno prvi episkop obnovljene HPZ.

"Nadamo se a to su i realna očekivanja pravoslavnih Hrvata da će Hrvatska država i svekolika javnost obnavljanje HPC doživjeti kao duhovnu potrebu dijela svojih žitelja, u njoj spoznat čimbenik mira, vjerske i nacionalne tolerantnosti, u skladu sa Europskom praksom i konačno proglasiti HPC za primarnu i glavnu pravoslavnu crkvu u Hrvatskoj", kazao je Iguman Jelisej. Dodao je kako je ova inicijativa odgovor na duhovnu krizu koja je zahvatila pravoslavne vjernike na ovim prostorima.

Prema podacima kojima raspolaže Matanović, u gradu Zadru ima oko 3 tisuće pravoslavnih vjernika, dok je u županiji oko 15 tisuća.

"Prošle godine 93 pravoslavna vjernika iz Zadra zatražila su ispisnicu. Bilo je samo jedno krštenje i 20 ukopa. To dovoljno govori o trenutnom stanju u Pravoslavnoj crkvi. U Hrvatskoj ima 200 tisuća upisanih Srba. Od toga se njih 40 tisuća izjašnjava kao vjernici. Nedavno smo imali sastanak sa predstavnicima okolnih mjesta gdje smo došli do zaključka kako samo njih 93 posto ide u crkvu", istaknuo je Matanović.

Kako je rečeno na konferenciji za novinstvo Hrvatske pravoslavne zajednice, slijedi raspisivanje natječaja za prijem svećenika i klera iz drugih crkava HPC; formirat će se komisija za istraživanje i sakupljanje povijesnih podataka o postojanju

i djelovanju HPC kroz minula stoljeća; formirat će se delegacija uglednih intelektualaca (pravoslavnih i katolika); oformit će se komisija koja će se baviti pitanjem kalendara (Julijanski i Gregorijanski) i prelaskom na jedan kalendar.

"Udruga Hrvatske pravoslavne zajednice će", poručio je Iguman Jelisej, "maksimalno doprinostiti ekumenskom pokretu, zbližavanju sa Zapadnom crkvom i ujedinjenom kršćanstvu."

Zbog ovakve situacije veliki je broj pravoslavaca prešao na katoličanstvo?

"Direktive za duhovno rukovođenje pravoslavaca u Republici Hrvatskoj dolaze iz Beograda, a one su kontradiktorne sa propisima Republike Hrvatske. Dovode narod, vjernike, Hrvate, pravoslavce, u vrlo nelagodnu situaciju gdje moraju birati u duhovnosti da li da ostanu pravoslavni ili da idu u katoličanstvo.

Nemali je broj pravoslavaca koji su izabrali odlazak u katoličanstvo iz razloga što im nije bliska srpska ideologija i poticaj iz Beograda. A drugi dio pravoslavaca se pokušao organizirati na teritoriju Republike Hrvatske s time da želi obnoviti svoju Hrvatsku pravoslavnu crkvu.

Poznato je da je u 9. stoljeću na teritoriju Hrvatske postojala prva Hrišćanska narodna episkopija osnovana u Ninu. Zatim u 16., 17. i 18. stoljeću formiraju se Bukovinska, Dalmatinska, Istrijska i Dubrovačka episkopija pravoslavna. U cijelom tom periodu na teritoriju Hrvatske su bile samostalne crkve, poglavari sa ovih **prostora su** bili samosvojni u svojoj crkvenoj organizaciji. Iako su imalu suradnju, nisu potpadali pod druge crkve.

Prvi put je hrvatsko pravoslavlje potpalo pod tuđu duhovnu ingerenciju izgradnjom Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca čiji je ishod bio vrlo bolan i težak za ljude. Zatim dolazi Drugi svjetski rat kada se obnavlja Hrvatska pravoslavna crkva u punom svom sjaju. Za svog poglavara je imala patrijarha Germogena blaženopočivšeg koji je '45.

ubijen sa 70-ak svećenika koji su imali mogućnost i alternativu da napuste Hrvatsku, ali to nisu htjeli napraviti."

Koji je vaš cilj?

"Došlo je do duhovnog porobljavanja pravoslavlja u Hrvatskoj. Bit cijele priče je da je nespojivo sa hrvatskim suverenitetom da pravoslavljem u Republici Hrvatskoj upravlja neka druga crkva. Trenutno na teritoriju Hrvatske djeluju Makedonska, Crnogorska i Srpska pravoslavna crkva preko svojih administrativnih, župnih i episkopalnih ekspozitura. Nadamo se da će nas svekolika hrvatska javnost kako u zemlji tako i u inozemstvu, prvenstveno pravoslavni živalj, naravno i braća katolici, prepoznati kao svoje sugrađane, sudržavljane u punom smislu te riječi. Da mogu prepoznati taj faktor mira, faktor stabilnosti, faktor svega onoga stoje potpisano Europskim konvencijama. Zahtijevat ćemo od države, a nadamo se i to su realna očekivanja hrvatskih pravoslavaca da ćemo biti glavna i primarna pravoslavna crkva na teritoriju Republike Hrvatske."

Jesu li vašu inicijativu neki protumačili negativno?

"Nismo oformljeni da bilo koga progonimo, da bilo što otimamo, ili da bilo što nasilno radimo. Napomenut ću da su sakralni pravoslavni objekti u vlasništvu države, Ministarstva kulture. To je kulturna baština Republike Hrvatske. Srpska

Hrvatski uljudbeni

pokret

stranka

Domoljubnih
i
Državotvornih

Hrvata

Andrija Hebrang

Poruka

crkva je samo trenutni korisnik tih sakralnih objekata. Nećemo nikoga ni progoniti ni otimati, jednostavno ćemo svojim postojanjem prizvati pažnju pravoslavnih državljana Republike Hrvatske koji će u nama spoznati jednu konstruktivnu i duhovnu crkvu pravoslavnu koja će se okrenuti međunarodnim i međucrkvanim asocijacijama.

Već smo pokrenuli određene djelatnosti u tom krugu, kao što su učlanjenje u Svjetski savez crkava. Poslat ćemo tijekom mjeseca pristupnicu za pripremu svepravoslavnog Koncila ili Vaseljanskog Sabora. Također smo angažirali jednu hrvatsku renomiranu odvjetničku tvrtku koja će nam pomoći u tom pravnom angažmanu i pravnom djelovanju."

Možete li nam otkriti s kojim to poznatim odvjetničkim uredom ćete surađivati?

"Ne bih otkrivao o kojoj se odvjetničkoj tvrtki radi dok ne potpišemo akt o suradnji, iako je to pri

kraju. Poslali smo papire za registriranje prema uredu u Zagrebu. Ne očekujemo nikakve probleme jer nismo

agresori, okupatori, nego smo svoji na svome. Hrvatska je na ulazu u Europsku uniju koja poštuje Europske konvencije o ljudskim pravima i vjerskim slobodama tako da se apsolutno ne nadamo nekim problemima."

Jeste li vi nova Pravoslavna crkva?

"Mi ne pravimo surogat, nego obnavljamo Hrvatsku pravoslavnu crkvu koja je već postojala.

Vjernici su se našli u procjepu, jer duhovnost i ideologija koju propovijedaju svećenici trenutno Srpske pravoslavne crkve jednostavno ne ide sa bićem hrvatskih državljana. I oni su se našli u čudu, ne znaju što raditi.

ČESTITKA ZA VI. OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA

Rudi Tomić, Kanada

ruka Vladi i narodu, da je čaša prelivena!

Srdačan pozdrav,

Čestitam organizatorima i nazočnima na ovom značajnom okupljanju s kojeg će biti poslana po-

Rudi

GOSPOĐA JADRANKA

Ravnogorac iz Maksimira

Gospođu Jadranku zovu Jadranka Kosor, a ona se tako ne preziva. Ona je Jadranka Vlasisavljević, nećakinja je četničkog vojvode s Papuka Dušana Vlasisavljevića. On ju je gojio - i odgojio.

Gospođa Jadranka Vlasisavljević nije iz Pakraca, iako tako običava reći. Ona je iz Bučja, iz poznatog četničkog legla na Papuku kod Pakraca, koje je za Božić 1991. oslobođeno akcijom 123. brigade HV-a.

Ne govori gospođa Jadranka istinu ni o vlastitoj vjeroispovijesti. Krštena je u katoličkoj crkvi, ali tek 1995. godine. Trebalo joj je to za ulazak u HDZ i za stjecanje stana. Do stana je došla tako što je iz njega istjerala dvojicu malodobnih sinova oficira JNA.

Gospođa Jadranka prezime Kosor uzela od muža svoje majke. Uzela? Zato, jer ju drug Kosor ne priznaje. Niti nju, niti njenu majku.

Majka joj je bila učiteljica u Pakracu-Lipiku, a drug Kosor bio je zaposlen u Službi državne bezbednosti. Drug Kosor je inače rodnom iz mjesta pored Drniša (Kosori,

Okraj, Drniš), a preraspoređen je bio u Pakrac. Nakon vjenčanja, rodila se Jadranka, a njeni otac i majka su se preselili u Čakovec. Gospođu Jadranku ostavili su baki s majčine majke (oni znaju zašto) i ujaku Dušanu Vlasisavljeviću (četniku na kvadrat), gdje je i odrasla.

Drug Kosor čuvši za sve ono što je radila otjerao je majku gospođe Jadranke, te se oženio u Čakovcu ponovno oženio. Dobio je sina (Jadrankinog polubrata) kojega ona kao nova ministrica nije htjela ni primiti u svom uredu (mogli bi ljudi pomisliti da je ona ono što zapravo i jeste)

E, pa - mašala!

Gospođa Jadranka, krv nije voda, 1990. aktivna je članica Pokreta za Jugoslaviju. Kao takvoj pripalo joj je stanarsko prava (ne i vlasništvo) na 30 m² stančića u Velikoj Gorici.

Jadranka Kosor

Preko noći 1996. – sad već katolkinja i članica HDZa - dobila je od Ministarstva obrane RH (za ratne zasluge stečene u podrumu u Jurišićevoj) stan od 90 m² s garažom u Ravnicama (Maksimira) u Zagrebu, kojega je platila 23.072 DEM. Poreza je oslobođena.

Još jedno – mašala!

MISTERIJ BLAŽENOG KARDINALA ALOJZIJA STEPINCA! (4. dio)

Moto: "In Te, Domine, speravi." (U tebe se, Gospodine, uzdam.)

Jure Prpić, Zagreb

Krist je temelj kršćanstva. Vi se zauzimate za pravoslavne Srbe. Pitam ja vas kako vi sebi zamišljate pravoslavlje bez Krista? To je apsurd! Kako vi zamišljate Crkvu bez Krista? To je apsurd.

Za Majku Božju kaže se u vašim knjigama, da je bila bludnica. A znate li vi, da je ona za pravoslavce i katolike najsvetiji poj-
jam?

Naređujete, to je vaša službena nauka, da je čovjek postao od majmuna! Ako netko ima takvu ambiciju, neka mu bude! Ali otkuda netko da to odredi za službenu teoriju, a danas ju ne priznaje ni jedan učenjak svjetskog glasa?

Konačno da kažem nekoliko riječi i o Komunističkoj partiji, stvarnom mom optužitelju. Ako se misli, da smo mi zauzimali dosadašnji stav radi materijalnih stvari, krivo je, jer smo ostali čvrsti, evo i nakon što nas je osiromašilo. Nismo protivni tome da radnici dođu do većih prava u tvornicama, jer je to u duhu papinskih enciklika, niti što imamo protiv pravednih reformi, ali neka nam dozvole pristasaše komunizma, ako je slobodno propovijedati i širiti materijalizam, da bude i nama pravo ispovijedati i propagirati naša načela. Katolici su za ta prava umirali i umirat će.

Ja završavam: Uz dobru volju se može doći do sporazumijevanja, no inicijativa je na današnjoj vlasti! Niti ja, niti episkopat nismo stranka za načelno sporazumijevanje, nego državna vlast i Sveta Stolica. A to se tiče mene i moga suđenja, ja ne trebam milost, savjest mi je čista.

Nevino je osuđen na 16 godina prisilnog rada u kaznionici Lepoglava. S obzirom na pritisak iz vana premješten je u kućni pritvor u Krašić. Uz sve sakramente preminuo je u Krašiću dana 10. veljače 1960. Također Papa Pio X. udijelio mu je kardinalski grimiz, ali je ostao u Hrvatskoj, jer da je otišao iz nje komunisti ne bi pustili da se vrati.

Možda bi o svemu ovome više mogao govoriti političar gospon-drug Joža Manolić koji je bio zadužen za kardinala Stepinca.

U svijetu kao i kod nas njegovo ime nose mnoge građevine.

New York: Katolička gimnazija "Archbishop Stepinac High School". U Cleveland: " Hrvatski nacionalni dom "Kardinal Alojzije Stepinac" s njegovim kipom u naravnoj veličini. Melbourne: Popr-
je ispred katedrale.

Molitva u čast blaženog Alojzija Stepinca, biskupa i mučenika:

**Gospodine, Bože naš,
Ti si blaženom Alojziju Stepincu
dao milost čvrsto vjerovati u Isusa
Krista i
spremnost trpjeti za njega
sve do njegove mučeničke smrti.**

**Pomozi nam slijediti njegov primjer i
njegov nauk da bismo ljubili Krista
kako ga je on ljubio i služiti Crkvi
kako je on služio
sve do darivanja vlastitog života za nju.**

**Njegova živa vjera u Isusa Krista i
postojana ljubav prema Crkvi
neka nas učvrste u borbama života
na putu vječnoga spasenja.**

(Po njegovom zagovoru udjeli mi milost...)

**Po Kristu Gospodinu našem.
Amen.**

Oče naš ...

Zdravo Marijo ...

Slava Ocu ...

Hrvatski uljudbeni

pokret

stranka

Domoljubnih
i
Državotvornih

Hrvata

Ahmed Muradbegović

Poruka

"EKSPLOZIJA NA STARČEVIĆEVOM GROBU"

prof. Žarko Marić, Zagreb

Groblje u Šestinama. Podsljemenski ambijent. Pluća osjećaju stotinjak metara veću nadmorsku visinu.

Velika skupina štovatelja Oca Domovine dr. Ante Starčevića očekuje početak komemoracije. Rukovanja i razgovori starih poznanika.

„Bandit šumski. Jugoslaven. Smeta mu domobranska kapa. Bleiburg. Zločini. Zloglasna Jedanaesta dalmatinska. Tu je došao provocirati."

Uz pomoć štake udaljavao se od skupine stari uzrjani domobran.

Prišao sam skupini i prepoznao svoga poznanika dr. znanosti, bivšeg doministra, kako također uzrujano priča lijepe priče o dalmatinskim partizanima. Spustim ruku na njegovo rame i staloženo, razumno i diskretno ga zamolim da ove naše bolne hrvatske teme ostavimo za druga mjesta, a da na ovom mjestu trebamo biti dostojanstveni i jedinstveni.

„Šta mi ti imaš govoriti. Ti si provokator i pišeš svašta za strane interese a protiv Hrvatske."

Izderao se visoko decibelno na mene. Sva mržnja koja u čovjeku stanuje, toga momenta mu se otela kontroli i preselila u zamučene oči, blijede obraze i nabrekle vratne žile. Kontrolirano sam se, smijuljio, jer sam siguran u sebe. Ta za Boga dva puta sam veći od njega. Gledam ga. Mala vrsta, ali čvrsta. Nije dirao roditelje, pa mi nije bilo teško ostati priseban, a odmah sam pomislio i na mogućnost kakve provokacije, jer sam već obaviješten da me globalo okupator ima na svojim popisima za uhidbu i vještačenje zbog spomenutog pisanja. Istovremeno sam osjećao i izvjesnu simpatiju prema njemu zbog spoznaje da je čitatelj mojih tekstova koji ga uzbuđuju i dižu mu tlak.

S početkom komemoracije rastom niski doktor se opustio i na opće čuđenje prisutnih domobrana pjevao lijepu našu i sudjelovao u molitvi osjećajući se pobjednički u verbalnom duelu s njima.

O karikaturi s nacrtanim hrvatskim partizanom

koji na leđima nosi veliki križ, a na kojem piše NISAM STVARAO HRVATSKU, možemo i trebamo puno razgovarati i raspravljati.

Ovaj eksces na grobu Oca Domovine je prava eksplozija naše bolne tematike i podijeljenosti u pitanjima iz nedavne tragične prošlosti, koju su nam priredili naši vječni neprijatelji, dvije zarazne opasne i na naše područje ubačene međusobno sukobljene ideologije, te dakako i mi sami koji smo međusobno zavađeni i smrtno podijeljeni.

HRVATSKA.

"Jedni su izgubili, a drugi je nismo dobili", kako je to znao govoriti dr. Franjo Tuđman.

Dok ove naše teške i bolne stvari u dugotrajnom procesu ne dođu na svoje mjesto pozivam sve hrvatske snage, vezane uz vrijednosti nedavnog domovinskog, hrvatsko obrambeno oslobodilačkog rata da zbiju svoje redove i ne ispuštaju vrapca iz ruke, kada je već golub, zbog spomenutih tragičnih događaja odlepršao daleko od nas.

P.S. Kako sam optužen da pišem za strane interese neka se nad tim zamisli i Hrvatski List koji u uvjetima medijske globalo okupacije jedini ponekad objavi i moje tekstove.

DUBROVNIK I NJEGOV ZAŠTITNIK (1. dio)

Zašto sv. Vlaha slave i poštuju svi Dubrovčani bez razlike [?]

Priredio po zapisima *Đivo Bašić*, Dubrovnik

Jorjo Tadić (petak, 3. veljače 1939, str. 8) kaže (ponešto kroatizirano):

"Od jučer poslije podne, na Placi [Stradunu] u Dubrovniku, vije se bijeli barjak stare Dubrovačke Republike. Dubrovčani su time započeli današnju proslavu svoga zaštitnika sv. Vlaha. A ovaj veliki blagdan ima za njih posebno značenje. Sv. Vlaho je ne samo zaštitnik i svetac Dubrovnika, nego i simbol njegove stoljetne prošlosti, slobode i slave.

Dubrovčani su imali malu, slabu i neplodnu državu [!]. Osnovani su je teškom mukom i velikim naporima, a održavali ogromnim žrtvama. I to ne jedanput ili samo ponekad, nego skoro neprestano, iz dana u dan. Zato je, čini se, Dubrovnik samo čudom mogao živjeti u slobodi. Pogotovo na onako izloženom mjestu, na udaru susjednih i stranih država, a tijekom nekoliko stoljeća pritisnut ogromnim Turskim Carstvom. Na toj granici dva svijeta, na dohvatu moćnih i pohlepnih, vjekovima se održao slobodan. Mučio se, često vrlo teško, ali bi se uvijek spasio. Svoju djecu je slao u sve krajeve svijeta da mu - kako je jedanput rekla njegova vlada - donose zaradu kao pčele med s cvijeća. Pritom je žrtvovano mnogo ljudi, podneseno mnogo patnje i nevolja, ali su Dubrovčani uspjeli da u jednom skoro pustom kraju stvore za sebe sigurnost, blagostanje, kulturu i slobodu.

Danas se mnogi čude da je na onom mjestu stoljećima postojala slobodna država. Državica kojoj su se granice mogle (u)vidjeti okom. A u njoj, dok su ostale okolne zemlje bile poklopljene ropstvom i kulturnom tamom, rađahu se dubrovački veliki trgovci, vješti pomorci, državnici, genijalni znanstvenici, književnici, diplomati i svi oni koji čine ponos hrvatskog naroda i čime ispunjavamo najbogatija poglavlja naše kulturne povijesti. I sve to je dao onaj maleni Dubrovnik, živeći u teškim prilikama i u čestim opasnostima.

Dubrovčani su podnosili sve napore skoro stojećki. Prateći izbliza njihov život, makar i po arhiv-

skim dokumentima, moramo se diviti njihovoj vitalnoj snazi, izdržljivosti i duševnom miru. Jedino time, izgleda, mogli su spasiti svoju zemlju i očuvati njezinu slobodu.

Jedni su ostajali kod kuće voditi i braniti Republiku, paziti na događaje u svijetu i susjedstvu, čuvati se težih situacija i izbjegavati sve veće opasnosti. Drugi su, u isto vrijeme, vodili diplomatsku akciju na stranim dvorovima. Obilazili su sve moćne vladare i osobe, održavali veze sa svima koji su ih mogli štititi i pomagati. Padali su na koljena pred mnogim stranim vladarima, kao i pred vezirima i pašama, plakali su pred španjolskim kraljevima i moćnim prijestoljem turskih sultana, mjesecima su čekali u predsoblju stranih državnika, a sve za onaj svoj maleni slabi, ali slobodni Dubrovnik. Treba čitati izvješća dubrovačkih poklisara da se vide neugodnosti, poniženja, uvrijede i duševne patnje koje su doživljavali dok su uspjevali obraniti interese svoga Grada. A koliko je samo njih ostavilo svoje živote u stranom svijetu, naročito u malaričnim i nezdravim krajevima Balkana.

Neki su opet odlazili u svijet kao pomorci, trgovci i poslovni ljudi. Tamo su tražili za svoje ono što im nije moglo dati pusto kamenje rodno kraja [?]. Njihov rad u tuđini bio je neobično težak, često i opasan, naročito na moru. Pored svoga posla vršili su još jednu dužnost. Pozorno su motrili na događaje u svijetu, naročito na one od interesa za Dubrovnik. Izvješćivali su o tome svoje kod kuće, zalagali se za svoju zemlju, zastupali i branili njezine interese. U velikom dijelu svijeta stvarao se tako krug ljudi povezanih istim brigama, interesima i zajedničkom ljubavlju prema svome kraju. A materijalna sredstva, teškom mukom stečena, stavljali su na raspolaganje svojim. Time su omogućavali njihovo življenje, ali ujedno podizali ekonomsko blagostanje i snagu slobodne dubrovačke države.

Konačno, najviše je bilo onih nepoznatih i bezimenih koji su ostajali na svojim ognjištima da ih čuvaju, [obrađuju] zemljišta, da se bore s prirodom, ali i s ljudima koji su često napadali, pljačkali ili odvodili u ropstvo. Rijetke su godine kada gusari i drugi pljačkaši nisu upadali u dubrovačka sela otimati ljude i njihov imetak. A bilo je i

drugih nevolja koje su ih često bičevale. Dovoljno je spomenuti velike kužne bolesti koje su skoro periodično i godinama mučile i pustošile dubrovačko stanovništvo.

Dubrovnici su bili svjesni svoje slabosti i nemoći. Osjećali su svu težinu svoga osobnog i državnog života, kao i ogromne teškoće da se održe u svijetu moćnih, nasrtljivih i velikih. Zbog toga su sve činili da sebe i svoju zemlju osposobe za to. Uredili su dobru državnu upravu i pravni poredak, proveli su strogo vršenje građanskih dužnosti, a prema inozemstvu uspostavili mir i strogu neutralnost. Vojske nisu imali, a njihove gradove i tvrđave čuvali su plaćeni stražari. U takvim prigodama morali su izoštriti svoje duhovne sposobnosti. One su ih držale i davale im podstreka za nove napore i žrtve. Imali su čak snage da se veše životu i da svojoj životnoj radosti često daju neobične i dosta bučne oblike.

Ali, vjerovali su da Dubrovnik i njegove ljude ne čuvaju samo prirodne sile, nego da u svakoj prigodi, naročito u nevolji, pazi na njih i sv. Vlaho. Izgledalo im je da su previše slabi i nemoćni da bi svojim snagama, koje smo prethodno spomenuli, mogli očuvati svoju državu u onako teškim i opasnim prilikama. Trebalo je da ih u tome pomogne neka viša sila. Zbog toga se uvijek obraćahu sv. Vlaha i od njega očekivahu pomoć. Napuštajući svoju zemlju dubrovački su diplomati odlazili u daleka i opasna poslanstva uz blagoslov sv. Vlaha, a njihove pisane instrukcije [upute] počinjale su njegovim imenom. Njega su spominjali i trgovci, i pomorci i putnici, a na jarbolima dubrovačkih brodova vijorio se uvijek bijeli ili crveni barjak s njegovim likom u sredini i s velikim natpisom: Sloboda [Libertas]. Na svim gradskim vratima Dubrovnika, na njegovim bedemima, kulama i državnim zgradama vide se i danas njegovi kameni likovi, postavljeni da štite i čuvaju Grad.

I druga istočnojadranska priobalna mjesta imaju svoje svece-zaštitnike, ali ni jedno u njima ne gleda ono što Dubrovčani vide u sv. Vlaha. On je za njih prestao biti samo svetac i zaštitnik. Sv. Vlaho je oličenje svega što su Dubrovčani u prošlosti doživjeli i stvorili, svih onih najtežih napora i najvećih patnji, ali i njihovih najslavnijih djela. On je, [kako] vjeruju, uvijek bio pored njih, pazio na njih i vodi ih već stoljećima. Ali, on je i onaj koji je svuda s njima patio, radio i stvarao. Zbog toga sv. Vlaho slave i poštuju svi Dubrovčani bez razlike. Jučer i danas u Dubrovniku ulaze u nje-

govu crkvu i stupaju u povorkama i oni koji to inače ne čine. Dan sv. Vlaha je za sve njih blagdan starog Dubrovnika, njegove veličine i slave".

Na dan slave dubrovačke Dubrovčani i njihov zaštitnik - Proslava sv. Vlaha u starom Dubrovniku

Jorjo Tadić (ponedjeljak, 3. veljače 1941, str. 10) kaže (ponešto kroatizirano):

"Skoro tisuću godina Dubrovčani slave uspomenu sv. Vlaha. U početku se to vršilo dosta skromno, jer su ranije priznavali druge svece za svoje zaštitnike. Tek kasnije, kada je sv. Vlaho svojim ugledom zauzeo prvo mjesto u srcima dubrovačkih poklonika, postao je današnji dan 3. veljače najveći blagdan dubrovačke države.

Sv. Vlaho je rođen u trećem stoljeću u Sebasti, armenskom gradu Male Azije, gdje je poginuo kao mučenik oko 320. godine u mjesecu veljači. Malo se zna o njegovu životu, a uspomenu na njega slave razne crkve. Katolička crkva misli da je umro 3. veljače, armenska je taj dan pomaknula na 10. veljače, dok pravoslavna crkva slavi uspomenu njegove smrti 11. veljače. Poštuju ga čak i muslimani, jer mu se i oni obraćaju za ozdravljenje od bolesti grla. S Istoka se njegovo štovanje raširilo po ostalome svijetu, pa je prešlo i u Dubrovnik. A odatle su Dubrovčani i prije toga primali svece-zaštitnike svoga grada. U početku su ih štitili Sv. Stjepan, službeni zaštitnik bizantskog dvora, zatim Sv. Srđ i Bak, također iz Bizanta. Priznavajući stoljećima vrhovnu vlast Bizantskog Carstva, Dubrovčani su s Istoka primali i druge utjecaje i kulturne stečevine. A kada je armenski mučenik postao svetac Dubrovnika, njegovo je ime u novoj sredini očuvalo svoj bizantski oblik, pa ga Dubrovčani nazivahu Vlasis, Vlasi, a kasnije Vlaho.

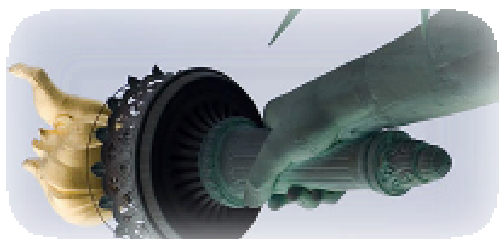
Hrvatski uljudbeni

pokret

stranka

Domoljubnih
i
Državotvornih

Hrvata

Dr. Mile Budak

Poruka

KVARENJE HRVATSKOGA JEZIKA (5. dio)

dr. Atif Hadžikadić, "Novi behar", br. 3 i 4, Sarajevo, 4. i 15. veljače 1945.

11. Pridjevna zamjenica *isti* upotrebljava se često pogrješno samostalno u značenju lične zamjenice za 3. lice (on, ona, ono), pa se govori na pr.: *isti mi je rekao* (mjesto *on mi je rekao*), *izgubio sam knjigu, tko je istu našao*, *neka mi je vratiti*. Ovo je ružan germanizam, mjesto kojeg treba reći: *tko ju je našao*.

12. Izraz *tako rekući* nije dobar ni pravilan; treba pisati i govoriti: **tako reći** ili **tako rekavši** ili **tako da rečem**, jer se glagolski prilog sadašnjega vremena ne gradi od trenutnih (perfektivnih) glagola. Od ovoga zakona nema izuzetaka u dobrom narodnom i književnom jeziku.

13. Izraz *goruće pitanje* prava je jezična nakaza, skovana protiv svih gramatičkih pravila. U rieči *goruće* nalaze se dvie velike pogrješke: 1) to bi trebalo da bude glagolski prilog sadašnjosti, ali koji je napravljen od nepravilnog trećeg lica plurala prezen-ta: *gorući* mjesto od pravilnoga oblika *goreći*; 2) taj krivo napravljeni glagolski prilog sadašnjosti sklanja se, kao da je pridjev. Zbog toga mjesto te jezične nagrde (*goruće pitanje*) treba uzeti: **žurno ili važno pitanje**.

14. Oblici *počam*, *počamši* zastarjeli su i nepravilni te ne idu u književni jezik, jer od glagola *početi* glagolski prilog prošloga vremena glasi pravilno **počevši** ili **počev**. Isto su tako nepravilni oblici: *počmem*, *počmeš*, *počmemu* za sadašnje vrijeme, koje u književnom jeziku glasi: **počnem**, **počnu**. Ovdje treba spomenuti nepravilno napravljeni glagol *počimati*, *počimam*, koji ne spada u književni jezik; književni su oblici **počinjati**, **počinjem**. Ovakve pojave, koje uzimaju sve više maha i kvare nam jezik, ne dopuštaju se u književnom jeziku.

15. Izrazi *čudi me* i *raduje me*, koji se sve češće mogu čuti i čitati, nepravilne su konstrukcije prema njemačkom jeziku, a u nas mora doći dativ, jer se mi čudimo ili radujemo nekomu ili nečemu, pa je onaj akuzativ izrečen povratnom zamjenicom *se*. Stoga treba reći: **čudim se ljepoti**, a radujem se suncu. Ne može se reći: *raduje me sunce* ili *čudi me ljepota*, jer to je grubi germanizam.

16. Prilozi *gotovo* i *skoro* često se kod mnogih pi-

saca ne razlikuju u značenju, Prvi se prilog u do-brom jeziku ponajviše upotrebljava za oznaku načina (njem. *beinahe*, *fast*), a drugi (*skoro*) za oznaku vremena (njem. *unlangst*, *bald*). Tako

na pr. nije dobro rečeno: *skoro* u svemu ima pravo, nego treba reći: **gotovo u svemu ima pravo** ili *skoro* ni traga mu nije ostalo (mjesto *gotovo*) ili *skoro* svi bili su istoga mišljenja (mjesto *gotovo* svi bili su istoga mišljenja). Prilog *gotovo* u dobrom književnom jeziku dolazi izpred osobito naglašene rieči, koja se ističe u rečenici, a **skoro stoji pred glagolima**, kao na pr.: ako ga *skoro* vidiš, reci mu ili on se misli *skoro* oženiti ili je li *skoro* dolazio dragi. No premda je razlika u značenju ovih priloga očita u dobrom narodnom i književnom jeziku, opet se opaža, da se razlika u značenju pomalo gubi i da prilog *skoro* potiskuje sve više prilog *gotovo* tako, da se *skoro* upotrebljava i tamo, gdje mu nema mjesta. Uobće su riedki pismeni sastavci, u kojima se dobro razlikuju ovi prilozi te se dolazi do zaključka, da se pravilna upotreba ovih rieči slabo osjeća. Uobće se vidi, da prilog *skoro* sve više otima maha, jer većina pisaca slabo osjeća razliku njihova značenja. Kao primjer navodimo: nakon *skoro* tri-deset godina lebdi mu slika ili *skoro* je svatko imao imao pušku. U oba primjera treba da stoji *gotovo*.

17. Niečni veznici *ni-ni*, *niti-niti* bacaju u neprikladu mnoge naše pisce, koji ih ne umiju pravilno upotrebljavati. Iako se ne da postaviti pravilo, kad će se uzeti *ni*, a kada *niti*, ipak se može u neku ruku uzeti za pravilo, da izpred glagola i enklitika voli stajati *niti*, a izpred ostalih vrsta rieči i izpred osobito iztaknutih rieči u rečenici *ni*.

Tako se u dobrom književnom jeziku veli: *niti* jede *niti* pije *niti* ima mira, *niti* ga hvali *niti* kudi, *niti* čita *niti* piše, *niti* kose *niti* žanju, *niti* ćemo ga moliti *niti* srditi; a za *ni* evo primjera: *čardak ni na nebu ni na zemlji*, *ni ja ni otac ne možemo vam pomoći*, *ni luk jeo ni luk mirisao*, *nije imao ni više ni manje da kaže*. Mjesto ovih *ni* ne može se u dobrom govoru upotriebiti *niti* i obratno, ali se slabo pazi na ovu osebinu dobrog narodnog jezika, pa se mieša: *grieši* u upotrebi ovih veznika.

GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (12. dio)

Ulomci iz knjige - *Ivo Omrčanin*: "Hrvatska 1941.", 1., 1989.

Slavko Kvaternik

Pisati ovu knjigu jest pionirski rad. Kao takova, ovo je prvi rad te vrsti.

Poteškoće povjesničara nisu manje od onih politologa. One povjesničara su možda ipak manje od onih politologa. I ako se još ne zna sva povijest događaja onoga doba ili barem se ne zna u pravom svijetlu, ipak izgleda da je moguće napisati prilično točan tok događaja i možda dosta pravovjerno.

A rad politologa nije još ni u peletonama. Nije čudo. Cijelo ovo stoljeće nije još rodilo politologa, koji bi bio na visini svoga zadatka a posebno, koji bi taj zadatak izvršio. Politologija je dio mudroslovnih nauka a među nama Hrvatima, kao da nema bogoslovaca i mudroslovaca, posebno ne mislilaca. Pišu se rado neke pjesmičice, raspravija se o padežima, objavljuju se i povelje, ali osim pisanja ovog pisca kao da nitko ne nastupa s idejama, kao da nitko ne će da prikaže aktere događaja u okvirima njihovog mudroslovlja i njihovog stava u mudroslovlju i u ideologiji. Kako li je sve samo bilo siromašno između dva rata. Neke vrijedne stvari su bile zabašurene pa kao i da ne postoje. Rat je dakako zamrsio s idejama kao što je i moralo biti pa i opet ništa se nije stvorilo a niti je bilo takvih, koji bi mogli stvarati. Službena izvješća raznih organa i koja su pohranjena u kazamatima Kalimegdana nisu nikakav odraz neke dublje hrvatske političke i diplomatske misli. Poznavajući pisce, možda i nije moglo biti drukčije. Pokušji na tome polju iza pro-

Vojskovođa Slavko Kvaternik

pasti nisu urodili plodom. I nisu ni mogli. Za rad mislioca se mora dobro spremati na školskim klupama na najboljim školama svijeta u doba kada se misao kuje da od nje bude ploda. A nitko od takovih nije sjedio na takovim klupama pa nije dakako ništa ni skovao. A kasnije se i opet ništa nije radilo da se steče znanje, koje se nije postiglo na tim klupama. A i onda i ako je bilo negdje zere mogućnosti bilo je zataškivano teškim progonstvima, ojađenom prošlošću i nesnalaženjem u vrtlogu svjetskog mudroslovlja i svjetske političke misli. Čak se to nije dogodilo ni našim boljševicima. Nisu rodili mislioca uopće a kamo li tehničara tih misli. Ono što su dali jest provincija zatrovana dijalektičkim materijalizmom. Mjesto da se oslobode toga materijalizma i pokušaju Ikarove vještine, oni se drže toga materijalizma kao pijani plota. Pa i ako su postigli nešto malo od svjetske znanosti oni su se odmah okomili na svoj hrvatski narod i onda udri po njemu kao što su se učili na klupama u školama dijalektičkog materijalizma dakako onako ka-

ko su ih učili vječni Moše kao Pijade.

I tako ovdje upadamo u jedno teško polje hrvatske povijesti i hrvatskog političkog mudroslovlja. Da stavimo na pjeđestale povijesti i političkog mudroslovlja jednu od najvećih osoba hrvatske povijesti i hrvatskog političkog mudroslovlja.

Tako jest. Slavko Kvaternik je osoba jedna od najvećih u hrvatskoj povijesti i u hrvatskom političkom mudroslovlju. Bio je on koji je proglasio ukrsnuće Nezavisne Države Hrvatske. Bio je to najveći čin u hrvatskoj povijesti iza propasti hrvatske države 1096. Bio je to najveći čin, koje je hrvatsko političko mudroslovlje, politologija, skovalo i dalo hrvatskome narodu. Sve drugo što se dogodilo iza toga jest nasljedno. Sve što se iza toga dogodilo jest nastavak početka. A svemu i u svačemu je početak ono što je prvo važno. **Bez početka nema ništa.**

Slavko Kvaternik je bio taj početak. Bez njega toga nije bilo. On je početak, on je taj velikan, koji je početak uskrse hrvatske države. I zaslužuje on rad o sebi, samo o njemu. Ovaj čas to činimo samo u sklopu kako glasi naslov knjige. Počimamo od početka. Sam o sebi on ovako kaže u zapisniku sastavka "7. februara 1947. godine u prostorijama UD-Be za Hrvatsku u Zagrebu". Ostavljamo iskaz kako je u tome zapisniku. Izgleda da je vojskovođa bio jako mnogo preslušavan. On ovdje na jednom mjestu iskazuje da je bio preslušavan i u Beogradu. Vozili su ga desno lijevo, gore dolje samo da ga što više muče i izmore da bi im onda onako izmoren govorio što oni hoće.

BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (18. dio)

Martina Grahek Ravančić, magistrarski rad, prof. dr. sc. Ivo Goldstein, mentor, Zagreb, 2006.

Posredovanjem generala Vjekoslava Servatzya dogovoreni su pregovori s partizanima u vijećnici. Prije ulaska hrvatski predstavnici razgovarali su o naloženoj predaji oružja, kao uvjetu za daljnje povlačenje. Na pregovorima s partizanske strane sudjelovali su, Emilija Gabinec (tajnica celjskog Okružnog narodnooslobodilačkog odbora) i još dva muškarca. Riječ je uzeo Crljen, poslanik Vlade NDH: "(...) Tražimo od vas jedino, da nas pustite mirno proći kroz Sloveniju. (...) Vi nam morate dati jamstvo, da nas vaši odredi neće napadati, jer je to u vašem vlastitom probitku. Budemo li pušteni na miru, povlačiti ćemo se mirno, kao i do sada, nu, ako nas na bilo kojem odsjeku napadne neka vaša jedinica, poduzet ćemo na cijelom području, kojim prolazimo, najteže represalije.¹" Na odgovor, da treba pričekati upute i ovlaštenja iz Ljubljane, Crljen je reagirao: "(...) ne želimo niti zanočiti u Celju iz vama razumljivih razloga. Zato je čelo naše kolone već dobilo nalog za pokret, te, ako se dogodi kakav incident, naša će odmazda početi ovdje u samom Celju.²" Nedugo zatim bio je gotov tekst, koji je glasio: "slobodan sprehod oboružani vojaški sili ustašov, domobrancev in Črnogorcev z teritorija celjskega okrožja v smeri Frankolovo³". Potpisali su ga, u ime partizana Emilija Gabinec, u ime Vlade NDH generali Vladimir Metikoš i Vjekoslav Servatzy, te dr. Krivokapić u ime Crnogoraca. Petar Brajović, također navodi kako su ustaše tražile nesmetan prolazak kroz Celje ili će u protivnom zapaliti grad. Ovakve uvjete odbila je, kako navodi Milica Gabrovec Lenka, pa je nastavljeno s prikupljanjem snaga na području Celja⁴.

Stanje u Celju postaje sve teže (10. svibnja), a pogotovo u noći od 10. na 11., kada partizanima dolaze znatna pojačanja. O "krvavoj celjskoj noći" između 10. i 11. svibnja piše Ante Ljerkić i navodi kako se u Celju "stišala ratna buka, da je namjesto zločini, pljačke, mučenja i ubijanja.⁵" Grad je pun raznih vozila i izbjeglica, koji onemogućavaju promet i nadzor u gradu. Odbačeno njemačko oružje kupile su prema iskazima i osobe iz izbjegličkih kolona, te partizanske jedinice⁶. Veliku gužvu i brojnu partizansku vojsku na prolasku kroz Celje spominje i Boško Dragičević u prilogu "Ostali su uza me najvjerniji prijatelji⁷". Josip Aleksić, prisjećajući se "celjske drame", navodi kako se na periferiji neprekidno vode borbe⁸.

Dolaskom pojačanja, Petar Brajović navodi "Naši bataljoni su zaposjeli prilaze gradu i počeli ga čistiti od Nijemaca i ustaša. Atmosfera u gradu bila je veoma napeta. Stalno su izbijale manje čarke s pojedinim grupama ustaša. Gradu su sa svih strana pristizale nove kolone Nijemaca, ustaša i četnika.⁹" Dio izbjeglica koje su kasnije stigle do Celja bio je razoružan i smještan u logore¹⁰. Potvrde o razoružanjima na području Celja nudi nam i Petar Brajović koji navodi kako je 12. svibnja razoružan štab 18. ustaške divizije¹¹.

U posljednjoj skupini koja je prešla celjski most, prije nego što su ga partizani digli u zrak, bio je Ivo Rojnica. U svojim sjećanjima o tome zabilježio je: "krenuli smo prema Celju i prošli ga. Nešto dalje zaustavili smo se na poljani. Iz daleka čulo se je pripucavanje. Mi nismo bili napadnuti. Dok smo tako stajali, odjekne velika detonacija u Celju. (...) Neki su stigli iz Celja i ispričali, da je most dignut u zrak i da više nijedna kolona ne može prijeći.¹²" U Celju je izgubljena svaka

veza s glavnim zapovjedništvom hrvatske kolone u povlačenju, stoga je izabrano novo zapovjedništvo na čelu s generalom Ivanom Herenčićem i vojničkim vijećem, koje su sačinjavali nazočni generali i glavnostožerni časnici¹³. Ipak, čini se da "(...) pri polasku iz Celja nitko više nije spominjao što nam je slijedeći cilj, a kako je bilo činjeno do Celja.¹⁴"

¹ D. CRLJEN, "Bleiburg", Hrvatska revija, 268.

² Isto, 269.

³ Isto.

⁴ P. S. BRAJOVIĆ, Konačno oslobođenje, 414.-426., 508.

⁵ A. LJERKIĆ, "Od Ivan planine do Bleiburga", 59.

⁶ Usp. *Bleiburška tragedija hrvatskog naroda*, 160.; O. KNEZOVIĆ, *Pokolj hrvatske vojske 1945.*, 4.; N. PAVELIĆ, "Tragom krvi i užasa", u: *Bleiburg: uzroci i posljedice*, 193.

⁷ Boško Dragičević, "Ostali su uza me najvjerniji prijatelji", u: Stanislav VUKOREP, *Preživjeli svjedoče* (Zagreb 2005.), 64.-65.; D. KAMBER, *Slom NDH. Kako sam ga ja doživio*, 39.-40.; M. PERIĆ, 1945. – 1995. *Bleiburg. Svjedočanstvo*, 21.-22.

⁸ J. ALEKSIĆ, "Vojnički aspekti hrvatskog povlačenja u svibnju 1945.", u: *Na prekretnici*, 39.-41.; *Bleiburška tragedija hrvatskog naroda*, 296.-308.

⁹ P. S. BRAJOVIĆ, Konačno oslobođenje, 424.

¹⁰ J. I. PRCELA, D. ŽIVIĆ, Hrvatski holokaust, 381., 384.,

¹¹ P. S. BRAJOVIĆ, Konačno oslobođenje, 424.-425.

¹² I. ROJNICA, *Susreti i doživljaji*, 262.; A. VOJINOVIĆ, "Tragični finale rata", *Otvoreni dossier: Bleiburg*, 75.-76.

¹³ D. CRLJEN, "Bleiburg", *Hrvatska revija*, 269.

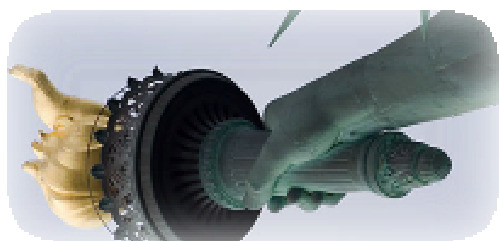
¹⁴ A. VOJINOVIĆ, "Tragični finale rata", u: *Otvoreni dossier: Bleiburg*, 74.

Hrvatski uljudbeni

pokret

stranka

Domoljubnih
i
Državotvornih
Hrvata

Fikret Abdić

Poruka

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (37. nastavak)

Prema knjizi: *Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH*, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 68

KRIOMČAR ILI KRIJUMČAR. Riječi *kriomčar*, *kriomčariti*, *kriomčarenje*, *kriomčarski*, nalaze se u takvu obliku uz riječi *Schleichhandler*, *den Schleichhandel treiben*, *Schleichhandel* i *Schleich (waare)* u djelu "Juridisch-politische Terminologie" izdanom u Beču 1853. Oblike *krijumčar*, *krijumča-riti*, *krijumčarenje* bilježi Akademijски rječnik iz Vukova (vidi III. izd., Beograd 1898.) uz nagađanje, nije li Vuk te riječi u primorju, gdje ih je - ka-ko sam bilježi - našao, krivo čuo. Treba spomenuti, da Vuk u svom rječniku podcrtano ističe participijalni oblik *krijući* ("trg kakav pronositi *krijući* bez carine"), zacijelo želeći primaknuti spomenute riječi tome obliku. Drugi su pisci tu riječ približavali prilogu *kriomice*, što ističe i Akademijски rječnik. Maretić u svom *Jezičnom savjetniku* spominje oblike *krijomčar - krijomčariti* i *krijumčar - krijumčariti* uz napomenu "ne može se osjeći, koje je bolje".

Šulek u svom *Njemačko-hrvatskom rječniku* ima uz *Schleichhandler kriomčar*, *kriomčar*, uz *Schleichhandel kriomčarenje*, *krijumčarenje*, uz *schmuggeln kriomčariti*, *krijumčariti*, *kriomčariti*

a uz *Schleichgut* i *Schleich-waare* danas neupotrebljavanu riječ *kriomština*. U svojoj "Terminologiji", koja je izašla prije "Njemačko-hrvatskog rječnika", Šulek ima samo oblike *kriomčar*, *kriomčarstvo*, *kriomčariti* i si. Iz toga se vidi, da Šulek najprije daje pravo mjesto oblicima, koji počinju s *kriom*, a da se prije sasvim za te oblike odlučio.

Filipović ima u prvom (njem. hrv.) dijelu svoga rječnika (1870.) samo riječi kao *kriomčar*, *kriomčarenje*, *kriomčarski*, *kriomčariti* i si. U drugom dijelu, složenom iz vrlo različitih izvora prema 9 oblika, koji počinju s *kriom* Filipović ima samo još 2 varijante s *krijum* (*krijumčariti* i *krijumčarenje*). Ta su dva oblika sigurno prepisana iz Vukova rječnika.

Izabravši oblike *kriomčar*, *kriomčariti* i t. d. Hrvatski državni ured za jezik nastojao je za službenu upotrebu dosjeći ono, što Maretić u svom *Jezičnom savjetniku* nije odsjekao. Pritom je Ured odobrio naviku, koja je u današnjem hrvatskom pisanju vrlo raširena, i ako nije jedinstvena. Noviji srpski rječnici kao Popovićev njem.-srp. 1924. i Medićev franc.-srp. 1930. imaju (prema Vuku) isključivo oblike *krijumčar*, *krijumčariti* i t. d. Pisanje bez *j* (*kriomčar*, a ne *krijomčar*) naslanja se na danas općenito prihvaćeno pisanje priloga *kriomice*, koji se prilog javlja još u Kačićevoj "Korabljici". (K.K.)

VLASTITA IMENA (41. nastavak)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

		<i>Dugi dol</i> (dol)	<i>Dugi Dol</i> (ulica)
		<i>Alipašin most</i> (most)	<i>Alipašin Most</i> (selo)
<i>Babin potok</i> (potok)	<i>Babin Potok</i> (selo)	<i>Careva ćuprija</i> (most)	<i>Careva Ćuprija</i> (selo)
<i>Crna rieka</i> (riečka, potok)	<i>Crna Rieka</i> (selo)	<i>Ivanić-grad</i> (stari utvrđeni	<i>Ivanić-Grad</i> (nastanjeno grad, da nas ruševina)
<i>Popovo polje</i> (polje)	<i>Brezovo Polje</i> (selo)		mjesto izpod Ivanić-grad)
<i>Ivan-planina</i> (planina)	<i>Ivan-Planina</i> (selo)		
<i>Sveta zemlja</i> (Palestina)	<i>Novaja Zemlja</i> (otok)	<i>sjeverna Azija</i> (sjeverni dio	<i>Sjeverna Amerika</i> (kontinenta)
<i>Plitvička jezera</i> (jezera)	<i>Plitvička Jezera</i> (općina)		(kontinent)
<i>Bulonjska suma</i> (šuma)	<i>Bečka Šuma</i> (gorje)		

DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (14. dio)

Radoslav Lopašić, "Matica Hrvatska", Zagreb, 1888.

Senjani utišaše Brinjane te se nije na sreću nijedno veće zlo dogodilo, ali se mnogi Brinjani tada odseliše iz rodnoga kraja i nastaniše oko Ivanića. Na brinjskoga župnika Mesića pala je sumnja, da je odporu i smutnji Brinjana kumovao, te ga je bio dapače poradi toga god. 1680. karlovački auditor, Niemac Matija Hennich, odsudio na izgon iz čitave karlovačke i primorske Krajine. Mesić nije bio u stvari niti na sud pozvan, niti preslušan. U očajnosti zbog očite nepravde obrati se on senjskomu kaptolu, „kojemu da je dobro vestovito, kako siromak progonstvo trpi od gospode svitovne priko pravice i suprot zakonu i libertadi (slobodi) redovničkoj i svete matere crikve", moleći kanonike, da mu posvjedoče, „da nije nigdar, što bi znati mogal, od nikoga bil tužen, a mnogo manje citiran, procesiran ali invociran, tuliko od gospode svitovne, kuliko od svoga puka, zaradi česa da pati po sili, a ne pravednim putem". Ne samo što je kaptol ustao na obranu Mesića, već je njega zagovarao pismom od 8. svibnja 1680. takodjer zagrebački biskup Martin Borković, moleći generala Herbersteina, da bude Mesiću pravica po redovitom sudu, a da se ne sili na daljnu tužbu kod višega mjesta. Sva je prilika, da je ovaj moćni zagovor pomogao te se odustalo od progonstva popa Marka. Odslije kroz više godina ne spominje se ništa drugo o Mesiću, van kako se stara za gradnju i uredjenje nove župne crkve na podoru stare manastirske crkve u Brinju.

Doba ozbiljna muževnoga pregnuća i živahnijega kretanja nastala za Mesića, kad poslije turskoga poraza pri Beču potonje sjajne kršćanske pobjede naviestiše razsulo turskoga carstva. Glasovi o pobjedah prolete kao munja čitavim našim narodom od Dunava do Bojane i Balkana; on se malo ne sav prene od mrtvila, a na mnogih stranah lati se pače i mača, da se dokopa stare slobode. Prvi su, kao vazda, junačko kolo zai-

grali neustrašivi Senjani te podžegli obližnje Podgorce i Kotarane. Za prijašnjih ratova malo je kada narod pod turskom vlasti pomagao kretanje kršćanske vojske, ne uzdajući se u jakost i slogu kršćanskih vladara; ali ovoga puta nastalo je silno burkanje i komešanje kod svih kršćana u turskih pokrajinah ne samo na Dinarskih planinah pa prema moru, već i ovamo uz Unu u turskoj Hrvatskoj, u Bosni i u Slavoniji. Karlovački general javio je 6. listopada g. 1683. cesaru u Beč, da su bili poglaviti krajiški Turci na okupu u Kostajnici, gdje zaključiše, da će *Vlahe od Kladuše, Peći i iz drugih mjesta bliže korduna* zbog nevjere odpremiti preko Une. Kad to dočuše Vlasi, listom se podigoše i mnogo ih dodje pod kraljevsko okrilje u slunjsku i ogulinsku Krajinu. Već se tada nadahu krajiški zapovjednici, da će moći čitav prostor do Bišća napuniti Vlasima i njihovom podporom isti Bihać osvojiti.

Tri stotine Senjana i Brinjana pohrli k svojoj braći u Kotare, podigne tamo pod čelovodstvom Ilije Mitrovića ustanak, te osvoji tadašnje turske gradove: Benkovac, Perušić, Ostrovicu, Polešnik, Nadin i Obrovac. Na tom putu pratio je pop Marko Mesić svoje zemljake u Kotare, gdje je radio oko sporazumka i sloge medju narodnim vodjama. Mletački upravitelji Dalmacije gledali su izprva priekim okom taj narodni pokret, ali kad se vodje za republiku izjaviše i njoj se podloži trideset tisuća naroda, navale god. 1684. i Mlečani na Turke u Dalmaciji. Daskora se predadoše mnogi gradovi sdruženoj regularnoj mletačkoj vojsci i ustašam, samo je prkosio tvrdi Knin, a branio ga upravo odličnim junačtvom Durak-beg Begović.

Ustaša sposobnih za oružje bilo je na obje strane Velebita mnogo tisuća a na čelu im vojvode Stojan Janković i Ilija Smiljanić, knez Franjo Posedarski i Zadrani Šimun Bartolac. Turci su se najviše bojali Stojana pa ga i poštivali. Kažu, da je bio prije Muhamedove vjere, a znao je i turski. Medju ustašama bilo je i katolika i pravoslavnih, ali mletačka izvješća priznavaju, da su posljednji bili brojem jači.

Turska Gradina

BAZALO (34. nastavak)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Stupao je veoma odlučno, a da nije imao pred očima drugog cilja osim - da otiđe što dalje od kuće i da za njega ne znaju barem neko vrijeme, dok se ne nauče, da ne će više da živi kod kuće. Udario je preko Dočina i Gmajne prema Lovincu. Nije sreo ni žive duše do Žmelovala. Tamo je čuo izpred kuća Japunčića blebanje ovaca i udaranje zvona, te tu i tamo po koji osamljen ljudski glas. Žurno je prešao preko ceste, pomišljajući, da bi se tu mogao sresti s kim, koga ne bi želio sastati. U cijeloj je okolici poznato, da se je danas vjenčao, pa bi svakom, tko bi ga sad tu sreo, izpale oči od čudal! Sigurno bi ga štogod upitao, a što bi on mogao odgovoriti?!

- Bižim od žene, koja mi nije žena, i koja mi nije ništa skrivila! - tako bi mu morao odgovoriti. Da li bi ga tko mogao razumjeti?! Ne bi li svatko, posve opravdano, s najvećim uvjerenjem i najboljom vjerom, bez i truna zlobe, morao zaključiti, da je on lud čovjek?!

Ivan je na sve to pomišljao i požurivao korake, da što brže odmakne od ljudskog naselja i od ceste, kojom može naletiti, kome bi se čovjek najmanje nadao. Sjeti se, da je tu i Pavline Japunčića kuća. O njemu i Anici Nikole hajduka govore koješta, no on ne zna ništa. Nije se ni zanimao tim pitanjem, jer nije pravo ni razumio, o čemu bi se tu moglo raditi, al mu je ipak sad došlo baš to na pamet: o Pavlini i Anici se svašta govori --- Tako: kao da nešto nije, kako bi moralo biti. Ivan je pametan čovjek, on mnogo zna, a još više razmišljanjem dokučuje, al je posve nevješt dnevnim pojavama života. On se nije nikad zanimao za djecu osim, kad bi koje bilo bolesno i uztrebalo njegovu pomoć. Inače ga ona nisu ni u kom pogledu zanimala baš kao ni njihovi roditelji. Ljudi su tu, žene su također na svietu, a i djeca se pojavljuju, jer je to sve tako u osnovi Stvoriteljevoj i --- Što još može njega zanimati?!

Sa crkve su se Svetog Roka javila zvona: najprije pojedini udarci, a onda skladna zvonjava pozdravljenja. Ivan se prekrstio i šanuo:

- Slava ti, sveti i slavni glasu!

Tako je naučio još u najranijem djetinjstvu, te ni ne pamti, tko mu je rekao prvi te rieči i poučio ga, da ga ponavlja, kadgod čuje glas crkvenih zvona. Skinuo je kapu, metnuo je pod pazuhu i počeo u mislima prelaziti

mnoge molitve, koje je znao.

- Uni sad ne čuju pozdravljenja - naleti mu misao, a pred očima mu se pojavi njihova soba, puna zagušljivog dima od smrdljivog duhana i prve petrolejske svjetiljke, koja je zapaljena Nad Vodom! To je did Perjas uredio! On je čuo za tu novotariju u Lovincu, naučio, kako se od obične, bilo kakve bočice može načiniti svjetiljka time, što se u grlo metne čep od krumpira, kroz njega se provuče limena cjevčica, kroz nju stienj od peterostrukog il još i debljeg pamučnog konca i - ne treba ti više luči! Dan prije svadbe su iskušali tu novotariju i bili svi zadovoljni, jer ih nije nimalo smetalo, što je veoma pušilo i smrdilo, jer su u dućanu rekli, koji znadu, da to tako mora biti, al da ništa ne škodi. S tog je sad Ivan mogao živo zamisliti, kako izgledaju lica njegovih svatova u sobi, koja je prepuna dima od duhana i petroulja, a zasićena parama vina, mesa, rakije, oznojenih tjelesa i uparenih nogu. U takvom zraku svi pjevaju, piju, viču i drže duge govore i nazdravice, pa je posve naravno, da ni ne misle na pozdravljenje, a i da misle na njega, ne bi ga mogli čuti u takim prilikama. Njima svima zvoni u ušesima, sve prostorijske u kući odzvanja i guše se tom drekom kao suho grlo neprobavljivim zalogajima, te u njega ne može više prodrijeti ni silni zvuk crkvenih zvona ---

U toj smjesi najtežih zadaha, najoporijih glasova i dreke sjedi njegova vjenčana žena Kaja Vidike Peršića i sigurno se već okreće kao na iglama, izgledajući, kad će se već jednom povratiti u sobu njezin vojno --- A njega ne će biti! Ne će ga dočekati, jer on odlazi --- I što sad može nastati?! Jesu li njih dvoje vjenčani --- Vjenčao ih je svećenik a nisu se sami vjenčali --- I tu je nešto: njih su vjenčali! Drugi ih je vjenčao! Je li to važno?! --- Uostalom, da je i važno, Ivanu nije više ništa važno osim jednog: dosta je slagao jednom pred žrtvenikom --- Slagao?! Je li on uobće što slagao?! On se obvezao, da je ne će nikad ostaviti. To je istina, al on se obvezao, da će je uzeti za svoju ženu i da je onda ne će ostaviti, a budući da je ne će ni za ženu, ne može držati one druge obveze. Morao bi držati prvu i kao pošten je čovjek izvršiti! --- To je istina, ali - to ne može nikako. On je ne voli, on je ne treba, on je onda ne će. To je najpoštenije: ne voli je, ne treba je, ne će je, pa je ni ne uzimlje! On ju je s tog ostavio prije nego ju je uzeo --- On odlazi, a nju ostavlja, da slobodno radi, štogod hoće i štogod joj stariji budu svjetovali.

DRUGI GENOCID NAD BOŠNJACIMA (1. dio)

islamkamisao.com – pisano na bosanskom jeziku

ISTRAGA POTURICA

O Crnogorcima Dositej Obradović kaže: “Znaš ti dobro, da Crnogorac ubije čovjeka kako god divlju kozu, pak otposti, krađu, laži i svaku objedu i nepravdu uzda se...”

Od Bečkog rata pa tokom cijelog XVIII stoljeća sve će se susjedne kršćanske sile, te njihovi domaći pomagači, ujediniti u borbi i nastojanju da iskorijene muslimane sa ovih europskih prostora. Dobar dio ovog posla, kao što smo spomenuli u prethodnim tekstovima, „dobro“ je odrađen u toku krvavog Bečkog rata, u kome je u velikom genocidu ubijeno, protjerano i nasilno pokršteno stotine hiljada muslimana, a u ovom genocidu su posebno stradali Bošnjaci muslimani.

Sve se to zbivalo u vrijeme vjerske netrpeljivosti u kršćanskoj i katoličkoj Evropi, koja nije podnosila „krivovjerje“ bilo koje vrste, ali stradanja Bošnjaka nastaviće se i kasnije, u vijekovima koji su nazivani vremenima načelne vjerske tolerencije, građanskih i ljudskih sloboda. U jednom trenutku, kada je vojska Eugena Savojskog protjerala osmanlijsku vojsku sve do Skoplja, Bosna je bila sa svih strana okružena kršćanskim neprijateljima. Iako su se kasnije austrougarske trupe povukle i 1699. godine je potpisan i mir, situacija se nije nimalo poboljšala za Bošnjake muslimane na ovim prostorima.

U ovom ratu Osmanlije su toliko oslabile da više nisu mogli kontrolisati mnogobrojne pobune, zločine, provokacije i napade kršćanskih sila. I baš tada, u vremenima kada ubrzano počinje opadanje Osmanskog hilafeta, kada je velika kriza zavladała Carstvom, kada su se još uvijek liječile bolne rane velikog poraza, desiće se jedan zločin nad Bošnjacima, koji iako se ne može porediti sa velikim genocidom u Bečkom ratu kojeg su pretrpili Bošnjaci, ipak predstavlja vrlo važan historijski događaj, neizostavan kada se govori o historiji genocida nad bošnjačkim narodom.

Cijeli velikosrpski projekat, začetak ideologije genocida i stvaranja Velike Srbije započeće ovim događajem. Riječ je naravno o tzv „istrazi poturica“, tj, pokoljem Bošnjaka u staroj Crnoj Gori početkom XVIII stoljeća. Stara Crna Gora sastojala se od svega četiri nahije: Katunske (Cetinje), Riječke, Crmničke i Lješanske.

Pokolj je izvršen za vrijeme vladike Danila Šćepčevića Petrovića. Danila su za crnogorskog vladiku izabrali plemenski glavari na svom zboru 1697. godine. Potom je zavladičen po crkvenom obredu oko 1700. godine od izbjeglog srpskog patrijarha Arsenija Černojevića. Otada je položaj vladike crnogorskog, kao crkvenog i svjetovnog poglavara, postao nasljedan u kući Petrovića-Njegoša. Iako postoje nesuglasice oko same godine pokolja, većina smatra da je vladika Danilo na Božić 1702. godine, na samo Badnje večer ili

Petar Petrović Njegoš

pred zoru, isjekao „sve Turke“ u Crnoj Gori.

Ovo mišljenje se zasniva na jednom zapisu, koji se pripisuje samom vladici Danilu, u kojem on priča o izgonu „Turaka“ upravo 1702. godine. Vladika Danilo spominje tu svoj otkup iz Podgorice, gdje je, prema tekstu zapisa, bio na godinu dana prije „istrage poturica“. Kada se našao na slobodi, sazvaio je crnogorske glavare, koji su mu na Nikoljdan, vjerovatno 19.7.1701. godine dali vjeru „da će Turke između sebe izagnati“. Ali, žali se vladika Danilo u svom zapisu, „Crnogorci prevariše, na Turke ne udariše“. Crnogorci su ponovo iznevjerili dogovor sa vladikom na Đurđevdan, vjerovatno 6.5.1702. godine. Danilo ponovo razočarano konstantira da je dogovoreni rok došao i prošao, „a Turci ostadoše zdravo“.

SREDNJOVJEKOVNI BOSANSKI VLADARI (6. dio)

Marko Dragić, "Bosna franciscana", br. 14, Sarajevo, 2001.

Mehmed je podignuo tabor i okružio tvrđavu Blagaj. Iz toga tabora poslao je "glasnike obližnjim knezovima i plemićima s naredbom da svaki preda svoju zemlju sultanu pa će od njega u Europi dobiti drugu". Neki od njih predali su sebe i svoju zemlju u ropstvo, međutim kada su otišli na sultanovu portu, zavedeni tim prijedlogom, neki bijahu bačeni u okove i odvedeni u Bizant, a neki su okrutno smaknuti.²⁵

Smaknuće kralja Stipana Tomaševića

Muhamed nije uspijevaosvojititi Blagaj pa je pozvao kralja Stipana preda se. Kralj je shvatio da ga ne zove od naklonosti te je stupio pred njega, držeći u ruci pismo u kojemu je bila Muhamedova zakletva. Proklinjao je tursku nevjeru, odlučan prihvatiti smrt hrabrije nego što je branio kraljevstvo i slobodu. Ubrzo ga Muhamed predade svom učitelju Perzijancu da ga

ubije.

Predaja kazuje kako je sultanov kuhar kralja oderao živa pa su od kože napravljeni bubnjevi u koje su udarali dok su ga nosili pokopati. Neki kažu da je Stipanu odsječena glava, a drugi, pak, da su ga privezana uz stablo ubili strjelicama.²⁶

3.1. Vazalni kraljevi

Nakon pada Bosanskoga kraljevstva pod tursku vlast izabrani su vazalni kraljevi: Matija Šabančić, Nikola Iločki i Matija Vojsalić.

Matija Šabančić, vazalni kralj bosanski

Sultan Mehmed II. je krajem 1465. godine postavio Matiju Šabančića za vazalnog kralja u Bosni. Matija je bio sin spomenutoga Radivoja koji je, pak, bio sin kralja Ostoje. Taj potez se tumačio sultanovom željom da pridobije Bosnu, jer nije mogao osvojiti iznimno strateški bitno Jajce. Taj sultanov čin svjedoči kako je u Bosni bilo vlastele koja nije bila zadovoljna ugarskom politikom te je bila spremna čuvati turske pozicije. Najvjerojatnije je područje toga vazalnog kralja obuhvaćalo Lašvansku dolinu. Jedini izvori o Matiji Šabančiću su u Dubrovniku, a vezani su za davanje darova. Zadnji je put spomenut 1471. godine.²⁷

Nikola Iločki

Kralj Matija je 1471. godine, uz suglasnost ugarskoga sabora, postavio za kralja bosanskoga Nikolu Iločkoga. Tom je krunidbom Matija nagradio Nikolu Iločkoga koji mu je prethodno pomogao u gušenju kraljeve opozicije. Iločki je želio zagos-

podariti cijelim kraljevstvom ubijenoga Stipana Tomaševića te je sklopio savez s Vlatkom Hercegovićem i srpskim despotom Vukom Grgurevićem. Želje kralja Iločkoga nisu ostvarene. Umro je 1477. godine.²⁸

Matija Vojsalić

Turci su preduhitрили ugarske napade na Bosnu i Hercegovinu pa je sultan Mehmed II. izabrao vazalnoga kralja Matiju Vojsalića, praunuka Vojislava Vukčića, koji je, pak, bio brat Hrvoja Vukčića Hrvatinića. Vojsalić nije bio zadovoljan turskim imenovanjem pa je preko Dubrovnika tražio da ga prizna kralj Matija Korvin. Međutim, Turci su za to doznali i srušili šest Vojslavićevih kula. Kralj Matija je poslao kaločkoga nadbiskupa Stipana Batorija u pomoć Vojsaliću i oni su ga krajem lipnja 1476. godine oslobodili. Nije poznato što je bilo s Vojsalićem.²⁹

Godine 1490. kralj Matija Korvin i car Fridrih III. neuspješno su planirali za bosanskoga i hrvatskoga kralja postaviti Korvinova vanbračnog sina Ivaniša Korvina. Borbe oko ostataka bosanskoga državnog teritorija trajale su do početka XVI. stoljeća.

²⁵ Nikola Lašvanin, *nav. dj.*, str. 207.

²⁶ Usp. Marko Dragić, *Deset kamenih mačeva*, Mala nakladna kuća Sv. Jure, Baška Voda, 1999., str. 168. - 170.

²⁷ Usp. Sima Ćirković, *Istorija srednjovjekovne Bosne*, Beograd, 1964., str. 335.-336.

²⁸ Isto, str. 339.

²⁹ Isto, str. 339.-340.

Matija Korvin

„OD KAKO JE BANJA LUKA POSTALA . . .“ (10. dio)

Ljubavna igra po narodnoj pjesmi u 2 dijela s pjevanjem

Rasim Filipović, Sarajevo

SALIHBEK: Ko bi to reko! ? Juče s njime zajedno sjedili, kahvu pili, razgovarali, a danas mu idemo na dženazu!

JUNUZ-EF.: Jah! Nesreća!

SALIHBEK: Čudno je to. Čoek nikad ne more biti siguran u svoj život. Danas jesi, sutra nisi.

JUNUZ-EF.: Ono kažu, da ne valja mrtvacu ogovarati, ali ja moram reći za Džaferbega, da je bio vrlo ružne naravi.

SALIHBEK: Pa jest... bio je silovit, neobuzdan.

JUNUZ-EF.: Dosta je on ljudi poslao na onaj svijet, pa eto i

njega poslaše. Milo za drago. — Hoćemo li sjesti, kahvu popiti, a?

SALIHBEK: Ja, ja, sjesti, sjesti! Do dženaze ima vakta. (Sjedaju. On zove): Adile! (ADIL se pojavio). Donesi nam... (Pokaže mu dva prsta): Nego, kaži ti meni, šta misliš ti, šta će sada biti sa mladom begovicom? A?

JUNUZ-EF.: Ja sam o tom već razmišljao.

SALIHBEK (u čudu): Razmišljao!

JUNUZ-EF.: I već smislio.

SALIHBEK (oči mu stanu): Vidi, vidi!

JUNUZ-EF.: Odlučio sam da je zaprosim.

SALIHBEK (zine): A, a!

MEHAGA (dobacuje Avdagi):

Ćujder šta se tamo govori! A meni kažeš: sramota!

JUNUZ-EF.: Ništa nemoj da se čudiš!

SALIHBEK: Kako da se ne čudim! Otkud ti to pade na pamet?!

JUNUZ-EF.: I još danas, odmah iza dženaze.

SALIHBEK: Jesi li ti, čojče, pomahnito!

JUNUZ-EF.: I sve su prilike da ću uspjeti.

SALIHBEK: Kako znaš?

JUNUZ-EF.: Čuo sam da mlada begovica nije bila zadovoljna sa Džaferbegom. Sad će jedva dočekati da se uda.

SALIHBEK: To ne može biti!

JUNUZ-EF.: Kad ti ja kažem.

SALIHBEK: To ne može biti!

JUNUZ-EF.: Da se okladimo ja i ti!

SALIHBEK: Šta ću se kladiti, kad znam.

JUNUZ-EF.: Ona će biti moja, pa bilo kome pravo ili krivo!

SALIHBEK: Kako to ti govoriš?! Ti meni kao da ćorlučiš!

JUNUZ-EF.: Ja ne ćorlučim, već kažem jedno, a ti drugo.

UROTA U KARADORĐEVU (3. dio)

Dogovor Milošević – Tuđman
o podjeli Bosne i Hercegovine

www.hrvatsko-pravo.hr

Ali, i Zapadu i Istoku je stalo da vladaju tom neutralgičnom točkom svijeta u Europi umjesto Hrvata (i Bošnjaka), iako ni Zapad ni Istok nisu u povijesti bili u stanju smiriti to neutralgično regionalno područje: pokušala je Austro-Ugarska Monarhija vojnom intervencijom u Bosni 1878. godine, što je 1918. završilo raspadom Austro-Ugarske, pokušao je 1941. godine Treći Reich, što je završilo 1945. nestankom Reicha, i pokušali su Amerikanci vojnom intervencijom, i Daytonskim sporazumom 1995. godine odnosno podjelom Bosne između pravoslavnog Istoka i kršćanskog Zapada, dok je islamski Orijent ostao bez udjela i plijena, iako je arapski svijet pored Hrvata (pravaša) jedini pomagao vladu Republike BiH u Sarajevu protiv velikosrpske agresije 1992. godine, dok je Zapad tada bosanskohercegovačkim braniteljima, među njima i Hrvatima, vezao ruke i prepustio ih srpskim osvajačima i koljačima.

Vještima manipulacijama Zapad je zabio 1992. klin između Hrvata (katolika) i bosanskih muslimana, što je dovelo do podjele Bosne između Zapada i Istoka, umjesto da je granica neutralgične linije ostala na Drini kao povijesnoj granici civilizacija Istoka i Zapada. Posljedica toga je, da početkom 21. stoljeća granica civilizacija prolazi kroz zemlju Bosnu umjesto kroz rijeku Drinu. Početkom 20. stoljeća je granica civilizacija još bila na rijeci Drini!!! Najveća negativna posljedica prvog rata u 21. stoljeću, onome u Jugoslaviji 1991. godine, je činjenica, da je Bosna ostala latentna neutralgič-

Karadorđevo

na točka za sukob triju civilizacija: Islama, Zapada i pravoslavnog Istoka.

Britanska strategija igrala je za vrijeme "jugoslavenske krize" 1991. na staru kartu francuskog straha od jake Njemačke, tako da su promatrači u Londonu primijetili povećanu bilateralnu aktivnost anglo-francuskih ekonomista i političara. Britanija je počela potihom obnavljati dvojni sporazum iz doba prije Sarajevskog atentata iz 1914. godine i pripremati teren za novu "Entente Cordiale" (Antantu) protiv "njemačke prijetnje". Englezi i Francuzi su za vrijeme Thatcherinog nasljednika, konzervativnog premijera **Johna Majora**, i francuskog socijalističkog predsjednika, i bivšeg pronacističkog dužnosnika iz francuske kvislinške izdajničke vlade u Vichy, **Francoisa Mitteranda**, usko surađivali protiv Njemačke u predmetu (ne) priznavanja hrvatske državne nezavisnosti. **Mitterand i Major bili su vatreni zagovornici očuvanja Jugoslavije pod svaku cijenu**, i, što javno, a što potihom su podupirali zločinački režim Slobodana Miloševića u Beogradu i stari jugokomunistički vojno-birokratski parazitski aparat iz vremena totalitarnog režima maršala Tita. **Uz bok Britancima i Francuzima je protiv hrvatske nezavisnosti bila i**

američka vlada predsjednika Georgea Busha, seniora.

U lipnju 1991. godine američki ministar vanjskih poslova James Baker stiže u Beograd (zahvaljujući "Budi" Lončaru, savjetniku predsjednika Republike Hrvatske Stjepana Mesića) i daje podršku Miloševićevoj frakciji "Velike Srbije" protiv Hrvatske, što dovodi do izbivanja rata u bivšoj Jugoslaviji. Bakerov zamjenik i poslije kratko vrijeme šef *State Departmenta*, **Lawrence Eagleburger**, koji je imao udjela u trgovini automobila srbijanske tvornice iz Kragujevca na američkom tržištu (za kojeg postoji osnovana sumnja da je bio korumpiran još u Titovo vrijeme kao američki ambasador u Beogradu), također je nastavio projugoslavensku politiku, ispod koje se krija podrška Slobodanu Miloševiću i krnjoj jugoslavenskoj vladi. **Francuski, britanski i neki američki mediji znali su slijediti protuhrvatsku politiku svojih vlada, izjednačavajući krivnju za rat između hrvatske i srbijanske vlade, i proglašavajući velikosrpski rat u bivšoj Jugoslaviji "građanskim ratom"**. Jedan od glavnih pregovarača *Europske Zajednice* (Europske Unije) u ratu u bivšoj Jugoslaviji bio je **lord Carrington**, čiji je kolega **Douglas Hurd**, britanski ministar vanjskih poslova, nakon rata sjedio u upravnom odboru srbijanskih telekomunikacija, koje su Englezi kupili, a čijom kupovinom je Milošević financirao svoj rat na Kosovu i etničko čišćenje albanskog stanovništva 1999. godine. Od Kissingerova društva je protiv hrvatskih nacionalnih interesa, u jeci srpskog napada na hrvatsko civilno stanovništvo u uvjetima međunarodnog embarga na oružje za napadnute Hrvate i Bosance, i za očuvanje

Jugoslavije, bio bivši američki ministar vanjskih poslova i izaslanik OUN za područje bivše Jugoslavije, **Cyrus Vance**.

Carrington i Vance zastupali su Kissingerovu političku ideju o podjeli Bosne i Hercegovine (tzv. "*Vance-Owenov plan*"), koju su u balkanskoj "regiji" provodili srbijanski i jugoslavenski predsjednik Milošević i hrvatski predsjednik Tuđman, dok je protivnik podjele Bosne i Hercegovine od samog početka bio hrvatski oporbeni političar **Dobroslav Paraga**, koji je u tu svrhu osnovao i oružane dragovoljačke jedinice HOS koje su se u sporazumu s vladom predsjednika Predsjedništva BiH, Alijom Izetbegovićem, borile za cjelovitost Republike BiH, protiv velikosrpske agresije. Paraginu akciju kaznili su angloamerički zastupnici podržavanja Jugoslavije oko Kissingerova kruga i State Departmenta, kada su Tuđmanu dozvolili da oružanim i sudskim akcijama obračuna s borcem za ljudska prava Dobroslavom Paragom, kojega je godine 1989. primio u službeni posjet njemački predsjednik Richard von Weizsäcker, i kojega je počastio američki *Congress* kao disidenta komunizma, ravan Andreju Saharovu. (Vidi *Senatsku rezoluciju 169.* iz 1989. godine kojom je Titovoj Jugoslaviji uskraćena ekonomska pomoć uz uvjet oslobađanja političkih zatvorenika i otvaranja demokratskog procesa.) Paraga je Tuđmanov obračun s njim jedva (fizički) preživio, dok je Tuđmanov režim u cijelosti uništio političko-stranačku infrastrukturu bivšeg političkog zatvorenika, gospodina **Parage**, skoro jedinog demokratskog hrvatskog političara koji se nije slizao s komunističkom strukturom bivše Jugoslavije. Vojno vodstvo HOS likvidirano je još u ljeto, **9. kolovoza 1992.** godine, uoči početka hrvatsko-musliman-

skih sukoba, u koje je Tuđman ušao nakon dogovora s Miloševićem o podjeli Bosne i Hercegovine (Karadorđevo 1991. godine), uz zeleno svjetlo iz Washingtona i Londona za akciju razbijanja međunarodno priznate nezavisne države, Republike Bosne i Hercegovine. Na kraju je Bushov nasljednik, američki predsjednik Clinton djelomično prihvatio politiku gospodina Parage o očuvanju cjelovitosti BiH (bombardiranje položaja vojske bosanskih Srba 1995.), ali, uz njenu unutarnju podjelu koja se u političkoj praksi dogodila velikosrpskim osvajanjem bosanskih Srba zločinca Radovana Karadžića, a za zelenim stolom *Daytonskim sporazumom 1995.* godine o podjeli BiH na dva entiteta, srpski, i hrvatsko-bošnjački.

"SRBIJA IZ TRI DELA OPET JE CELA"

Dok su stanovnici zapadne Jugoslavije, građani Slovenije i Hrvatske, sudjelovali u demokratskim procesima koji su se odvijali u njihovim republikama, stanovnici istočne Jugoslavije, građani Srbije, slavili su pobjedu svog vođe Slobodana Miloševića.

Socijalistička Republika Srbija dobila je 1989. novi ustav po kojemu više nije bilo povijesnih pokrajina Vojvodine i Kosova. Srbija je postala centralistička, jedinstvena republika. Narodne mase u Srbiji, surfajući na valovima nacionalizma, bile su uslijed propagande beogradske televizije u nekoj vrsti delirija (masovnog ludila) i u jednoj vrsti izvanrednog stanja uslijed stalnih masovnih uličnih demonstracija (takozvani "mitinzi istine"). Krajem 1989. su Srbi u Jugoslaviji bili u izvjesnom "mobilizacijskom" stanju, očekujući od svog vođe Slobodana Miloševića i generalštaba JNA zeleno svjetlo za preuzimanje Jugoslavije. Razlika između Hitlera i Miloševića u manipulaciji masama bila je ta,

da je Hitler obećavao Nijemcima ujedinjenje povijesnih njemačkih zemalja, likvidaciju nezaposlenosti i svjetski mir u Europi, dok je Milošević obećavao ujedinjenje srpskih pokrajina Vojvodine i Kosova sa Srbijom, ali i rat s drugim narodima Jugoslavije. Hitlerovo antižidovstvo, antiboljševizam i antiliberalizam bio je dio njegove kampanje dolaska na vlast, dok je kod Miloševića bilo izraženo antimuslimanstvo i antialbanstvo. Zajedničko kod Hitlera i Miloševića bilo je označavanje Nijemaca odnosno Srba kao ugrožene nacionalne manjine u susjednim zemljama. Milošević je ustavnim promjenama u Srbiji oduzeo Kosovu i Vojvodini autonomiju, ali nije imao ništa protiv da te dvije srbijanske pokrajine zadrže naoko autonomni status u državnim tijelima Jugoslavije, tako i po jednog člana u Predsjedništvu SFRJ, jer je srbijanski čelnik sam odlučivao koje će funkcionere poslati u Predsjedništvo, šaljući, naravno svoje kadrove, tako da Srbija, ne samo da je bila ravnopravna u Jugoslaviji (suprotno tezi iz Memoranduma SANU) nego je bila u privilegiranoj poziciji s obzirom da je u Predsjedništvu imala tri glasa, dok su ostale jugoslavenske republike imale po jedan glas. Zajedno sa instrumentaliziranim rukovodstvom Crne Gore je na taj način Milošević 1991. u Predsjedništvu SFRJ imao četiri (4) glasa od osam glasova. (Slobu Srbina zeznuo je Srbin Bogić Bogićević, član Predsjedništva SFRJ iz Socijalističke Republike Bosne i Hercegovine, tako da srbski "vožd" do raspada Jugoslavije nije, čak niti uz silne pritiske, uspio u Predsjedništvu SFRJ sakupiti peti, većinski glas za legalno izglasavanje izvanrednog stanja, i stavljanja JNA u službu preuređivanja unutarnjih republičkih granica.

SLUČAJ GANIĆ - UVID U VELIKU SLIKU

dr. Muhamed Borogovac,
Sarajevo – na bosanskom jeziku

KO JE ZISTA EJUB GANIĆ

Ejub Ganić je prije rata bio direktor vojnog instituta u Vogošći. To je mjesto gdje su mogli raditi **isključivo najpovjerljiviji ljudi JNA**. Na primjer, njegov prethodnik je sa tog mjesta otišao direktno za načelnika vojne Kontraobavještajne službe, KOS-a. Dakle, to je najviši kalibar obavještajaca JNA, što je i prirodno kada se zna da je Vojni institut u Vogošći bio od strateškog značaja za JNA. A Ganić je sa mjesta generalnog direktora Vojnog instituta prešao za predsjednika stranke Jugoslovena i kao takav ubrzo za člana Predsjedništva Republike BiH?

Naime, UDBA i KOS su poznajući BH muslimane, znajući da nas ima raznih boja, osnovali dvije stranke, jednu za vjernike, to je SDA, a drugu za one koji su se asimilirali u Srbe, ali im je lakše bilo da kažu da su

Jugosloveni. SDP im tada nije bio po volji jer nisu vjerovali Nijazu Durakoviću, zbog njegovih izjava o "mirisu tamjana koji se širi Bosnom i koji će nas sviju pogušiti" pa su ga podriivali Strankom Jugoslovena. Na čelo "muslimanske" stranke su dovedeni Alija Izetbegović, Harris Silajdžić i t. d., a na čelo Stranke Jugoslovena je doveden Dr. Ejub Ganić, pa koja stranka upali. Budući da je među Bošnjacima upalila SDA, Ganić se kasnije prebacuje kod Izetbegovića i Silajdžića u SDA, među "muslimane", kao pojačanje u projektu uništenja Republike BiH.

Kako je to moguće da se tako dijametralno suprotne ideologije, očekivalo bi se smrtni neprijatelji, navodni "Mladi muslimani" i "Jugosloveni" bez problema ujedine? Pa tako, što se od samog početka radi samo o zamaskiranim razbijačima BiH. Jer "muslimanski" imidž, a kod Ganica još i "sandžački", je bio samo maska koju su Izetbegović i Ganić navlačili "radi raje".

jeli BiH. Tom prilikom, Alija je bio mnogo direktniji od Ganića. On je direktno gurao stvar, dok se Ganić klimanjem glave slagao sa svakim govornikom koji je bio protiv pregovora o podjeli države, uključujući i mene. Tih dana nas je Ganić varao da mislimo da u njemu imamo zaštitnika Republike BiH, na najvišem mjestu, u Predsjedništvu BiH. On nas je u stvari samo uljuljkivao u lažnoj sigurnosti.

Drugi moj susret sa Ganićem je bio kada je on došao u posjetu Univerzitetu u Tuzli uoči rata. Govorio je nastavnicima univerziteta u sali Narodnog pozorišta. Ja sam tada sjeo u prvi red samo radi jednog pitanja-incipijative. Naime, tih dana su počeli pregovori u kojima je posredovao Lord Carington i ja sam tražio od Ganića da ne pristajemo na pregovore o podjeli države.

Kada sam ja to rekao, Ganić je ustao i energično, da eliminiše svaku sumnju kod svih prisutnih, kazao: "NEMA NIKAKVIH PREGOVORA! NEMA PREGOVORA! NEMA PREGOVORA!" Tih dana su svi mediji javljali o tim pregovorima "o preuredenju (tj. podjeli) BiH" pa sam taj Ganićev istup tumačio samo kao njegov lični, energično izražen stav o pregovorima.

Sada mi je jasno da je on tada rekao direktnu laž da bi u korjenu sasjekao svaku eventualnu diskusiju o toj, tada najbitnijoj temi za opstanak BiH. On se tada plašio da se prije vremena ne sazna da se država dijeli i ponovo nas je uljuljkivao u lažnoj sigurnosti, u Bosni se kaže "prevodio žedne preko vode".

Alija Izetbegović

IMAO SAM 4 "SUSRETA" SA GANIĆOM PRIJE I TOKOM RATA

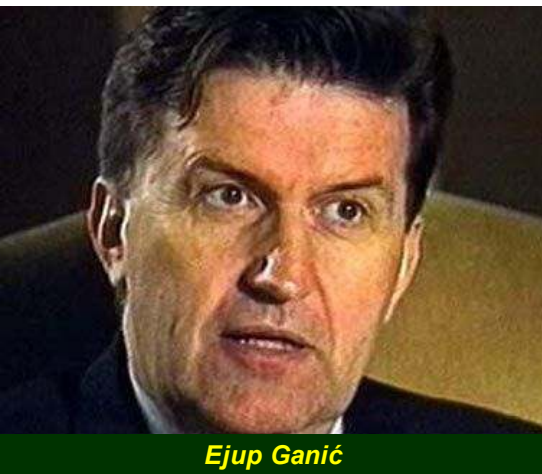
Prvi susret je bio kada su se Alija Izetbegović i Ganić iznenada pojavili na sastanku predstavnika SDA iz svih opština BiH, a koji se u zgradi opštine Stari Grad Sarajevo održavao uoči samoga referenduma za nezavisnost.

Došli su da na brzinu, iznenada, na prevaru dobiju saglasnost stranke, tj. legitimitet stranke da pregovaraju o pod-

Moj treći "susret" sa Ganićem je bio kada je Tuzlanska milicija opkolila prostorije SDA stranke. Neophodno je da ukratko opišem okolnosti pod kojima se taj razgovor dogodio.

Kada je nas stražar utrčao i javio da smo opkoljeni, ja sam došao do ulaza u zgradu i u trenutku primjetio da je dovoljno pretrčati samo 20-30 metara i naći se iza ugla susjedne zgrade (kancelarija advokata Baliagića), izvan dometa policajaca koji su držali na nišanu ulaz u našu zgradu. To sam to i učinio i između zgrada uspio pobjeći i policajcu u civilu koji je krenuo u potjeru.

Relativno brzo sam uspio doći do telefona, te sam odmah nazvao Predsjedništvo BiH. Javio se Ganić. Ja sam mu u dvije rečenice kazao da nas je milicija (koja je do tog događaja u Tuzli bila u službi SDS-a) opkolila, da će se i u Tuzli ponoviti Bijeljina, da se mora učiniti nešto da se spase momci opkoljeni u zgradi SDA Tuzle. Na to je Ganić, bez ikakve radoznalosti, bez iznenađenja, bez ikakvih potpitanja, spremno i hladno samo kazao: "Mi vam ne možemo pomoći." Ja sam kazao: "Pa obavjestite svijet, štampu, urgirajte itd. On je opet potpuno bezosjećajno kazao: "Mi vam ne možemo pomoći."

Ejup Ganić

Prvo što sam vidio iz njegove reakcije je da je on već znao šta se događa u Tuzli?! Postavlja se pitanje: "Kako je mogao znati, kada sam ja prvi sa naše strane koji mu je to mogao javiti?" Znači bio je obavješten od druge, "srpske", strane, tj. učestvovao je u pripremi napada kojeg su oni pripremali u najvećoj tajnosti od nas.

Možda ću izgledati naivan, ali ja ni tada nisam posumnjao u Ganića. Mislio sam da je bezosjećajan, ni na kraj mi pameti tada nije bilo da je četnički agent. Tek mnogo kasnije sam sklopio mozaik.

Imao sam priliku još jednom čuti se telefonom sa Ganićem, 1994. Ja sam mu tada objašnjavao da se ne smije pregovarati o ustavu, da je ustav život države. Objasnjavao sam da Izetbegović pregovara u stilu: "Uzmi mi život, šta ću dobiti za uzvrat." Šta čovjeku može nadoknaditi gubitak života? Ili analogno, šta jednom narodu može nadoknaditi gubitak njegove države? Ganić se sa odobravanjem nasmijao na takav opis pregovora iz čega se vidjelo da sam "potrefio" opis pregovora i da je to sve njemu već jasno.

Kada je Ganić u pitanju ja sam shvatio da je on četnički agent tek kada sam u knjizi generala Sefera Halilovića "Lukava Strategija" pročitao razgovor u kojem Alija i Ganić nasamo ubjeđuju Sefera da pristane na podjelu BiH. Tada su mi se odjednom sve kockice u mozaiku složile. Postalo je jasno i zašto je Ganić onako, direktnom laži presjekao razgovor u Tuzli o pregovorima o podjeli BiH, zatim, postalo je jas-

no kako je mogao biti unaprijed obavješten za napad na SDA Tuzle, i zašto je on sa mjesta generalnog direktora Vojnog instituta u Vogošći prebačen na čelo stranke Jugoslovena, zašto se u njegovoj biografiji i danas krije da je bio generalni direktor vojnog instituta JNA u Sarajevu (Vogošći) itd?

Postalo mi je jasno kako to da ga u jednom TV intervjuu uoči rata do nogu porazi novinarka Dubravka Kenić, kako to da Ganić, član predsjedništva Republike BiH i bivši profesor na slavnom MIT u Bostonu, čovjek koji je sigurno mnogo inteligentniji od novinarku Kenić, ne može da se sjeti ni jednoga pravog argumenta u korist BiH, te novinarka sa jeftinom velikosrpskom propagandom ispada 100% u pravu itd.

ZAŠTO SRBIJA PROGONI GANIĆA DANAS?

Na kraju ostaje da se objasni zašto Srbija progoni Ganića danas. Srbija progoni svoga agenta Ganića zbog starog pravila koje glasi: "Jednom agent, uvijek agent." Ne može se samo tako izaći iz Mafije, povući u miran život, jer osveta slijedi. Naime, ko je Ganić da se povuče i mirno uživa u blagodetima života, a kojega su mu obezbijedili njegovi poslodavci iz Beograda, ne zbog njega i njegove djece, nego zbog projekta velike Srbije.

Jer, oni su mu obezbijedili sve privilegije, uz pomoć kojih se i obogatio, ne da bi on lično uživao, nego da bi obavljao povjerenе zadatke. Niko ne traži od njega da se odriče za Srbiju kao jedan Šešelj, ali morao je barem kao Silajdžić koji svakog dana bije bitke za Srbiju po ra-

znim sastancima pogubnim za zdravlje, gdje mora da trpi i sluša kako nadiru ideje Republike BiH, koja je neuništiva, za njega kao "osmi putnik" (alien), a za nas kao ptica Feniks.

Tačno je da Srbija ovim potezom pokušava i to da izjednači agresora i žrtvu, ali to je samo za srbijansku javnost. Kada je svijet u pitanju, do sada je bilo toliko rezolucija Savjeta sigurnosti UN, Američkog kongresa, Evropske Unije, čak i mnogobrojne pravosnažne presude za

genocid na Tribunalu, čak i pravosnažna presuda za genocid na Internacionalnom sudu pravde u Hagu. Dakle, ne trebamo se sekirati da će ikada ikoji budući historičar ili pravnik ili sociolog moći argumentovano izjednačiti Srbiju i Bosnu, osim velikoSrba, a oni će i bez hapšenja Ganića misliti da su uvijek bili ugroženi od Bošnjaka, Hrvata, Albanaca, Mađara, marsovaca itd, svih osim Rusa.

Zato, drago nam je da Ganić ispašta na bilo koji način za sve

šta je učinio Bosni i Hercegovini i njenim građanima. S druge strane, drago nam je da se još jedan četnički agent pokušao penzionisati. Sjetimo se, prvi je bio Muhamed Šaćirbegović, koji je također doživio osvetu bivših kolega iz Sarajeva te se još uvijek povlači po sudovima.

Ovo je za nas "Vin - Vin" situacija, što bi Amerikanci kazali, a u slobodnom prevodu, "dvostruka pobjeda".

AHLAK - ISLAMSKI MORAL (9. dio)

Bilal Hasanović: Ilmud-Din, Udžbenik za vjeronauku odraslih – pisano na bosanskom jeziku

Praštanje

Praštanje je osobina vjernika koja proizlazi iz strpljivosti. Ovo svojstvo se mnogo ističe u Kuranu i ukazuje na njegovu ljepotu i vrijednost.

Praštanjem se mogu prevazilaziti i najveći nesporazumi i sukobi među ljudima. Praštanje donosi dobro i onome ko prašta.

Allah dž.š. kaže:

„Ako učinite kakvo dobro, javno ili tajno, ili oprostite neko prema vama učinjeno ružno djelo, (Allah će i vama oprostiti). Allah sve oprašta i moćan je“

„... Bliže je bogobojaznosti da oprostite. Ne zaboravljajte međusobne vrline. Zaista Allah vidi šta vi radite“ (EL-Bekare, 237).

O praštanju Muhammed a.s. je, između ostalog, rekao:

„Praštajte je svojstvo Allaha dž.š. i On voli opraštanje.“

„Praštanje drugima, oprostiće se i vama“.

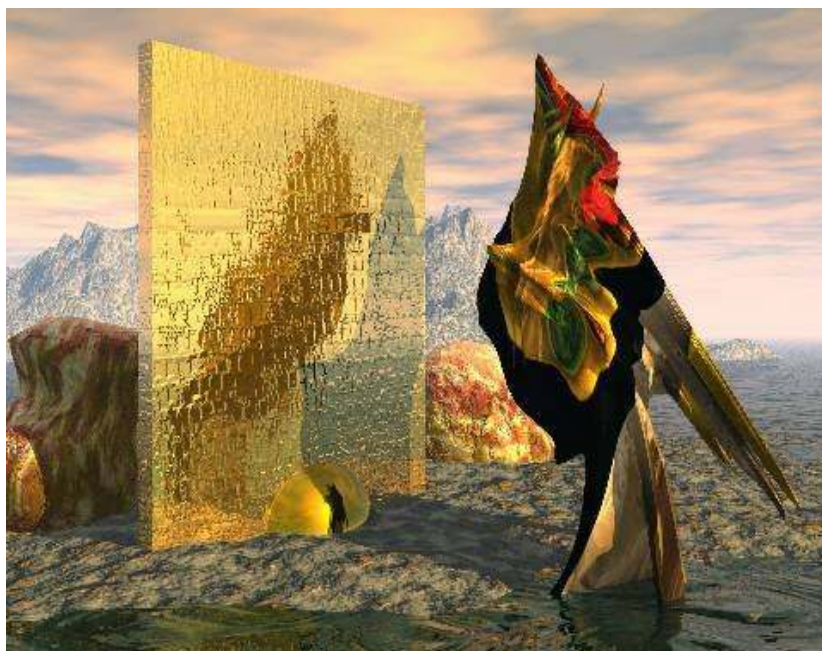
Mnogima je poznato kakva su nedjela Božijem Poslaniku i muslimanima činili idolopoklonici u Mekki. I kada su ta stradanja dostigla vrhunac, Muhammed a.s., umjesto da proklinje, upućuje molbu Allahu dž.š.: „O moj Bože, oprostimo

me narodu, jer oni zaista ne znaju“.

Oslobađajući Mekku, Muhammed a.s. širokogrudno oprašta, pa čak i najokorjelijim neprijateljima islama i muslimana. Zar to ne predstavlja vrhunac islamske pravde, samilosti i humanizma?!

Među našim muslimanima još uvijek živi jedan lijep islamski običaj: da se prilikom islamskih blagdana, a posebno Bajrama, muslimani obilaze i posjećuju jedni druge, međusobno se mire i opraštaju jedni drugima nanesene uvrede.

Ovaj lijepi islamski običaj potiče još od ashaba Božijeg Poslanika i muslimani su dužni da ga brižno čuvaju i njeguju, kao i druge vidove islamske tradicije.

JUGOSLAVENSTVO DANAS (43. nastavak)

Predrag Matvejić,

„Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

MITOLOGIJA KRAJA SVIJETA

Ističući kako je u sociološkom i uopće intelektualnom pogledu kritika čaršijsko-kavanskog duha vrlo siromašna, ne želim, naravno, braniti ni čaršiju ni kavane niti, još manje, one koji u njima svakodnevno izlijevaju svoje nezadovoljstvo zbog nesretnih nam sudbina, donose odnekuda mnoštvo svakojakih informacija koje dokazuju što su nam (još jednom) učinili oni drugi, raznih vijesti po kojima će sutra već sve otići utaman (mitologija "kraja svijeta") itd. Srećemo tu, avaj, ne samo pisaca i "kulturnih radnika", advokata i odvjetnika, penzioniranih i umirovljenih političara (koji se obično nisu iskazivali velikom liberalnošću dok su bili moćni), raznih slobodnih profesija i onih neslobodnih, znanstvenika i sveznalica, pa čak i bivših pukovnika koji nisu postali generali, generala koji nisu unapređeni za general-pukovnike, funkcionera koji su bili na položajima upravo kad su fatalne greške počinjene...

Ne mogu pristati na takvu vrstu nezadovoljstva naprosto zato što je banalna i što ne podnosim banalnost. Ne znam kako je moguće osloboditi se toga, ali sam siguran da bi se moralo. U našim prilikama, veliko značenje ima moral-

na snaga koja je kadra prevladati takva stanja. Po stoje, sigurno, i drugi, kreativniji oblici nezadovoljstva, drukčiji razlozi da se bude nezadovoljan od onih koji se, danas i ovdje, ipak svode na nacionalizam ili ga, htjeli ne htjeli, potpomažu. Tu su, ako hoćete, ona dodirna mjesta na kojima se s nacionalistima susreću ili suglašavaju i oni koji nemaju afiniteta prema nacionalizmu, npr. pojedini ljudi s ljevice ili inače pozitivno anarhoidni umjetnici.

RACIONALNOST

Što Vi suprotstavljate svemu tome? Optimizam?

Ne, samo racionalnost. Nakon iskustva koja imamo i spoznaja do kojih stalno dolazimo, uputno je naše stanje usporediti sa suvremenim modelima u svijetu te ustanoviti što doista činimo. Naravno, bez one vrste govora koja uvijek ima spremnu formulu, po kojoj ispada da je ono što činimo u svemu najbolje.

USKI KORIDORI

Kako sve to izgleda kad se uspoređuje sa savremenim svetskim tokovima i istorijskim kretanjima?

Na karti Evrope (toga ima i na drugim kontinentima) poznate su nam zone u kojima se dotiču ili presjecaju razni manji narodi, od Skandinavije i pri-

baltičkih zemalja prema jugu i jugoistoku do centralne Evrope, od centralne Evrope u više pravaca: Balkan, Ukrajina, Pirenejski poluotok. Svaki od naroda i nacija u tim koridorima poznaje brojne, specifične i opće nacionalne probleme. Ne znam je li se netko sjetio da sačini jednu komparativnu studiju o toj topografiji i problematici (to je predlagao Krleža u *Tezama* iz 1935). U svakom slučaju moglo bi se iz samih usporedbi mnogo toga naučiti i bolje shvatiti.

Na šta mislite?

U svijetu nema mnogonacionalne zemlje bez nekih, manjih ili većih, opravdanih ili suvišnih, nacionalnih pitanja, pri čemu društveni sistem, npr. istočnog, zapadnog ili nekog trećeg tipa, u samoj biti ne mijenja mnogo te stvari. Jedino krajnji totalitarizam privremeno ostavlja dojam da nema takvih problema, zato jer ima još gorih.

No, ne kanim poučavati o tome. Svatko zna da nema nacionalno-državnog "modela" koji bi bio za sve te zemlje i situacije prihvatljiv. Naš je današnji, ako to smijem reći, jedan od boljih, unatoč svemu što znamo da ne ide u nas onako kako to sami sebi i drugima predočavamo. Promatrao sam sukobe među Španjolcima i Kataloncima, Kanađanima engleskog i francuskog jezika, Flamancima i Valoncima u Belgiji (inače bogatoj zemlji, koja nije bez određenih demokratskih tradicija): u mnogo čemu su gori ili glasniji od naših, ali ih (međusobne sukobe) ipak shvaćaju nekako manje tragično, valjda zbog drukčijih uspomena.

Predrag Matvejić

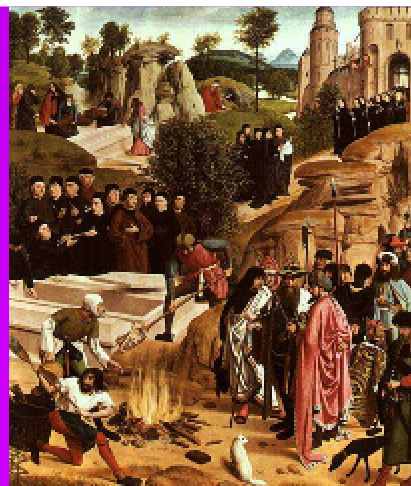

III NEDJELJA DOŠAŠGA GODINA C

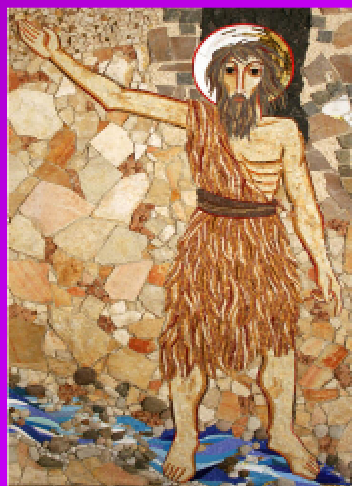
Luka 3,10-18

U ono vrijeme:
Pitalo je
Ivana
mnoštvo:
»Sto nam je
dakle
činiti?«

On im
odgovaraše:
»Tko ima dvije
haljine, neka
podijeli s onim
koji nema. U
koga ima hrane,
neka učini isto
tako.«

Dođoše krstiti se i carinici pa ga
píthahu: »Učitelju, što nam je činiti?«

Reče im: »Ne utjerajte više nego što
vam je određeno.«

Pitahu ga i
vojnici: »A
nama, što je
nama
činiti?«

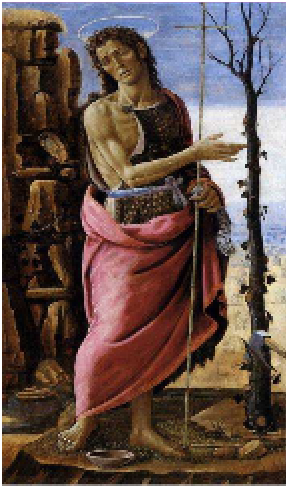

I reče im:
»Nikome
ne činite nasilja,
nikoga krivo ne
prijavljujte i
budite
zadovoljni
svojom
plaćom.«

Narod bijaše u iščekivanju i svi se u srcu
píthahu o Ivanu nije li on možda Krist.

Zato im Ivan
svima reče:

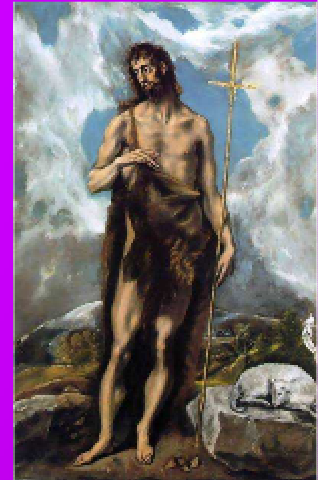

»Ja vas, istina, vodom krstim.

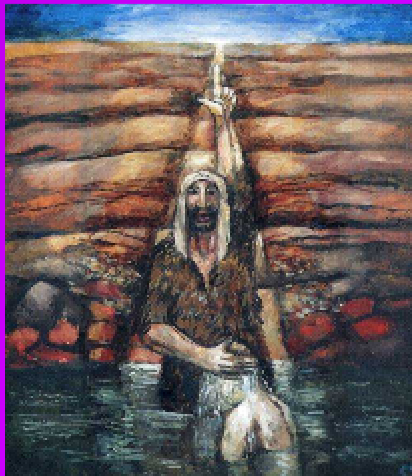

Ali dolazi jači od mene.

Ja nisam
dostojan
odriješiti mu
remenje na
obući.

On će vas
krstiti
Duhom
Svetim i
ognjem.

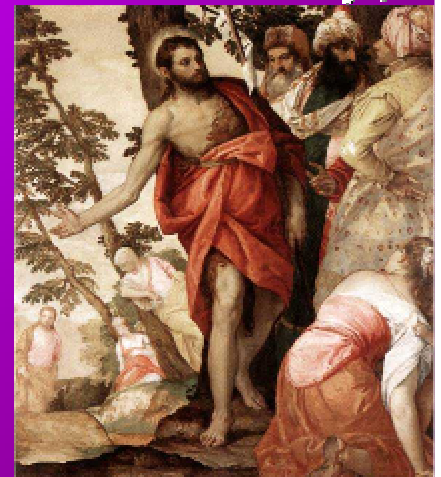

U ruci mu vijaka da pročisti gumno
svoje i sabere žito u žitnicu svoju,

a pljevu će spaliti ognjem
neugasivim.«

I mnogim je
drugim
pobudama
Ivan narodu
navješćivao
evanđelje.

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (50. nastavak)

Mieczystaw Malinski

KOLIKO PUTA DA OPROSTIM BRATU SVOME?

Znamo biti blagi, spremni na opraštanje, velikodušni prema kriminalcima i prestupnicima koji negdje tamo u dalekom svijetu svjesno čine zlo.

Ali smo nemilosrdni, pozivamo se na pravdu, traži-mo punu zadovoljštinu i nadoknadu, kad se radi o ljudima koji su nama nanijeli nepravdu. Za njih ne-mamo samilosti. Za nas su oni prekršioc protiv kojih treba upotrijebiti svako sredstvo da se izravna nepravda — nama nanesena.

Isus je mislio baš na ljude oko nas, kad nas je učio moliti: "Otpusti nam duge naše kako i mi otpušta-mo dužnicima našim."

24. nedjelja kroz godinu A,
Mt 18, 21—35

HOĆE LI TKO ZA MNOM

To je poziv na izvršenje svoje zadaće. No prije toga treba čovjek taj poziv ču-ti, zadaću uočiti i prihvatiti je kao svoju, kao smisao svoga života,

kao smisao vlastitog postojanja na ovoj planeti zvanoj zemlja, kao biti-ili-ne biti pred Bogom i pred samim sobom.

24. nedjelja kroz godinu B,
Mk 8, 27—35

RADOST NA NEBU

Koji će to pastir ako izgubi jednu ovцу, ostaviti drugih devedeset i devet u pustinji i tražiti izgublenu? U to bi vrijeme mogli vuci navaliti na stado i rastrgati ga.

Koja će to žena ako izgubi drahmu, pretraživati stan tako dugo, dok je ne nađe? Isplati li se za to izgubiti toliko vremena? I koji je razlog još toliko radosti, da onda poziva i svoje susjede i govori: "Radujte se sa mnom! Nadoh drahmu što je bijah izgubila?"

Koji će to otac potrčati ususret sinu, koji mu je sve imanje rasuo, i primiti ga u svoj dom kao dugo očekivanog gosta? Nije li u većem pravu onaj dru-gi, vjerni sin, koji je ogorčen očevim postupkom?

24. nedjelja kroz godinu C,
Lk 15, 1—32

BOŽJI PUSTOLOV (2. nastavak)

Daleki putevi Franje iz Ksavera

Josip Badalić D.I. – Zagreb, Voćarska 106

NOVIM IDEALI

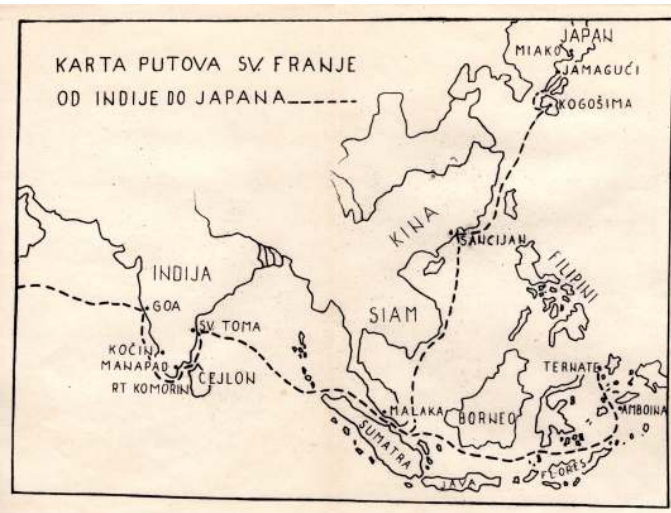
Jednih praznika 1534. godine ostala su dva zemljaka - sami u sobi, pa kad se treći, blagi Petar Faber, vratio, našao je Franju odlučno spremna da u svemu slijedi Ignacija. Nije poznato kako je taj djelovao na Franju da je svoju baskijsku zastavu prignuo pred njegovom navalom. Svakako, Ignacije nekoć reče da je Franjo bio najtvrdje tijesto što ga je on mijesio. Vršio je naime Franjo pod njegovim vodstvom 1534. godine duhovne vježbe, tj. 30 dana napustio je svaki drugi posao te samo razmišljao o velikim životnim pitanjima, molio se Bogu i činio pokoru da dobije svjetlo. Radilo se o tom da nađe i odabere sebi pravi način života: da ostane u svijetu i živi kao ostali ljudi ili da se preda sasvim u

Oltar – Sv. Franjo Ksaverski, Vrbovsko

službu Bogu i za Njegovo kraljevstvo. Valjda nisu nikada duhovne vježbe pokazale toliko preporodne sile kao u rujnu 1534. kad se Franjo borio s anđelima svjetla i tmine. Ni sam Ignacije nije mogao zaustaviti plamena što se za-

palio u njegovu srcu. Da popravi ludosti prošloga života i dade Bogu zadovoljštinu, nekoliko je dana strogo postio bez ikakve hrane, a zbog užitka u sportu i zadovoljavanju tijela tako je snažno pritegao stegna užetima da su mu se zarezala duboko u meso, i jedva ih se oslobodio. Upoznao je veličinu Boga te odlučio biti sasvim Božji. Zanio se za Kristovu osobu i zaželio biti što sličniji Njemu, a na službu Njegovoj Crkvi.

No zato je potrebna uz milost Božju odlučna volja i ustrajna borba. On je provodi čeličnom energijom, neodoljivo i zauvijek, s nepopustljivom čvrstoćom baskijske tvrde šije. Htio bi osvojiti čitav svijet, ali samo za Krista. No prosvijetljen Božjim Duhom vidi da to može samo srce slomljeno poput žrtvene hostije. Da zada odlučan udarac paloj naravi, njegujući nakazne bolesnike, poljubi odvratan čir nekog patnika — i od tada je duh gospodar tijela. I podsvjesno on se odupire sjetilnom porivu takovom snagom da mu pukne žila na prsima te krvari na usta. Isto tako u snu, negdje iz dubine duše izvijaju se najtemeljniji nauči Ignacijeve duhovnosti te govori: "Više, uvijek više, Gospodine"; više žara, žrtava, patnja i duša; uvijek sve bolje i savršenije. Ignacije dopušta te "svete ludosti" svomu prijatelju jer zna iz svoga obraćenja, da se nitko ne može preporoditi, postati nov i preobražen, tko nije na taj način postao jednoć lud za Krista; samo tom ludošću i milošću Kristovom prožet muž može dovesti svijet mudrosti Božjoj. Takav je život zgusnut, dostojan čovjeka, pun smisla, a prati ga neslućena radost i sreća.

Do konca života ostao je Franjo čovjek strastven, svoje, snažne volje, no u isti čas možda najširokogrudniji, najslobodniji i najljubezniji čovjek što ga je ova zemlja poznavala.

S Ignacijem i još pet drugova složio se u jedno pobožno društvo te položio s njima na Veliku Gospu zavjet siromaštva i čistoće, te da će poći u Svetu Zemlju, hodati tragovima Kristovim i naviještati Evandjelje. No ako iza godine dana ne bi mogli otići, onda će se u Rimu staviti u poslušnosti na raspolaganje glavi Crkve — papi, neka ih šalje kamo god želi na službu Bogu i dobro duša.

PO ITALIJI

Iz Pariza pođe Franjo s nekoliko drugova u Italiju te se 7. siječnja 1537. sastanu s Ignacijem u Mlecima. Nastane se u bolnici, tu dvore bolesnike, te vrše djela pokore i milosrđa. Putem prokislili i gladni stignu s mnogo odricanja u Rim. Papa ih dobrohotno primi i odobri nakanu da odu u Svetu Zemlju. Dade im velike ovlasti i još 60 dukata za put. Od drugih dobročinitelja skupe još 260 dukata — za ono doba čitavo blago. No uvjere se da zbog rata s Turcima neće moći u Palestinu te dukate vrate dobročiniteljima, a oni se stanu spremati na svećeničko ređenje.

DALMATINSKI BISKUP I MLADA MISA

Jedini je Petar Faber bio zaređen u Parizu za svećenika, a sve ostale redit će sada u Mlecima iza stroge i žarke pripreve — za nas Hrvate nešto časno d drago — Vincencije Negusanti, dalmatinski biskup rapski. Taj je tako zadivljen pobožnošću i svetim žarom redenika da nije htio od njih primiti ništa ni za svijeće koje su se potrošile kod ređenja.

Oni se sada stanu 40 dana spremati za mladu misu. Povukli su se u zabitne kuće i među ruševine nekog samostana, ležali na slami, te se u molitvi, razmatranju i teškoj pokori pripremali za milost i blagoslov.

Prvu misu služio je Franjo u Vicenzi s velikim žarom i obilnom utjehom. Doživljavao je u duši neobične zanose i osjećaje. Jednoć u noći reče drugu Laynezu: "Ah, Isuse, kako sam umoran i satrven! Sanjao sam kako pokušavam dići nekog Indijca na ramena, ali bio je tako težak da nisam mogao." Nije li to Božji poziv na pripremu za Indiju?

Franjo čita kad god smije prema liturgijskim odredbama svetu Misu o Muci Isusovoj te proživljava u duši neslućene slasti i upravo mistično sjeđinjenje s Kristom Raspetim, s kojim se više nikad neće rastati. To je početak njegova sretnoga života, puna radosti u najtežim odricanjima, a u zajednici s Isusom na križu.

Počeo je propovijedati po talijanskim gradovima sa silom neobične ljubavi i žara. No pokore i naponi tako su ga oslabili da je obolio i bio više sje-na nego čovjek. Jedva je tko u povijesti bio tako rasipan u trošenju sila kao Franjo čitav život, i pravo je čudo što je izdržao do 46. godine života.

USTAŠO, ŠTA SE BRE ZEVZEČITE SA NAMI! (7. dio)

Gen Kameni, "Glasnik", Zagreb

Antica Ustrajnić: Spremni! Ovdje Antica, Nova Ustaška Stranka, Zagreb.

Čeda Popović: Pomoz' Bog junake! Ovdje Čeda, Četnički pokret, Ravna Gora.

Antica: Muči te nešto?

Čeda: Keve mi.

Antica: Reci. **Tko je režirao Srebrenicu?**

Čeda: Pogrešna je konstatacija da su vojnici РС убијали бошњаке у Сребреници. Прво, у Сребреници су погинула 23 цивила за 6 дана оружаних сукоба између војске РС и паравојске у демилитаризованој зони Сребреница. Друго, у оружаном пробоју Сребреничани су изгинули у рејону Баљковице и Црног врха, то је око 80 км од Сребренице. Треће, није ми познат термин бошњаци. До 1974. г. били су некакви Срби

исламске вероисповести и Хрвати исламске вероисповести. А такви Срби имају народни назив стар преко двеста година.

Antica: **Ipak, bio je to genocid.**

Čeda: Највећи геноцид почињен у Европи после Другог светског рата су геноцидне економске санкције наметнуте Србији. Довеле су до криминализације друштва, општег пораста неморала, повећања смртности и смањења броја рођених. Геноцидне економске санкције су смањиле број Срба за један милион, горе од Јасеновца! Осим пола милиона људи који су отишли, вероватно за последњих 20 година рођено још бар пола милиона Срба мање.

Antica: **Bio je zločin nad zločinima.**

Čeda: Највећи злочин после 2. св. рата у Европи је рушење Југославије. После су извршени сви остали злочини који извиру из тог. Сада је у новом говору то Западни Балкан. Хронолошки други злочин је страдање Вуковара. Па Бљесак, па Олуја, Медачки цеп, Сарајево, Сребрница, бомбардовање. Ун су одговорне за необезбеђење Сребренице. И наша војска биће одговорна ако неспречава злочине у белом свету где је у мисији.

Antica: **Za genocid u Srebrenici kriva je Srbija.**

Čeda: Јер и Србија би могла да тужи Турску због

геноцидне радње одузимања деце. А онда је дошао онај генерал (са шапком као да је ђенерал и војвода из Првог светског рата), који вероватно није имао поверења у међународну правду па је цео случај узео у своје руке узвикујући у Сребреници: "Дошао је дан да се после буне над дахијма осветимо Турцима на овим просторима". Све у свему ништа од тужбе која би могла да следи као последица данка у крви.

Antica: **Zar sumnjaš u broj žrtava?**

Čeda: У манипулацији са идентитетима и бројем убијених Бошњака у Сребреници, у јулу 1995. године, користе се разне технике – од двоструких рођендана до двоструких дана смрти! Срна је добила увид у део случајева који показују да су нека лица проглашена за нестала или убијена у Сребреници, а заправо су жива!

Antica: **Nevjerojatno. Kad ćete već jednom pogledati?**

Čeda: Vreme je, bre. Odoh.

Antica: Zar već?

Čeda: Đurđev danak – četnički sastanak, Dmitrov danak – četnički rastanak!

Antica: Navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

SRAMNO RJEŠENJE (3. dio)

Razgovor s **Mr. Ivanom Čulićem**, ustašom iz USA, 2618 Vining Place, Bellingham, Washington 98226, tel. 360-671-1994

Lasa Šukilo, Zagreb

Glasnik: Dobar dan g. Čuliću.

Mr. Ivan Čulić: Spremni!

Glasnik: Vi ste ustaša iz uvjerenja ili iz zanata?

Mr. Ivan Čulić: Iz uvjerenja i po rođenju.

Glasnik: Znači – iz Imotske Krajine. Što Vas muči?

Mr. Ivan Čulić: Napisao sam na cijenjenu adresu sljedeće pismo:

Mr. Ivan Čulić
2618 Vining Place
Bellingham, Washington 98226
U. S. A.

Dana 20. prosinca 2006.

Gospođa **Slavica Marić Okičić**
Upravni Sud Republike Hrvatske
10001 Zagreb, P.P. 877

Gore imenovana godpođo!

Od nekakova Konzula iz Los Angelesa, California, dobio sam ovo Vaše "Rješenje". Komunjare su me sudili "U ime naroda". Vi me sudite "U ime Republike Hrvatske. Ovi prijašnji me sudiše kao "neprijatelja naroda"¹, dok me Vi sudite u ime te Republike Hrvatske za koju sam se čitavi svoj život borio. Stradao. Bio mučen i izmučen. Bila ona prokleta skupa s Vama za sva vremena!

Pitam ja, da li je Vas bilo sram donijeti ovakovo "Rješenje"?

Navest ću Vam početak moje službe za Hrvatsku, i tu ćete vidjeti kako ste mi samo tu ukrali dvije godine i dva i pol mjeseca radnoga staža. Samo u tome, pa da vidite sve to.

Dana 14. svibnja 1941. godine sam došao u Zagreb. Nastanio sam se u Petrinjskoj ulici 77 kod Tade Ban. Sutradan, 15. svibnja 1941. moj pok. stric Luka Čulić, Ustaša, odvede me u Zvonimirovu ulicu br. 2. Ustaška Nadzorna Služba, Ured II. Nadstojnik Viktor Tomić. Isti dan sam zapo-

čeo službu tu kao liftboy.

U početku 1942. to se je rasformiralo, te sam bio premješten na Ustaško Redarstvo. Trg "N". Tu sam za neko vrijeme obnašao službu kao liftboy. Onda sam bio dodijeljen u "Uručbeni zapisnik", a kojemu je bio nadstojnik Frane Paraga.

Godine 1943. se je "Ustaško-Zaštitno Redarstvo za Grad Zagreb i Veliku Župu Prigorje" ukinulo, te sam bio premješten u Redarstvenu Oblast za Grad Zagreb, Politički odsjek, nadstojnik Dr. Zvonko Petrušćak. Radio sam u "Uručbenom zapisniku" do lipnja 1944.

Bio sam premješten na redarstvenu Oblast za grad Split. Prilikom dolaska partizana povukao sam se u Zagreb. Posredstvom Dr. Ante Pavelića bio sam dodijeljen u "Opće Zapovjedništvo Hrvatske Redarstvene Straže", Draškovićeva ulica 50, IV. Kat, zapovjednik pukovnik Slavko Skoliber. Ostao sam tu u službi otpravnika pošte u uručbenom zapisniku do pada Zagreba.

Bio sam uhapšen na Naumovcu 3A. Sproveden sam u zatvor u Tuškancu. Moj susjed iz mjesta gdje sam se rodio od tuda me izbavio. Bježao sam kući, te me dana 6. lipnja 1945. u Splitu otjeraše u Prolazni logor na Firulama. Dana 9. lipnja 1945. bio sam sproveden u Sukoišansku ulicu Splitu.

MI SMO HRVATI

I
USTAŠE

IZ INATA

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:

Marija Dragun rođ. Takšić

Pita od jabuka

Sastojine za tijesto:

5 jaja, 1 šalica šećera (šalica za čaj),
1 margarin, 2/3 šalice ulja, 1 prašak za pecivo,
1 vanili šećer i 50 dag glatkog brašna.

Sastojine za nadjev:

5 jabuka, 5 žlica šećera i
1/2 žličice cimeta.

Izrada tijesta: Lagano otopiti 1 margarin, te umiješati 1 šalicu šećera i jedan vanili šećer. Dodati 2/3 šalice ulja i 5 žumanjaka, mikserom izmiješati. Umiješati 50 dag brašna i 1 prašak za pecivo. Na kraju istući čvrsti snijeg od 5 bjelanjaka i lagano umiješati u tijesto. Tepsiju pouljiti i pobrašniti. Pola tijesta staviti u tepsiju i rasporediti po dnu tepsije. Na to staviti nadjev.

Izrada nadjeva: Oguliti i naribati 5 jabuka, dodati 5 žlica šećera i 1/2 žličice cimeta. Izmiješati. (Može i bez cimeta)

Završna obrada: Nadjev istresti na tijesto u tepsiji i razmazati jednolično. Odozgor stavljati pomalo tijesto i razmazivati po jabukama, tako da tijestom pokrijemo sve jabuke.

Staviti u pećnicu zagrijanu na 200°C i peći 35-40 minuta. Kada je pečeno i ohlađeno posuti mljevenim šećerom. Rezati kocke kada je potpuno hladno.

PORUKE

RASVIJETLIMO ZLOČIN

Štovane gospođe i gospodo!

ZAMOLBA, MOLBA, TJERALICA

Tražimo ime čovjeka - posječene glave - mislim da je katolik ili pravoslavni kršćanin. Mislim da su to učinili mudžahedini u Bosni. Jedina mogućnost za kazneni progon je da netko prepozna tu glavu snimljenog mučenika. Sigurno sam da i među mudžahedinima ima Božjih vjernika, koji bi mogli toj snimci dati mjesto i vrijeme.

Obavijesti šalžite na e-mail: Nikola-Tesla@web.de

Ugodan Vam dan i noć u Kristu!

Dušan Marko Backo - Bogunović

"Hrvatski pravoslavni Grga Goldfeder (Zlatoper)"

& "Weltapostel von Balkan"

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
**"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković